

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Reid, Mayne.

Titel | Title:

Den vilde Jægerske : Roman.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søns Forlag, 1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

294 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58. - 144.

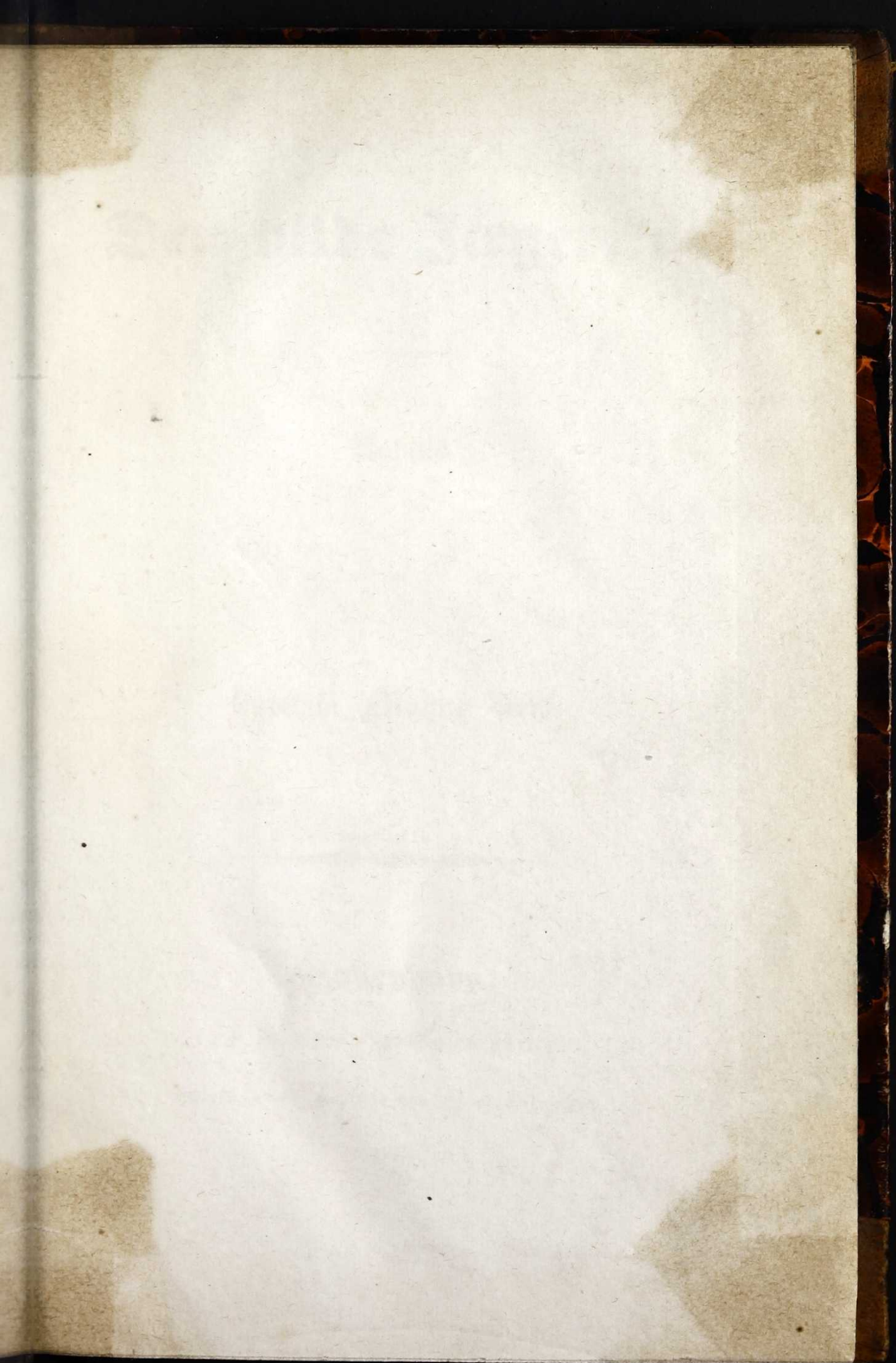
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 07368 X

+Rex

Den vilde Jægerste.

Roman

af

Capitain Mayne Reid.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Søn's Forlag.

Verlingske Bogtrykkeri ved N. H. Sienderup.

1861.

det kun, fordi jeg bringer det i Forbindelse med den Ramme, hvori Maleriet er indfattet — den prægtige Skov, der omgiver det, og hvis Gange ere fulde af Romantisk.

Paa en smuk Foraarsmorgen stirrede altsaa den hvidhovedede Orns Die ned paa et saadant Billede. Naturen havde isørt sig sin lyssegrønne Dragt. Den unge Maais skyder allerede kjæft frem, og Glandsen af dens lange, spydliggende Blade, der gratieust bøie sig forover, tilhjæller den mørke Jord. Træerne ere nylig udsprungne, og nogle af dem, som Tulipantræet og den hvide Magnolia, staae i Blomster. Skovene bevare ikke længere denne monotone Tausked, der karakteriserer dem om Vinteren. Fuglene qviddre og blande deres Sang med Cicaderens Piben, Ræmpefrøens Dvællen og Rorfuglens hæse Strig. Solen slinker og forvandler Alt, hvad den berører, til Guld, Blomsterne dufte, og Bierne, der ere paa Jagt efter Honning, summe i Græsset. Det plumpe Blokhuus synes paa engang forvandlet til et Palads, de døde Stammer blive til korinthiske Spiler, og deres stive Grene bøie sig som Atanthusblade ned over Stammen, thi to unge Piger træde ud af Blokhuset, to unge Piger, der ikke ligne hinanden i Nogetsomhelst undtagen deri, at de Begge repræsentere den fuldkomneste Skjønhed.

Hvem ere disse unge Bæsnere? Er det Søstre? I deres Udseende er der Intet, der antyder noget Slægtskab. Den Ene er høi, brunet og har en guulbrun Teint. Hendes Næse er en Smule kroget, og hendes Dine have den fraaie indianiske Typus. Hun har

maaskee indianst Blod i sine Aarer, men hendes Ansigtssfarve er altfor reen for en Indianerinde. Ogsaa Dragten bestyrker Formodningen om, at hun er halvbloods. Kjolen er af det almindelige guulstribede Stof, der er Indianernes almindelige Beklædning, men Livstykke er finere og er ikke uden en vis Ziirlighed. Hendes Hals og Haandled ere smykkede med en Mængde af disse glimrende Ringe, der i de indianst Skjønheders Dine ere saa forføreriske. Læderstrømpen er aldeles indianst, og dens broderede Linier slutte sig gratieust til Omridsene af de smuktsformede Fødder og Anklær. Paa Hovedet har hun ingen Pynt, hvad der ligeledes tyder hen paa Slægtskab med Indianere. Det hyppige, sorte Haar er flettet og lagt som en Krone omkring Hovedet. Man seer hverken Kam eller Guldnaale, men istedenfor dem kun en rød Blomst — den trompetformede Blomst af en Bignonia. Denne, der er anbragt kofet bagved Fletningerne, vidner om, at Toilettet har medtaget nogen Tid, og hvor simpelt det end er, er det dog baade smukt og imponerende.

Skjøndt der i den unge Piges Udseende slet ikke er noget Mandigt, behøver man dog kun at kaste et eneste Blik paa hendes Træk for at vide, at det er en Charakter og en ualmindelig bestemt Charakter, man har for sig. I denne Tro bestyrkes man ogsaa ved Synet af den lette Kuglebøsse, hun holder i Haanden, medens Krudthornet og Jagttasken hænge fra venstre Skulder ned under den høire Arm.

Den anden unge Pige, der ledsager hende, danner en paafaldende Kontrast til hende. Hun

gjør et ualmindelig blidt Indtryk, og hendes guldglimdende Haar udbreder et vist guddommeligt Skjær over hendes hvide Hud og blomstrende Kinder. Trækkene ere fuldkommen skønne og staae i Harmoni med hendes Hudfarve. Man kan ikke see hende uden at tænke paa den gyldne Cythere, saaledes som denne Guddom har staaet for den græske Phantasi. Hun er endnu ganske ung, næsten et Barn, men paa den blaa Himmel, der hvælver sig over hende, flammer der en fhyrig Sol, og inden et Aar vil hun være voksen.

Hendes Dragt er endnu simplere end den andens. Hun er iført en Kjole med Ermer af det samme guulstribede Stof, og en Perlesnor om Halsen, der tilmed er uægte, er hendes eneste Prydelse. Hun har hverken Strømper eller Sko, men selv den kostbareste Fodbedækning kunde umuligt kappes i Elegants med denne nydelige lille Fod.

Hvem ere de, disse to skønne Skovblomster?

Vi ville ikke længere gjøre nogen Hemmelighed af det. Det er virkelig to Søstre, skjøndt ikke Børn af samme Moder. De ere Døttre af den Jæger, der eier Blokhuset, og de ere hans eneste Børn.

Andet Kapitel.

Idet begge Pigebørnene traadte ud af Døren, bleve de staaende, thi en Gjenstand tiltrak

sig deres Opmærksomhed. Det var en stor Hund med et bister Udseende, der lød det meget betegnende Navn Ulv. Den gik hen til Søstrene og hilste paa dem med en ligesom tvungen Logren med Halsen. Det var, som om den ikke kunde bekvemme sig til at see venlig ud, selv naar den bad om Noget, og det var uden tvivl derfor, at den nærmede sig.

— „Ei ei, Ulv, Du er bleven noget tynd om Livet, gamle Dreng, og Du vil nok gjerne have lidt Frokost? Hvad kunne vi give den, Vilian?“ raabte den ældre af Søstrene.

— „Jeg veed det virkelig ikke, Marian.

— „Er der ikke noget Bilt?“

— „Det maa Ulv ikke faae Noget af, thi jeg hørte før, at der skulde Nogen spise med Fader idag — Du veed sagtens hvem?“

Et skalkagtigt Smil ledsagede dette Spørgsmaal, men Ordene synes alligevel ikke at frembringe noget behageligt Indtryk. Den unge Piges Pande formørkedes tvertimod, idet hun svarede.

— „Ja, det veed jeg rigtignok, men med mig skal han ikke komme til at sidde tilbords; derfor har jeg taget mit Jagtgevær med mig. Idag agter jeg at holde mit Middagsmaal i Stoven eller at undvære det ganske — det sidste er det rimeligste. Vær kun ikke bange, Ulv! Du skal nok faae din Frokost, enten jeg saa faaer nogen Middagsmad eller ikke. See der, Vilian, der hopper et Egern! Han har været inde at hente sig Noget i vor Lade, den lille Thy. Efter den, Ulv! puds!“

Hunden satte efter den, men det er kun sjældent, at en Hund kan indhente disse hur-

tige Smaadhr, og det kunde Ulv heller ikke dennegang. Han havde rigtignok faaet jaget Egernet op i et Træ, men derved var Intet bundet. Det flinke, lille Dhr sad allerede oppe paa en høi Green og saae foragtelig ned paa sin Forfølger, medens det udfordrende vistede frem og tilbage med Halen.

Denne Driftighed var dets Undergang. Egernet havde kun Die for Hunden og tænkte derfor ikke paa at stjule sin Krop, der frembød et hypperligt Sigte. Marian lagde Bøssen til Rinden.

— „Naar jeg skyder Dig, gjør jeg Dig kun din Ret!“ raabte hun. I det samme trykkede hun af, og et Dieblif efter havde Hunden faaet sin Frokost.

Den unge Diana syntes slet ikke bedrøvet over sin Bedrift, og Søsteren ikke heller. Det var uidentvibl Noget, der hørte til Dagens Orden.

— „Du maa ogsaa lære at skjde, Lillian.“

— „Nei, Søster, Du veed, at jeg hverken har Lyft eller Behændighed.“

— „Behændigheden kommer med Øvelsen. Det er desuden en Færdighed, som man har Godt af at lægge sig efter, og som man kan faae Brug for, inden man veed af det. Fader har jo selv fortalt os, at i den Tid, da Indianernes Overfald vare almindelige, maatte enhver ung Pige forstaae at bruge Bøssen. Hvad vilde Du gjøre, naar Du her i Skoven mødte en stor Bjørn?“

— „Seg vilde saa hurtigt som muligt tage Flugten.“

— „Det vilde jeg ikke gjøre, Lillian. Seg

har rigtignok aldrig mødt nogen Bjørn, men jeg havde stor Lyst til at træffe sammen med en."

— "Men, Søster, siig dog ikke saadant Noget! Jeg kan jo aldrig have et glad Dødblik, naar Du er ude i Skoven, thi jeg er bestandig bestandig bange for, at Du skal træffe sammen med et stort, vildt Dyr, der sønderriver Dig. Siig mig dog, hvorfor gaaer Du saameget i Skoven? Jeg begriber ikke, hvor Du kan finde Fornøjelse i at streife om der saa alene."

— "Alene? Ha, ha, ha! Maaskee er jeg ikke altid alene."

Disse sidste Ord spilde hun til i en saa sagte Tone, at Lillian ikke kunde høre dem, skjøndt hun nok saa det Smil, der ledsagede dem.

— "Vor Smag er nu engang forskjellig, Lillian," vedblev hun i en høiere Tone. "Du er ung og finder mest Behag i at læse i de Bøger, din Moder har efterladt Dig, og i at see paa de Billeder, der er i dem. Min Moder har hverken efterladt mig Bøger eller Billeder, thi hun havde ingen og brød sig heller ikke derom, kan jeg troe. Hun var en halv Indianerinde, som Du veed, og jeg troer, at jeg ligner hende, thi jeg holder ogsaa mere af Virkeligheden end af Malerier. Det morer mig at streife om i Skovene, og hvad Farerne angaaer, saa frygter jeg dem ikke. Jeg er hverken bange for Bjørne, Pantherer eller andre firføddede Dyr. Hahaha! Nei, saa frygter jeg meget mere for at møde et vist tobenet Dyr, som jeg ikke kan udstaae, og det er jeg

mest udsat for, naar jeg bliver hjemme."

De sidste Ord sagde hun med en vis Bitterhed, og der lagde sig en mørk Skygge over hendes Ansigt, medens hun ladede Bøssen paany.

Vilian hørte med nogen Overraskelse paa disse Ord og vilde lige bede om en nærmere Forklaring, da Samtalen i det samme blev afbrudt. Ulv styrtede afsted med en heftig Gjøen; der nærmede sig Nogen.

Det var en Rytter, en Mand paa omtrent tredive Aar med en mager Figur og et uhyggeligt Ansigt. Ved Synet af ham blev Marians Ansigt endnu mørkere. Det var ikke nogen Fremmed, men en Mand, der oftere besøgte deres Fader. Han hed Josh Stebbins og var Skolemester i Swampville. Idag var han pynkeligere klædt end sædvanligt, og hans Dragt havde endogsaa et ganske moderne Snit.

— "See blot, Marian," raabte den yngre Søster leende, "hvor Skolemesteren er bleven fin idag! Han har sorte Klæder paa og stive Flipper og seer affurat ud som Methodistpræsten i Swampville. Maaskee er han ogsaa selv bleven Præst, for man siger jo, at han er saa overordentlig lærd. Hvis det er Tilfældet, saa kan vi maaskee faae at høre en Markprædiken af ham. Det skulde rigtig mere mig, hahaha!"

Den unge Pige lo hjertelig over sit eget Indfald, og hendes sølvklare Stemme bragte et Dieblif Fuglene til at tie, som om de vilde høre paa en Musik, der var endnu mere melodisk end deres egen.

Marian saae bestandig mørk ud; hun var

nogle Aar ældre end Søsteren og gammel nok til at vide, at der ogsaa er Ondt til i denne Verden, og at Urstoven ikke altid er Hjemmet for den arkadiske Ufskyldighed. Hun kjendte Skolemesteren tilstræffeligt til at nære Modbydelighed for ham. Hun anede, hvad der var Hensigten med hans Besøg, ja hun vidste, at det gjaldt netop hende. Hun gjorde sig derfor heller ingen Umage for at skjule sin Misfornøielse, da han hilste paa de to unge Piger; men han lod som han slet ikke mærkede det, og som om den Modtagelse, han fik, var ham fuldkommen ligegyldig. Han syntes at være i Besiddelse af en rolig, koldblodig Dristighed og en vis sarkastisk Sifferhed, der var endnu meer oprørende.

Den viste sig allerede i de lakoniske Ord, hvormed han ledsagede sin Hilsen: „Godmorgen, Pigeborn, er Fader hjemme?“ og i den Omstændighed, at han steg af uden videre, sparkede til Hunden, satte sin Hest ind i Stalden og gik ind i Huset med en Mine som en Mand, der er mere Herre i Huset, end den, der boer i det.

Han blev modtaget derinde med mange Hilsener, men han var ligesaa koldblodig og tilidsfuld, som hans Bært var urolig og beflemt.

Inden de to Mænd endnu havde været en halv Snees Ord med hinanden, dreiede Skolemesteren sig rolig om paa Hælen og luffede Døren efter sig. Dette kunde synes en ligegyldig Sag, men det var ikke ligegyldigt for Marian, der stod i Nærheden og passede paa

enhver af hans Bevægelser og lyttede til ethvert af hans Ord.

Det var heller ikke undgaaet Marians Opmærksomhed, at hendes Fader, der var saa stolt og sikker ligeoverfor alle Andre, var saa forunderlig forlegen ligeoverfor denne. Det maatte have en alvorlig Grund, som hun ikke anede.

Lilian var gaaet ned til Bækken, og Marian stod alene tilbage. Hun vidste Noget, men hun vilde vide mere. Hvorfor lagde hendes Fader Bægt paa saadan en Frier? Det var en Hemmelighed, som hun maatte udfinde. Skulde hun lytte? hun gik nogle Skridt henimod Huset, som om hun vilde spionere; men hun blev igjen staaende. Ridsjerne mellem Brædderne vare saa aabne, at Ingen kunde nærme sig dem for at lytte, uden at blive opdaget. Hun betænkte sig pludselig, vendte rask om, tiltraabte Søsteren et Leveel, befalede Udo at følge med, og et Dieblis efter var hun forsvunden.

Hvad søgte hun i den mørke og eensomme Skov? Vi ville følge hende ind i den — maaskee faae vi da Nøglen til Gaaden.

Tredie Kapitel.

En ung Mand iler igjennem Skoven som til et Møde. Hans lette, elastiske Trin, hans ranke og behændige Stikkelse, hans glatte Ansigt, Alt tyder hen paa hans Ungdom, medens

hans Dragt, Vaaben og øvrige Udrustning forkynde, at han er Jæger. Hans Træk ere regelmæssige, aabne og frimodige, og hans brune og milde Dine vidne om Mod og Uforfærdethed. Et prægtigt bruunt Haar kommer frem under Huen. Hans Paaflædning er meget simpel. Han er iført en Jagtblouse, der slutter til hans Legeme som en atheniensjst Tunica, og et Par stærke Mokkasins eller Læderstrømper med tykke Saaler udgjør hans Fodbedækning. Om Livet har han et Bælte, hvori der sidder en kort Jagtkniv; under Armen hænger der et stort Krudthorn og under det en Jagttaske — det er det Hele.

Denne Person er Frank Wingrove, en ung Jæger der paa Egnen. Han nyner paa en Vise idet han iler fremad, og skøndt han er rustet til Jagt, synes han dog ikke at forfølge noget Vildt. Af hans muntre Ansigt at dømmes er det et ulige behageligere Maal, han gaaer efter.

Hvorfor er han saa glad? Hvorfor sunke disse Dine saa triumpherende? Venter han sin Elskede, og er denne aabne Plaine her Mødestedet? Jægeren iler hen til en Træbul og sætter sig paa den, som en Mand, der venter, at han ikke længe skal blive alene. En Fodsti fører tvertover Plainen og deler den næsten i to lige Dele. Paa denne Fodsti sætter Frank Wingrove sit Blik, og det er tydeligt, at den Person, han venter, skal komme ad denne Kant.

Der forløber igjen nogen Tid, og der kommer Ingen. Jægeren begynder at blive utaalmodig. For at fordrive Tiden reiser han sig

flere Gange og sætter sig igjen. Med Diet maaler han Solens Afstand, der er Skovbeboerens Uhr, og jo høiere den blanke Skive stiger paa Himlen, destomere gaaer det ned af Bakke med hans Munterhed.

Bludselig bliver han igjen fornøiet. Han hører en Raslen inde i Skoven, og den kommer fra den rette Side. Den unge Jæger springer op og lytter.

Det varer ikke længe, saa hører han Stemmer, og dermed er det igjen forbi med hans Munterhed.

— „Hun er ikke alene,“ mumler han. „Der er Nogen med hende. Hvem Pokker kan det være?“

Han stirrer igjen henimod Skoven, Stemmerne blive tydeligere, og det bekymrede Udtryk, der for lidt siden hvilte over hans Ansigt, afløses nu af et andet, der kun forraader stuffet Forventning.

— „Bah!“ udbryder han, idet han igjen smider sig paa Træbullen, „det er ikke hende, det er blot en Bande omstreifende Rødhuder. Hvad i al Verden fører disse Karle herhen og netop i dette Dieblif?“

Efter at han et Dieblif har overtænkt Situationen, springer han op igjen og tilføier:

— „Seg maa skjule mig, ellers indlade de Fyre sig i Passet med mig. Det har jeg nu ingen Tid til, thi hun maa absolut være i Nærheden. Det var da en forbandet Historie!“

Med disse Ord smutter Jægeren rast ind i Understoven for at skjule sig; men det var for silde: de ere allerede ude paa Plainen. Han

forandrer derfor igjen sin Hensigt, vender sig om og sætter sig igjen rolig hen paa Træbullen.

En Mængde brune Ansigter vise sig allerede over Bussene, og tre Indianere ere komne frem paa Plainen. At det er Indianere fremgaaer allerede af deres pjaltede Dragt og Mokkafins, men ogsaa paa deres Gang gjenkjender man Racen. Skjøndt de kun ere tre, og Plainen er aaben, gaae de dog een for een, som ægte Urbeboere.

At der er Indianere i denne Skov forlanger en Forklaring, thi deres Stamme er allerede før denne Tid henflyttet til deres nye Land Vest for Mississipp. Nogle Familier havde imidlertid foretrukket at blive enten af Kjærlighed til Stuepladsen for deres Ungdomsliv, eller fordi de havde indgaaet Forbindelser med de Hvide, eller af andre mindre roesværdige Aarsager. Disse Folk boe ligesom deres Forfædre under Telte eller under aaben Himmel, de drive Handel med Smaating, som de selv have forfærdiget, og drive saa temmelig den samme Haandtering som Zigeunerne i Europa.

De tre Indianere, der have betraadt Plainen, udgjøre pienthyntligt, hvad man der kalder en Indianerfamilie. Det er Fader, Moder og Datter — den sidste er en voksen Pige. Manden gaaer foran, Konen følger efter, og den unge Pige udgjør Bagtroppen. De ere paa Vandring, og Formaalet er tydeligt nok. Kurven, som Konen bærer paa Ryggen, og som indeholder Kævestind og smaa brogede, flettede Kurve, tilkjendegiver ligesaavelsom de udshede Mokkasins og Wampunbæltet, som Pigen gaaer

med i Hænderne, at man har ifinde at aflægge et Besøg i Swampville. Indianeren bærer efter gammel Skik Intet; han har kun et rustent Gevær paa Skulderen og en lille Dre i Bæltet, hvad der tager sig frygteligt nok ud for en Mand, der kun begiver sig til et Marked.

Fjerde Kapitel.

Træbullen, som den unge Jæger har sat sig paa, er blot nogle faa Stridt borte fra Fodstien.

Jægeren kjenner Indianerfamilien og nisser flygtig til den, idet den gaaer forbi, men han taler ikke for ikke at komme i Snak med dem, hvad han i dette Dieblit har sine gode Grunde til at undgaae. Indianeren gjør heller ikke Holdt, men gaaer taus videre, og hans med Kurve belæssede "Squaw" følger ham. Den unge Pige bliver derimod staaende, som om hun pludselig faaer et Indfald.

Tanke og Handling følge raast paa hinanden, og idet hun viger bort fra Stien, nærmer hun sig til den Plads, hvor Frank Wingrove har sat sig.

Hvad vil hun den unge, hvide Mand? Er det hende, han saa utaalmelig har ventet paa? Visstelig ikke. Og dog seer den unge Pige ingenlunde ilde ud. I hendes sorte, straae Dine er der en ubeskrivelig Blidhed, og hendes mørkebrune Teint og røde Kinder give

hende et piquant og tiltrækkende Udseende. Føjer man hertil et hyppigt, sort Haar og et smuktformet Bryst, som det snevre, halvvilde Kostume neppe formaaer at skjule, saa har man et Portrait, der er mere end smukt.

Jægeren reiser sig imidlertid ikke op for at modtage hende, men seer hende nærmere sig med et Blik, der udtrykker Rigeghelbighed og en slet dulgt Misforopielse. Hun har en Rugletaske af hvidt Skind paa Armen, og idet hun nærmer sig til Jægeren, rækker hun Armen iвейret, som om hun vil give ham den. Man kunde fristes til at troe, at Tasken er et Kjærligheds pant, men det lille Ord „Dollar“, hvormed hun ledsager Tilbudet, tilintetgjør Illusionen. Paa den Maade erklærer en ung Indianerinde ikke sin Kjærlighed. Hun beder blot det hvide Ansigt om at afkjøbe hende Noget, og hun er fuldkommen vis paa, at hun vil opnaae sin Hensigt, thi Tasken med sine smuktfarvede Pindsvinspigge og den kunstig udspæde Skulderrem er meget smuk og vil nok finde Kjøbere.

Frank Wingrove seer ogsaa paa den med Beundring, og en Dollar for den er Kjøbekjøb, det veed han. Dertil kommer, at hans gamle Rattestindstaske er baade slidt og smudsig, og den nye, smukke Taske, vil uden tvivl tage sig godt ud paa hans nye Jagtblouse og stifte Marian i Dinene. Lykkeligvis har han saa mange Penge hos sig, og i det næste Dieblif ligger der en blank Sølv-dollar i Indianerindens flade Haand.

Den unge Pige synes imidlertid at gruble paa noget Andet. Hun træder lidt nærmere

hen til ham med et Smil om Læberne, og det er aabenbart hendes Hensigt, at hun vil selv hænge ham Jagttasken om Skulderen. Den unge Jæger vægrer sig ikke heller ved at modtage denne Tjeneste, hvad der jo ogsaa vilde have været urimeligt; tvertimod bøier han sig lidt forover for at lette Indianerinden Arbeidet. Derved komme deres Ansigter temmelig tæt til hinanden, og deres Læber ere neppe to Tommer fra Berøringspunktet. Et Dieblit synes Indianerinden at have glemt sin Hensigt, eller ogsaa er hun temmelig ubehændig i at udføre den; hendes Hænder forvilde sig i hans brune Haar, og et lille Smil forraader, at denne Situation ikke er Wingrove saa meget ubehagelig. Vel gjør han i en Fart den Reflektion: „dersom Marian kom i dette Dieblit, maatte hun jo troe, at jeg var forelsket i dette Pigebarn — hun er desuden jaloux nok isorveien;“ men han formaaer ikke at modstaae Fristelsen, og han synes, at den unge Indianerindes Venlighed fortjener en Belønning. Han vil lige til at give hende et Kys, og den unge Pige synes heller ikke tilbøielig til at gjøre Modstand — men just som deres Læber mødes, afbrydes han af en Hunds Gjæen og et halv undertrykt Skrig.

Jægeren farer forstrækket op, og Indianerinden seer overrasket ud. Begge kaste paa een gang et Blik hen over Plainen — og ligeover for dem staaer Marian Holt! Wingrove bliver blodrød i Ansigtet — Frygt og Undseelse male sig i hans Miner, og i sin Forlegenhed støder han Indianerinden temmelig ublidt tilside.

— „Gaa!“ raaber han i en dæmpet Tone, „for Guds Skyld gaa — Du har styrtet mig i Fordærvelse.“

Pigen adlyder, men ikke uden et bebreidende Blik og en vis Tøven. Før hun har naaet Godstien, bliver hun staaende, vender sig om, iler hen til Jægeren, der endnu staaer ganske forstræffet og ikke begriber, hvad hun vil, og river ham Tasken af Skulderen. Derpaa kaster hun ham Sølvmonter for Fodderne og raaber i en høi og opbragt Tone de Ord: „Falske, blege Ansigt!“ og iler hurtigt bort.

Et Dieblif efter er hun forsvunden. Det hele Optrin har kun været et Dieblif. Marian har ikke rørt sig fra det Dieblif, hun udstødte sit halvqvalte Skrig. Hun staaer som naglet til Jorden og synes hverken istand til at tale eller røre sig. Hendes smukke maleriske Skikkelse med Bøssen i Haanden og den store Hund ved Siden af sig, giver hende midt i de grønne Omgivelser noget Majestætist og Imponerende. Som hun staaer der, stiv og ubevægelig, erindrer hun om den Jægerinde, som Diana i sin Jalousi forvandlede til Steen; men hendes Ansigt forraader, at hun ikke er nogen Statue. Børnene stifte Farve hvert Dieblif, og de opbragte Lyn, der flamme fra hendes skrigende Dine, vidne om, at det er en Kvinde, der i dette Dieblif er Offeret for en voldsom Sindsbetvægelse.

Wingrove er nærved at gaae fra Sands og Samling — han veed hverken, hvad han skal sige eller gøre. I sin Forvirring gaaer han henimod hende og kalder hende ved Navn, men før han endnu er halveis over Sletten, naaer

hendes Stemme til hans Dre og faaer ham til at sagtne sine Skridt.

— „Frank Wingrove!“ raaber hun, „kom mig ikke nærmere! Eders Bei gaaer der! — Følg efter Indianerinden — I vil træffe hende i Swampville, hvor hun uidentvibst sælger sine Kys for godt Kjøb til Andre, som ere ligesaa falske, som I er. Forræder! vi To sees aldrig meer!“

Uden at vente paa noget Svar eller oppebie Virkningen af sine Ord er Marian igjen ileet ind i Skoven, hvor hun forsvinder. Den unge Jæger er for bedøvet til at følge efter. I det ene Dre klinger Ordene: „Falske, blege Ansigt,“ i det andet Ordet: „Forræder,“ og han veed i sin Overraskelse hverken ud eller ind.

Femte Kapitel.

Vi vende tilbage til Nybyggerens Bolig, og denne Gang træde vi indenfor.

Derinde er ikke meget at see. Det Indvendige bestaaer af et eneste Værelse af rue Bræder og Bjæller og med et Brædetag til Loftet. I det ene Hjørne er der en lille Skillebæg eller Skjærmbrædt, der er beklædt med Bjørne- og Raadhyrskind.

Hvor raa og simpel denne Bolig end er, saa indeholder den dog nogle Reliquier fra tidligere, bedre Dage; paa et lille Brædt staaer der endnu nogle Bøger, der have tilhørt Villians Moder, og foruden dem er der nogle

Meubler, der tidligere have været anstændige, om just ikke elegante.

Saadanne Gjenstande høre til Sjældenhederne i et Blokhuus, selv hos rigere Folk end denne Njbyggger. Et Par Træstole, et Bord, en Jernpotte, nogle Pander og Blikspande, et Par Fade, et Væger og et halvt Duzin Jern-gasler, Knive og Skeer udgjøre i Almindelighed hele Meublementet.

Paa en af Væggene hænger Hudene af en njlig dræbt Cougar, og ved Siden af den Huderne af nogle andre vilde Dyr, f. Ex. af den graae Ræv, Vassebjørnen, den røde Los, Moschusrotter og Væsler. Disse tjene de rue Blokhuusvægge til Draperi og hjælpe til at skjule Abninger og Ridsler. Nær ved Døren hænger der en Sadel af den gamle bekjendte amerikanske Slags, en Bastard mellem Mexikanernes høie „Silla“ og den flade engelske Sadel, og paa Sømmet ved Siden hænger Tømmen, men Remmene ere blevene sorte af Alderdom, og Bidslet er blevet rødt af Rusten. Nogle Fruentimmerklæder hænge henne i Nærheden af det afspærrede Rum, hvor Njbygggerens smukke Døttre tilbringe Natten. Det er kun et daarligt Gjemmested for to saa kostbare Juveler.

Inde i Stuen sidder der to meget forskellige Individer — det er Jægeren Hickman Holt og hans Gæst Josh Stebbins, Skolemesteren i Swampville. Den Sidste er omtrent tredive Aar gammel. Hans magre Skikkelse og uhyggelige Ydre have vi allerede tidligere omtalt. Han er lille af Væxt, blegguul i Ansigtet, har en spids Næse, glatte, sorte Haar, der falde

ned over Panden, lumske, dybtliggende Dine og intet Skjæg paa Hagen. Om Munden har han et stadigt Smil, der gjør sig Umage for at være godlidende og fromt — maaskee er det netop denne Bestræbelse, der giver hele hans Ansigt en saa uhyggelig og usordealagtig Charakter. For at forhøie Illusionen, har hans Dragt et Slags geistligt Tilsnit, skjøndt han tidligere har været Striver hos en Advokat og derpaa Skolemester. Nu er han en Apostel, en af de yngste Dages Hellige.

Det er ikke let at tænke sig en større Kontrast i det Ydre imellem ham og Hickman Holt. Det er en Mand af kæmpemæssig Væxt, med et Skjæg, der falder ham ned paa Brystet, og et Ansigt, man ikke kan see paa uden Frygt, thi det er vildt og barsk og synes ikke at lide til nogen mildere Følelse. En Frakke af tykt, grønt Flanel, gjør ham endnu sværere, og en rød Flannels Skjorte udgjør hans Kappe. Denne Dragt er meget almindelig ved Bredderne af Mississippi, en kæmpemæssig Væxt er heller ikke nogen Sjeldenhed, men et saa vildt og frastødende Ansigt skal man have ondt ved at opdrive.

Er det Marians og Vilians Fader? er det muligt, at en saa raa Stamme kan have skudt saadanne fine Grene og sat saa yndige Blomster? Hvis det er Tilfældet, saa maae deres Mødre have været ualmindelig smukke.

Det vare de ogsaa, men de ere nu Begge døde, og Hickman Holt er for anden Gang Enkemand. Da hans anden Kone døde blev der mumlet en heel Deel forunderlige Ting, og denne Mumlen forstummede først, da han

drog længere Vest paa til den vilde Skov, hvor vi nu finde ham. Her er der Ingen, der veed Noget om hans tidligere Liv eller kjender hans Historie — Ingen, undtagen en Eneste, nemlig han, der idag er hans Gæst.

Naar man sammenligner begge disse to Mænd med hinanden, skulde man troe, at det maatte være Gæsten, der er den Frygtfomme. Det er dog ikke Tilfældet; tværtimod er det Hickman Holt, der modtager sin Gæst med en vis Underdanighed og hilser paa ham med en slet skjult Forlegenhed, medens Skoleme-steren fra Swampville bevarer lige over for ham en Slags haanlig Koldblodighed. Selv en overfladisk Jagttager vilde ved at see dem Begge faae Indtrykket af, at det er den lille Mand, der her er baade Herre og Mester.

Sjette Kapitel.

Henne ved Arnestedet, hvor Frokosten blev tilberedt, satte Hickman Holt en Stol til sin Gæst, og selv tog han ganske mekanisk Plads paa en anden. Et Bord af uhøvlede Bræd-der stod imellem dem, og paa dette stod en Flaske med Maisbrændeviin, et Par revnede Theekopper, et Par Piber og noget sort Tobak. Alle disse Forberedelser vare trufne iforveien og bekræftede, hvad Lillian havde sagt, at hendes Fader ventede en Gæst.

— „J har nok faaet Der en dygtig Ride-

tour idag, Josh," sagde Hickman Holt, idet han bøiede sig hen over Bordet og greb Glasfen. „Vil I ikke tage en lille Slurk heraf — det er just ikke den bedste Drik for saadan en siintflædt Mand, som I er idag, men her kan vi ikke faae det bedre. Hvis I vil komme Vand i, saa staaer Krukken der."

— „Seg bruger ikke Vand," svarede Skolemesteren lakonisk.

— „Det gjør I Ret i. Brændevinen er fra den gamle John Hatcher, og han pleier at blande i Forreien. Det er sagtens for at spare sine Kunder Uleiligheden — ha ha ha!"

Hickman Holt lo af sin egen Vittighed, ikke just fordi den morede ham selv, men fordi han vilde sætte sin Gæst i godt Humeur. Der indtraadte igjen en Pause, medens Begge drak, og Holt saae sig igjen i den Nødvendighed at maatte begynde paa noget Nyt.

— „Men Josh," sagde han, i en spøgende Tone, „I er jo slunkende ny fra Top og til Taa og seer ud som en Præst. Hvad gaaer der af Jer, Menneſte? I har dog vel ikke lagt Jer en ny Religion til?"

— „Jo," svarede Stebbins med Værdighed.

— „Hahaha, og hvad er det for en, om jeg maa spørge?"

— „Min Religion er den rette."

— „Methodisteriet?"

— „Nei."

— „Hvad da? Jeg troede, at der i Swampville ikke er andet end Methodister."

— I Swampville er der ikke andet end Hedninger — Folk, der ere endnu bærre end de Bantroer. Min Religion har ikke No-

get at gjøre med Swampville. Jeg takker Herren og hans Barmhertighed for, at jeg ad en sikrere Vej er bleven ført til den evige Lyksalighed. I har vel hørt tale om den nye Aabenbaring, Broder Holt?"

— "Om den nye Aabenbaring? Nei, ikke det jeg veed. Hvad er det for en?"

— "Bogen Mormon."

— "Aa, Mormonerne har jeg nok hørt tale om. De have jo gjort en Mængde Spektakler derovre i Missouri eller Illinois, hvor de have bygget et storartet Tempel, det har jeg hørt om."

— "Ganske rigtig, i Nauvoo. De ugudelige Hedninger have der forfulgt de Hellige, ligesom deres Fædre bleve forfulgte af de ægyptiske Pharaoner."

— "Og have de ikke myrdet deres Anfører? Jeg troer, han hed Smith."

— "Det er desværre sandt! Joseph Smith er bleven en Martyr og er nu en Engel i Himlen. Udenrøvel straalser han nu i en evig Glæde i Eidsen for en Engleskare."

— "Ja, hvis Englene ere Fruentimmer, saa er han vist i Eidsen for en fjøn Slump. Man har fortalt mig, at han i Missouri alene havde halvtredstidstve Røner. Er det sandt, Jøsh?"

— "Det er Bagvaskelse, ikke andet end den ugudeligeste Bagvaskelse. Det var kun Røner i Aanden, men det kunne Hedningerne ikke begribe, fordi deres Dine ikke ere blevne aabnede ved Aabenbaringen."

— "Men en temmelig fri Religion er det

dog vist? Vidt Thrtiff er der dog i den, hvad?"

— „Aldeles ikke. Med Muhamedanismens Lærdomme har den Intet tilfælles."

— „Men hvorledes har I da faaet fat i den, Josb. Hvem har hjulpet Jer til den?"

— „Huster I den Mand, som jeg bragte med mig herhen forrige Efteraar?"

— „Ja, naturligviis. Han hed Young — Brig Young, troer jeg, I kaldte ham."

— „Ganske rigtig."

— „Sam huster jeg meget godt, men jeg troer, at min Marian huster ham endnu bedre. Han gif og gjorde Kour til Pigebarnet og snakkede hende en heel Mængde for, men hun kunde ikke taale at see ham. Hahaha! Huster I endnu det Puds, som Pigebørnene spillede ham? Just, som han skulde stige tilheft, spændte de Sadelgjorden op, og han drattede ned, hahaha! Da han var vel borte, lo jeg, saa jeg var nærvæd at revne."

— „Det var meget urigtigt af Eder, Hickman Holt, at bestyrke Eders Døttre i en saa strafværdig Opførsel. I skulde have kjendt denne Mand — det var en Prophet."

— „En Prophet!"

— „Ja, og maaskee den største, som Verden har kjendt, en Mand, som stod i umiddelbart Samqvem med den Almægtige selv."

— „Jh, for Pokker! Saa var det vel Joe Smith selv?"

— „Nei, men En, der var lige saa stor som han, En, der har arvet hans Mand og nu er de Helliges Overhoved."

— „Er den Karl et Overhoved? I sætter mig i Forbauselse, Josh Stebbins!“

— „Ja, vel maa I forbauses — mig har han ogsaa sat i Forbauselse, Hickman Holt. Han har ført mig bort fra den flette Bei og lært mig at frygte Herren.“

Nybyggeren satte et vantro Ansigt op, men svarede ikke.

— „Ja, denne samme Mand,“ vedblev den Anden, „der var med mig i Eders beskedne Bolig, er nu Mormonkirkens Overpræst. Han har lagt sine Hænder paa dette ringe Hoved og gjort mig til sin ydmyge Apostel.“

— „Apostel?“

— „Ja til en af de Tolv, der have det Hverv at udbrede de Helliges sande Tro over den hele Verden.“

— „Det glæder mig, Josh Stebbins! I er netop den rette Mand til Sigt, thi I har den Værdom, der behøves, ikke sandt?“

— „Jeg haaber, at mine ringe Gaver skulde stifte nogen Nytte, thi skøndt det kun er ham, der kan aabne Naadens Port for os arme Syndere, saa mener han dog, at ogsaa saadanne svage Redskaber som jeg kunne vise Andre den Bei, der fører til den. Vi udbrede ikke vore Værdomme med Sværdet, men vi gaae kun ud paa at belære og overbevise, og da jeg, som jeg maaſtee tør smigre mig med, er i Besiddelse af nogle Talegaver og har en vis Færdighed i at disputere, saa er der Haab om, at ogsaa mine Bestræbelser ville blive kronede med noget Held.“

— „Og nu har I vel sat Jer i Hovedet, Josh, at I vil gjøre Begyndelsen med mig?“

Er det af den Grund, at I kommer herhen idag?"

— "Hvorledes mener I det?"

— "Ønfter I at gjøre en Mormon af mig?"

Hidtil var Samtalen bleven ført i en temmelig stiv Tone — dette Spørgsmaal skulde efter Nyhbyggerens Mening bryde Isen; men Apostelen holdt sig tilbage, og Nyhbyggeren tilspiede derfor:

— "Det vil falde haardt, Josf! Jeg er bange for, at det falder Jer for haardt."

— "Det troer jeg selv," svarede Apostelen tørt, "og derfor vil jeg heller ikke forsøge paa det, skjøndt jeg gjerne vilde see Jer i vor Midte. Vor Overpræst vilde med Fornøielse tage imod en Mand som Jer, Hickman Holt. Herren har givet sin Prophet Ret til at forsvare den sande Tro, selv med legemlige Vaaben, hvis det skulde behøves. Væ dem derfor, hvis de begynde en Krig med os, — saa komme Morderenglene over dem!"

— "Morderenglene? Hvem er det?"

— "Det er Daniterne."

— "Ja dermed er jeg lige flog, Josf. I maa ikke udtrykke Jer saa hemmelighedsfuldt, naar I taler med mig. Hvem er Daniterne? Det gad jeg nok vide."

— "Dem kan I først lære at kjende, naar I er indviet. I er netop Mand til at være en af dem, og det skeer sagtens ogsaa."

Apostelen taug ligesom for at lægge Mærke til, hvad Virkning disse Ord vilde frembringe, men den kæmpemæssige Jæger lod, som om han slet ikke havde hørt dem. Han taug blot

og ventede med en vis Beklemthed paa, hvad der skulde komme, thi han anede ikke meget godt af dette Besøg.

Efter en temmelig lang Pause vedblev Mormonen:

— „Nei, Hickman Holt, det er ikke Jer, mit Besøg gjælder — det vil sige ikke Jer alene.“

— „Saa? Hvem gjælder det da?“

— „Jer Datter, Hickman Holt!“

Endende Kapitel.

Nyhviggeren foer sammen, skjøndt han gjorde sig Umage for at skjule det; men hans Gæst var vant til at læse i Ansigterne og lod sig ikke skuffe af denne paatagne Rigeghdsighed.

— „Min Datter?“ mumlede Hickman Holt i en halvspørgende Tone.

— „Ja Eders Datter,“ gjentog Mormonen med en uroffelig Kolddobighed.

— „Hvilken af dem? der er jo to.“

— „O I veed nok, hvilken af dem jeg mener — naturligviis Marian!“

— „Og hvad vil I hende, Josh Stebbins?“

— „Stil Jer blot ikke saa uvidende an — vi have jo tidligere talt sammen om den Ting. I veed meget godt, hvad jeg vil.“

— „Fanden tage mig, om jeg veed det. Jeg veed nok, at I tidligere har pratet om Noget, men det antog jeg for Eders Spøg.“

— „Nei, det var ramme Albør, Hickman Holt, og det er det endnu. Jeg maa have en Kone, og jeg troer, at Marian vil passe godt for mig. I veed jo nok, at de Hellige ere dragne bort fra Illinois, og at de nu boe hiinsides Klippebjergene.

— „Det har jeg hørt om ”

— „Nu, der agter jeg ogsaa at drage hen, jeg maa have en Kone med mig, thi ingen Mand er velkommen der, som ikke bringer en Kone med sig.”

— „Ja vist,” sagde Hickman Holt med et bittert Smil, „og han er sagtens allermest velkommen, naar han bringer et heelt Dussin med sig ”

— „Det er nogen Snak, Hickman Holt, og jeg forundrer mig over, at en Mand med Eders Forstand vil fæste Lid til saadanne Løgne. Det er en Bagvæstelse, som Metho-
disipræsterne have udspreedt, fordi de ere jaloux paa os.”

— „Ja det kommer ikke mig ved — men det veed jeg, at Marian giver Jer aldrig sit Ja.”

— „Det bryder jeg mig heller ikke om, naar jeg blot har Eders Samtykke.”

— „Mit?”

— „Ja Eders! det maa jeg have. Hør mig, Hickman Holt — vi spille altfor mange Ord paa den Ting, og Tiden er kostbar. Jeg har Alt i Beredskab og agter inden tre Dage at drage til Saltsøen. Karavanen, som jeg slutter mig til, udgaaer fra Fort Smith ved Arkansas og vil netop til den Tid gaae over Sletterne. Jeg har kjøbt mig Heste og Vogn, Altting er pakket, og det ene Sæde paa Vogn-

nen er bestemt for Eders Datter — hun maa altsaa med."

Den Talendes Stemme var pludselig bleven fast og næsten truende. Hans Vært saae opbragt ud, men vovede ikke at svare i samme Tone. Han var øiensynlig bange.

— „Hun maa med?" mumlede han hen for sig.

— „Ja hun maa og skal."

— „Men jeg siger Jer, Josh Stebbins, at hun giver aldrig sit Samtykke."

— „Og jeg siger Jer, at det behøver jeg slet ikke. Kan I ikke saae hende til det med det Gode, saa maa hun med det Onde. Hvorfor skulde hun ikke sige Ja? Hun faaer en god Mand, en smuk Bolig og fuldt op af Mad, Drikke og Pynt, for I maa ikke troe, at de yngste Dages Hellige ligne disse andre Hylere, der troe at gjøre sig Gud velbehagelige med Bød og Spægelse. Nei, det er ganske det Modsatte — vi leve, saaledes som Gud vil, at Menneeskene skulle leve — vi spise, drikke og leve lystigt. See blot!"

Skolemesteren tog en Haandfuld blanke Guldstykker op af Lommen.

— „See, paa den Maade sørger vor Kirke for sine Apostle. Eders Datter vil saae det iusinde Gange bedre, end hun har det i denne usle Barakke. Maaskee er hun ikke saa uvilig, som I troer. Jeg kjender mangan en rig og smuk Pige, der vilde gribe til med begge Hænder."

— „Jeg siger Jer, at hun gjør det ikke, og at hun aldrig i sit Liv beqvemmer sig til at

blive Mormon. Jeg har flere Gange hørt hendes Mening derom."

— "Men jeg siger Jer endnu engang, at hun skal. Forresten behøver I jo ikke at sige hende, at jeg er Mormon. Lad hende troe, at jeg blot drager vestpaa til Oregon, som saa mange prægtige Folk drage hen til i denne Tid. Er hun først nede ved Saltsøen, saa vil hun snart vænne sig til Mormonlivet."

Hickman Holt taug, og hans Hoved sank ned paa Brystet. Han elskede sin Datter ubeskrivelig høit, men han vovede ikke at give Friieren et Afslag. Det maatte være en frygtelig Hemmelighed, der var imellem de To, for at han saaledes kunde lade sig beherske. To eller tre Gange løftede han Hovedet og kastede et stjaalent Blik hen til sin Gæst; men dennes Ansigt var koldt og ubevægeligt som altid. Med eet foregik der en Forandring med Hickman Holt — han sprang rask op og besluttede at gjøre Modstand.

— "Fordømt!" raabte han og stampede med Foden. "Jeg siger Jer, at hun gjør det ikke. Hun hverken vil eller skal — har I forstaaet mig?"

— "Saa sagte! saa sagte, Hickman Holt," svarede Mormonen uden at røre sig. "Jeg har jo sagt Eder, at hun baade vil og skal."

— "Tag Jer iagt, Josh Stebbins! Tænk paa, hvad I siger, og driv mig ikke til det Yderste!"

— "Jeg veed meget godt, hvorhen jeg kan drive Jer."

— "Hvorhen da?"

— „Til Galgen!“ svarede Josh Stebbins lafonist.

— „For Satan! Tir mig ikke, det siger jeg Jer!“

— „Ederes Banden nyttet Jer slet ikke“, vedblev Mormonen efter nogle Diebliffes Tausheb. „Min Beslutning er fattet, og Pigen skal med. Siig Ja eller Nei. Hvis I siger Ja, saa er Alting godt — godt for Ederes Datter og godt for Eder selv. Jeg reiser herfra — Saltsoen er langt herfra, og det er høist sandsynligt, at vi To aldrig mere støde sammen. I forstaaer mig vel?“

Den Hellige sagde disse sidste Ord med et besynderligt Eftertryk og taug derpaa, for at de skulde faae Tid til at virke.

De syntes ogsaa at frembringe den tilsigtede Virkning. Et besynderligt Glimt fløi hen over Hickman Holts Træk, og hans Videnstabs syntes at lægge sig ligesaa hurtig, som den var opstaaet.

— „Men hvis jeg nu siger Nei?“ spurgte han.

— „Nu, saa bryder jeg ikke saa tidligt op, som jeg ellers havde tænkt paa. Saa bliver jeg her paa Eggen, til jeg har opfyldt en Pligt, som jeg for længe siden skulde have opfyldt.“

— „Hvad er det for en Pligt?“

— „En Pligt, som jeg skylder Samfundet, og som jeg syndigt har forsømt — jeg vil først overlevere en Morder i Retfærdighedens Hænder.“

— „Ths, Josh Stebbins, ths! For Guds Skyld, tal ikke saa høit. I veed bedst, at

det ikke er sandt — men stille! Pige-
børnene ere udenfor — lad dem ikke høre saa-
dant Noget!"

— „Maaskee,“ vedblev Stebbins uden at
agte paa Afbrydelsen, „maaskee troer denne Mor-
der, at han kan undslippe; men hvis det er
hans Plan, saa tager han feil. Jeg behøver
blot at lade et eneste Ord falde i Swamp-
ville, saa ere Sporhundene efter ham — og
selv om han skulde slippe fra dem, saa kan
han dog ikke slippe fra mig. Jeg har sagt
Jer, at jeg er en af Mormonmenighedens
Apostle, og han maatte være snuere, end han
er, hvis han skulde kunne undgaae vore Mor-
derengle. Naa, Hickman Holt, hvad siger I
saa? Ja eller nei?"

Denne Pause var afgjørende for den staf-
fels Marian, thi Svaret indeholdt hendes
Skjebne. Det blev givet med en hæst og halv-
qvalt Stemme:

— „Ja, ja! Lad hende følge med!"

Ottende Kapitel.

Efter Freden til Guadelupe Hidalgo fulgte
en storartet Afstedigelse, der bragte mange tu-
sinde Sabler til at ruste uvirksomt i Steden.
Mange af disse bleve, for at bejlene os af et
billedligt Udtryk, omsmedede til Spader, og i
denne fredelige Stikkelse bragte til det stille
Oceans sjerne Ryster, for her at grave efter
Guld, medens andre bleve ophængte i Kontoi-

ret eller Studereværelset for at ruste i en uhæderlig Orkesløshed.

Et treaarigt Felttog under den lumre mexikanske Himmel havde tilfredsstillet de Flestes Ergjerrighed. Kun de, der ankom for seent til at plukke Laurbær, havde gjerne seet Krigsen vedvare noget længere.

Jeg, der fortæller denne Historie — mit Navn er Edward Warfield, Kapitein for et Skarpskytterkorps — hørte ikke til de Sidste. For mig — saavel som for mange Andre — var det store mexikanske Felttog kun en Fortsættelse af den lille Krig, der allerede længe var bleven ført paa Grændserne af Texas, og hvori ogsaa jeg havde taget Deel. De Laurbær, vi der havde samlet, i Forening med dem, vi høstede paa Balpladsen ved Anahuac, udgjorde en ganske smuk Krands, der nok kunde tilfredsstille os for Diebliffet. Jeg for min Person var trods mit krigeriske Navn*) hjertelig fjed af Krigens Strabadser og glædede mig oprigtig over Freden. Mine Onsker lignede Poetens, der ønskede sig en lille Bolig i en „uhyre Orken“ eller i al Fald „en Orken til Opholdssted med en eneste god Aand til at holde mig med Selskab.“ Der fattedes mig kun een Ting: jeg havde ikke Raad til at gifte mig. Vi bleve tilhobe afstedigede uden Pension. Den eneste Løn for vore Heltegjerninger var en skriftlig Anviisning paa et vist Antal Tønder Land, som vi efter Behag kunde udvælge os i „Congreslandet.“

Antallet af disse Tønder Land rettede sig

*) Warfield, paa Dansk Balplads.

efter de respektive Tjenesteaar. Min Anviisning repræsenterede en Sektion af 640 Tønder Land, der efter de sædvanlige Priser betalttes med $1\frac{1}{4}$ Dollar for Tønden, men da Markedet for Diebliffet var oversvømmet med denne Vare, var Prisen nu ikke nær saa høj.

Denne Anviisning, en udmærket Hest, der havde baaret mig mange Mile og i mangfoldige Træfninger, en paalidelig Kuglebøsse, et Par Coltske Pistoler og en Toledotlinge, som jeg havde gjort til Bytte ved Chapultepec, udgjorde hele min Eiendom. Af rede Penge havde jeg endnu en Rest af min Gage for den sidste Maaned. Den var imidlertid ikke tilstrækkelig, til at jeg derfor kunde anskaffe mig en Civildragt, og min gamle Uniform flåbede derfor endnu ved mine Skuldre ligesom en Resfusstjorte.

Den forfængelige Higen efter at gaae i Uniform var hos mig ligesaa salmet som Uniformen. Med min Anviisning i Kommen besluttede jeg at opsoge min Orken. Jeg opholdt mig dengang i Tennessee hos en Ven og Krigsfammerat. Han nedstammede fra hiin rappede Anfører, der med en lille Skare af 40 Familier vovede sig gjennem Hjertet af „den blodbestænkte Jordbund“ og paa de steile Høider af en næsten ubekjendt Flod anlagde Byen Nashville. Af min Vens Mund havde jeg hørt saa mange gribende Fortællinger om de Eventyr, som denne lille modige Skare havde bestaaet, at Tennessee stod for min Phantasi i det mest romantiske Lys. Andre Ideoassociationer havde ogsaa bragt mig til at elske denne gjæstfrie og ridderlige Stat, og jeg be-

sluttede derfor at opslaae min fremtidige Bø-
lig indenfor dens Grændser.

Et Besøg i „Landbureauet“ i Nashville endte
med, at jeg valgte Sektionen Nr. 9 til mit
Opholdssted. Den blev skildret mig som et
frugtbart Sted i den saakaldte vestlige Reser-
ve, tæt ved Bredderne af den skønne Obion og ikke
langt fra det Punkt, hvor denne Strøm fly-
der sammen med Mississipp. Agenten troede,
at en Nybygger havde foretaget adskillige For-
bedringer paa dette Distrikt, men om denne
Nybygger var der endnu, var han ikke istand
til at sige mig. I ethvert Tilfælde var den
Aarl for fattig til at gjøre Brug af sin For-
tjænsret, og han var naturligtviis nødt til
at pakke sig.

Jeg gav altsaa uden videre min Anviisning
fra mig og modtog de nødvendige Dokumenter,
der gjorde mig til retmæssig Herre og Eier-
mand af Sektionen Nr. 9. Den eneste Op-
lysning, Agenten kunde give mig forresten, var,
at min Eiendom var meget skovrig, at den
ligger, den laa nærmest ved, hed Swampville,
og at Sektionen selv hed „Holts Anlæg.“ Med
disse Oplysninger og mine Dokumenter tog
jeg Afsted fra den høflige Embedsmand, der
med stor Artighed ønskede mig et behage-
ligt Ophold i mit nye Hjem.

Niende Kapitel.

Da jeg kom tilbage til min Ven, meddeelte
jeg ham, hvad der var passeret, og glædede

mig ret over, at han var tilfreds dermed.

— „Med en Eiendom ved Obion kan Du ikke blive bedragen," sagde han, „thi efter Alt, hvad jeg har hørt, er det den frugtbareste Strækning i hele Tennessee. Forresten er Du jo en Ven af Jagt og vil finde Vildt der i Overflod. Den sorte Bjørn og selv Pantheren eller the painter (Maleren), som de kalde den der, er der nok af i Understovene ved Obion."

— „Det glæder mig ret at høre."

— „Du kan," tilføjede min Ven smilende, „staae i din Dør og skjde Raadhr og fange Ulve og vilde Katte i Faldgruber ved Indgangen til din Hønsesgaard. Understoven ved Obion er et sandt Paradiis for Jægere. Der blev den berømte Croquet født."

— „Nu saa er Landet mig saameget desto interessantere."

— „Apropos," afbrød min Ven mig med en betænkelig Mine, „sagde Du ikke før, at der allerede var en Squatter (Nyhbygger) paa din Eiendom?"

— „Der har været saadan En, sagde Agenten til mig, men om han squatter der endnu, kunde han ikke sige mig."

— „Det var fatalt, hvis han er der endnu," svarede min Ven alvorlig, idet han saae ned for sig som en Mand, der overveier en Sag af Bigtighed.

— „Hvorfor fatalt?" spurgte jeg noget overrasket; „hvad skal det sige?"

— „Disse Squatters ere nogle slemme Personer og ikke gode at have at gjøre med, naar man kommer for at jage dem ud. De have

rigtignot en Forkjøbsret, det vil sige, de kunne selv kjøbe det Grundstykke, som de ulovlig have sat sig i Besiddelse af, og nøde Dig til at søge andensteds hen; men det er en Forret, som de kun sjelden gjøre Brug af og det af den simple Grund, at de i Regelen ere altfor fattige til at kunne betale Noget."

— "Hvad gjøre de da?"

— "Deres Valgsprog er *beati possidentes* (Salig den, der er Besidder), og dette Valgsprog har i deres Codex en meget bestemt Betydning."

— "Vil Du dermed sige, at den Karl kunde vægre sig ved at rømme Pladsen?"

— "Det kommer an paa, hvad det er for en Fyr. Er det en af de stridbare, saa kan Du faae dit Læs med ham."

— "Men Loven" . . .

— "Du mener vel, at den skulde hjælpe Dig til din Ret?"

— "Ja det skulde jeg troe — i al Fald i Tennessee."

— "Du bedrager Dig. Paa ethvert andet Sted kunde Du gjøre Regning paa deres Bistand, men i Swampville er der den samme Retstilstand, som ved Grændsen af Texas."

— "Saa maa jeg selv see at skaffe mig Ret," sagde jeg bandende.

— "Nei, Warfield," svarede min Ven, "det duer ikke. Her gjælder det netop at fare frem med Lempe. Er der en Squatter paa din Eiendom — jeg vil haabe, at det gaaer dermed, som med mange af vore store Bher, der kun eksistere paa Papiret — men er der en saadan Person, saa har han ogsaa Naboeer,

der boe i større eller mindre Afstand fra ham. I Regelen leve de som Hunde og Ratte, men gjælder det et Indgreb i hvad de Folk kalde deres Eiendom, saa holde de sammen. Forbriv En af dem med Magt, og Du kan lige saa gjerne stikke Haanden ind i en Bifube. Selv om det skulde lykkes Dig at fordrive ham, vilde det komme til at fortrøde Dig bagefter."

— "Men hvad skal jeg da gribe til? Kan Du give mig et godt Raad?"

— "Er der en Squatter der, og det er en stridig Person, saa nærm Dig til ham saa venligt, som Du kan, og fremstil det Hele aabent og frimodigt. Afstille af disse Folk ere ikke uden en vis Ærlighed. Spørg ham om, hvilke Forbedringer han har gjort, og tilbyd ham en Erstatning."

— "Af min Ven, dit Raad er vist meget godt, men mig kan det ikke hjælpe."

— "Naa, naa! lad det blot ikke gøre Dig urolig. Skulde Du være nødt til at kjøbe din Eiendom anden Gang, saa skriv bare til mig" . . .

— "Tak min Ven, Tak! men jeg agter ikke at gjøre Brug af dit gode Tilbud. Jeg har for længe været Grændseboer selv, til at jeg skulde lade mig bide Sigt. Men lad os ikke tale mere derom. Maaskee er der slet ingen Squatter, maaskee er der en, der er stikkelig og fremkommelig — i ethvert Tilfælde takker jeg Dig, og skulde jeg virkelig trænge til din Bistand, skal jeg ikke undlade at skrive."

Med et varmt og oprigtigt Haandtryk tog jeg Afsted med min Ven. Mine Sager vare

pakkede, og de toge ikke megen Plads op. Et Par Sabeltaster kunde rumme det Hele; mine Pistoler havde jeg i Beltet, Sablen var spændt til Sadlen, og et Dieblif efter var jeg allerede paa Veien til den „vestlige Reserve.“

Tiende Kapitel.

Mellem Nashville og Swampville ligger der meer end hundrede engelske Mile, saa at man affkurat bruger tre Dage for at tilbagelægge Veien tilhest. De første ti Mile indtil Harpeth River er Veien fortræffelig, bred, macadamiseret og slynger sig næsten uafbrudt gjennem lutter Anlæg og Plantager. Mit første Hvilepunkt var Paris, og fyrgethve Mile derefter kom jeg til Dresden. Hvad Navnene angik skulde man troe, at man reiste paa Europas Fæstland. Var jeg draget en Smule tilvenstre, var jeg kommen til Asien, thi man sagde mig, at Smyrna og Troja ikke laae langt borte, og havde jeg slaaet ind i en sydvestlig Retning, var jeg kommen gjennem Danmark til Memphis — rigtignok en uhyre Reise i tre Dage! Hvergang jeg dreiede bort fra en Hovedvei eller spurgte mig for om Veien, lød der et klassisk Navn i mit Ore, og tilsidst var jeg saa fjed af dem, at „Swampville“ ordentlig var en Bellid for mine Øren, og Mud = Creek (Smudsbæk) lød som Musik. Efterat jeg havde forladt Dresden, bleve Navnene sjeldnere, og jeg kunde ride lange Stræk-

ninger, hvor der ikke fandtes et eneste Navn, fordi der ikke var Noget, man kunde benævne. De talrige Bugter eller Creeks vare imidlertid døbte, og det sandsynligviis af de oprindelige Beboere selv, thi Navnene „Raadhr“, „Smuds“, „Vaslebjørn“, „Kat“, „Store“ og „Lille“ forraadede noksom, at den klassiske Værdom ikke har trykket de første Kolonister, og det er stor Skade, at Pedanteriet har faaet Lov til at forandre disse første udtryksfulde og passende Benævnelser. Dette nymodens Navnesystem følges endnu: de indianske eller spanske Navnes harmoniske Bellklang forsvinder paa Raartene, og et modbydeligt Krybberi eller Smigreri bringer de Reisende til at ombytte disse med Navnene paa demagogiske Ansørere eller bureaukratiske Embeßmænd. „Jeg veed,“ hedder det, „at den gamle General vil glæde sig, naar jeg i min næste Depeche fortæller ham, at jeg har kaldt denne Flod „Smith“ efter ham! Hvor vil Sekretairen smile, naar han seer, at jeg paa mit Raart har forevigt hans Navn ved at opkalde denne Sø efter ham. Nu skal den hedde „Jones!“ osv. Følgen heraf er, at vort Dre plages uafsladelig i disse romantiske Bjergpas med en Mængde trivielle og prosaiske Navne, og at man, medens man fra de høie Toppe af Castadefjæden stuer ud over det stille Havs grændseløse Flade, ikke hører tale om Andet „end „Jackson“ og „Jefferson“, „Madison“ og „Washington.“

Paa den anden Side af „Dresden“ var der ikke længer nogen Veie, men kun et Spor, jeg kunde følge, eller en hugget Gang gjennem Skoven. Hift og her var et Træ mærket for

at antyde den Retning, man skulde følge.

Da jeg nærmede mig til mit Bestemmelsessted, var jeg naturligviis nysgjerrig efter at høre noget om „Swampville“, der for Fremtiden skulde være mit Depot og mit Afhjul i paakommende Tilfælde. Jeg vilde derfor kun altfor gjerne have spurgt mig lidt for, men paa en ti Miles Vei mødte jeg ikke et eneste menneskeligt Væsen. Endelig kom en Neger med en Drekarre, der var læsset med Træ, men da jeg ikke kunde vente at faae Noget at vide der, lod jeg ham rolig passere, efter at jeg havde hørt af ham, at jeg endnu havde ti Mile til Byen „Swampville“. Disse ti Mile vare lige saa lange som de forrige, og jeg begyndte først at støde paa Mennesker, da jeg omtrent var en Milsvei fra Byen.

Man havde allerede sagt mig, at Swampville var en nyhugget By; Rhytet om den havde endnu ikke naaet til den østlige Verden, og selv i Nashville kjendte man ikke noget til den. Ikke desto mindre var Swampville slet ikke saa uanseelig, som jeg havde troet, og Grunden, hvorfor jeg paa Veien derhen ikke stødte paa Mennesker, var den, at jeg havde forfeilet den rette Vei. Blokhuse begyndte nu at indhegne Veien, og de bleve bestandig tættere, jo mere jeg nærmede mig; hist og her viste sig endogsaa en og anden anseelig Muursteensbygning af en temmelig primitiv Arkitektetur. Foran en af disse, den største af dem alle, stod en høi Pæl eller snarere et Træ med afssaaren Krone; paa Spidsen var der anbragt et stort Brædt, hvorpaa der fandtes et Portrait af Jackson i den saakaldte Conti-

mentaluniform, og under Portraitet Ordet „Hotel“. Det kunde ikke nytte at gaae videre. Jackson-Hotel var vienshyllig det første Værtshuus paa Stedet, og uden at tøve eller spørge videre steg jeg af Hesten. Jeg kjendte altfor godt til de vestlige Sæder til at vente paa nogen Opvartning, og jeg gav mig derfor selv til at sørge for at faae min Araber i Stalden.

Ellevte Kapitel.

Jeg var kommen i det rette Dieblif, thi ligesom jeg fra Stalden gik ind i Hotellet, hørte jeg Kloffen, der ringede Gæsterne tilbords.

Her gjorde man heller ingen Omstændigheder med mig, og jeg fulgte derfor blot Strømmen af Kostgængerne og tog Plads ved Table d'hote. Hvis et saadant Syn havde været noget Nyt for mig, kunde det være interessant nok, men jeg var saa vant til at see Folk i brogede Kjoler, Jagtblouser og røde Flanelskjorter sidde sammen ved et Spisebord, at jeg neppe engang ændsebe, at der imellem dem ogsaa var Folk i sorte Dragter og Silkeveste, thi i Kolonierne ere saadanne Taverner i Almindelighed den Restauration, som unge Kjøbmænd og Kommis'er søge hen til for at faae deres Middagsmad.

Da jeg lod mit Blik svæve rundt om Bordet, var der kun et eneste Phsyionomi, der til-

trak sig min Opmærksomhed. Det var ikke nogen Dame, skjøndt der heller ikke fattedes qvindelige Væsnere, thi Værtens Kone og tre eller fire yngre Exemplarer af Niecer og Døtre havde travlt med at lave Kaffen. Det var tværtimod en ung Mand paa omtrent fem og thye Aar i Jagtblouse, Veggins og Moccafins med en Jagttaske og Krudhorn om Skulderen. Hans Ansigt var smukt og ædelt, og Udtrykket deri var baade aandfuldt og kjædt. Hvorfor denne unge Mand i saa høi Grad vakte min Interesse, veed jeg ikke selv — jeg troer, at det laa ikke saa meget i hans smukke Ansigt som i hans Væsen og Holdning. Vi sad temmelig tæt ved Siden af hinanden, og jeg havde derfor god Veilighed til at lægge Mærke til ham. Han lod til at være meget tilbageholden og besteden, hvad der for mig antydede, at han ikke kjendte sine personlige Fortrin eller i al Fald ikke var indbildt af dem. At Miss Albina og Miss Carolina havde en særdeles god Mening om ham, opdagede jeg strax paa de Blik, som de sendte ham, men som han slet ikke syntes at ændse. Det melancholiske Udtryk i hans Dine blev bestandig uforandret. Han syntes at være mere venneløs end ubekjendt, thi jeg lagde godt Mærke til, at Alle syntes at kjende ham, men at saagodtsom Ingen ændsede ham eller viste ham skunderlig Opmærksomhed. Man talte kun lidt med ham, thi hans tilbageholdne Væsen opfordrede ikke til det; men naar Noget henvendte Ordet til ham, var det i Almindelighed i den Tone, som den Rige ikke saa sjelden betjener sig af ligeover for den, der er ulige

mindre begunstiget. Han var uden Tvivl fattig, thi derpaa tydede ogsaa hele hans Dren; imidlertid saae han ud som en Mand, hvem man ikke ustraffet fornærmer, og det lod ogsaa til, at det var den almindelige Mening om ham.

At jeg i en langt høiere Grad bemægtigede mig Bordselskabets Interesse, kunde jeg alene takke min Uniform for. Den undlod ikke at vække en overordentlig Opmærksomhed hos de gode Beboere af Swampville; men at dømme efter de mere velhavende Folks Blikke var det ikke just nogen behagelig Overræstelse, hvormed man beiragtede mig. I den souveraine Borgers Dine er en Militairperson ikke noget velkomment Syn, og for at sætte sig i Gunst hos den Slags Folk maa han have lidt mere at gjøre sig til af end sin Uniform. Imidlertid forekom det mig, at Miss Albina og Miss Carolina heller ikke saae uvenligt paa mig, skjøndt jeg ikke kunde skjule for mig selv, at den unge Jæger med det smukke og melancholiske Ansigt havde den høieste Stjerne hos dem.

Jeg var dog ingenlunde jaloux paa ham, ligesaa lidt som han paa mig; tvertimod var han den af alle Herrerne, der viste mig den største Høflighed og Opmærksomhed. Jeg sølte ogsaa strax et Slags Benfæb for ham, som han syntes at besvare. Han saae uden Tvivl, at jeg var en Fremmed, at min Uniform var noget luslidt, og sluttede maaſkee deraf, at jeg var ligesaa fattig og venneløs som han selv.

Hvis det var denne Formodning, jeg kunde

takke for hans Sympathi, saa havde han heller ikke studeet saameget forbi.

Tolste Kapitel.

Saa snart jeg var færdig med at spise, op-
søgte jeg Værten. Hans Navn var Ripp eller
„Oberst Ripp“, som hans Gjæster behagede
at kalde ham.

Skjøndt jeg ikke agtede at ride videre før
næste Morgen, ønskede jeg dog at erholde nogle
nærmere Oplysninger om min nye Eiendom,
og Værten var efter al Sandsynlighed den,
der bedst kunde være mig til Nytte hermed.
Det varede heller ikke længe, før jeg traf denne
vigtige Person i Verandaen, hvor han sad i
en Gyngestol, der var betrukket med rødt
Stind, og ihggede paa en Skraa. Den vær-
dige Gentleman syntes ikke at ville tage no-
gen Notits af mig, og jeg var derfor nødt til
at gaae lige ind paa Livet af ham for at faae
ham til at indlade sig med mig.

— „Fra Armeen, Sir?“ spurgte han la-
fonist.

— „Nei,“ svarede jeg i samme Tonart.

— „Ikke det?“

— „Jeg har staaet i Tjenesten, men har
taget min Afsked.“

— „Saa kommer De vel fra Mexiko?“

— „Ja.“

— „Og har Forretninger i Swampville?“

— „Ja, Mr. Ripp.“

— „Man pleier her at kalde mig Oberst,“ afbrød han mig med et selvbehageligt Smil, som om han ikke ligefrem gjorde Fordring paa denne Titel.

— „Jeg beder om Forladelse, Oberst. Jeg er her for første Gang“

— „Det gjør ikke noget til Sagen,“ afbrød han mig godmodig. „Apropos, De sagde, at De havde Forretninger i Swampville?“

— „Ja,“ svarede jeg, og da jeg saae, at han gjorde Mine til at spørge videre, forekom jeg ham med at spørge, om han ikke kjendte et Sted, der hed „Holts Anlæg.“

— „Om jeg kjender et Sted, der hedder Holts Anlæg?“ gjentog han. „Ja, det gjør jeg rigtignok, hvis De mener den Holt, der „squatter“ en sex Mile herfra ved Mud Creek.“

— „Der er altsaa en Squatter paa den Eiendom?“

— „Ganste vist.“

— „Troer De, at De kan skaffe mig en Fører til Swampville, eller rettere sagt til Holts Anlæg?“

— „Det kan jeg rigtignok. Seer De den Fyr, der staaer derhenne ved Hesten?“

Han pegede paa det unge Menneſte, der havde interesseret mig ved Bordet.

— „Seer De, han kan allerbedst vise Dem Veien, thi han boer tæt derved, og han laver sig i dette Dieblif til at tage bort.“

Det forekom mig meget heldigt for mig, og jeg besluttede øieblikkelig at forandre min Plan og følge med ham. Der var endnu en Times Tid, til Solen gik ned, og min Hest kunde

godt holde ud at gaae nogle Mile endnu. — Om jeg kunde faae Natteqvarteer ved Mud Creek, tænkte jeg ikke paa. Jeg havde jo snørt min Kappe til Sadlen, og med Kappen som Teppe og Sadlen som Hovedpude havde jeg allerede tilbragt saamangen Nat, der var værre, end denne thdede hen paa at blive.

Jeg stod netop i Begreb med at ile hen til den unge Mand, da Værten kaldte mig tilbage.

— „Det forekommer mig,“ sagde han i en halv spøgende Tone, „at De endnu ikke har sagt mig, hvad De har at gjøre i Swampville?“

— „Nei,“ svarede jeg i en høflig Tone, „det har jeg ikke heller.“

— „Men for Himlens Skyld, hvad vil De dog i Holts Anlæg?“

— „Mr. Hipp . . . jeg beder om Forladelse, Hr. Oberst, det er en Privatsag.“

— „En ganske hemmelig Privatsag?“

— „Ja, ganske hemmelig.“

— „Saa er det bedst, at De beholder den for Dem selv.“

— „Det agter jeg ogsaa,“ svarede jeg, dreiede mig om paa Hælen og gik ud af Verandaen.

Den unge Jæger spændte netop Sadelgjorden. Da jeg kom hen til ham, saa jeg, at han smilede, thi han havde hørt de sidste Ord af Samtalen og syntes at glæde sig over den Maade, hvorpaa jeg havde affærdiget Obersten, der, som jeg senere erfoer, var den største Bralhans i Swampville. Jeg behøvede kun at udtale mit Ønske, saa var han strax parat til at opfylde det. Et Minut efter var jeg

inde i Hotellet igjen for at betale min Regning. At jeg havde fornærmet „Obersten“ var mig tydeligt, thi jeg kom til at betale meget mere end andre Folk, og der var ikke en Sjæl i Hotellet, der gjorde Mine til at sadle min Hest. Fem Minuter efter vare vi paa Veien.

Trettende Kapitel.

Da vi red ud af Byen, var jeg Gjenstand for den almindelige Nysgjerrighed, og i alle Døre og Vinduer stod der gabende Ansigter. Det var uden Tvivl min Uniform og min prægtige Araber, jeg kunde takke for dette Beviis paa almindelig Deeltagelse, thi en Uniform er altid et Særshyn i disse Byer, og min Araber gjorde saamange Kaprioler, som om den i en heel Uge ikke havde været udenfor Stalden.

Lidt efter vare vi udenfor Forstaden og rede nu gjennem en smuk, slyngesuld Skov. Vi rede ad en smal Jodsti, taus, den ene bagefter den Anden. En Times Tid efter passerede vi en Række Bakker, der udgjøre Grændselinien mellem Mud Creek og Swampville River. Træerne begyndte at blive finere, slankere og stode i større Afstand fra hinanden, saa at vi nu kunde ride i al Mag ved Siden af hinanden. Det var netop det, jeg ønskede, thi jeg længtes ret efter at tale lidt med min nye Rejsefammerat. Han havde hidtil iagt-

taget en dyb Taushed, men alligevel forekom det mig, at han ikke var utilbøielig til at passiare lidt.

— „Hvad er denne Mr. Holt for en Gentleman?“ begyndte jeg.

— „Gentleman?“

— „Ja, jeg mener, hvad er det for et Menneske?“

— „Aa, det er, hvad man hertillands kalder for en raa Rumpen.“

— „Saa? Er han fattig?“

— „Sandsynligviis. Saavidt jeg veed, eier han ikke andet end en gammel Hest og et Par Tønder Vand — som desuden ikke ere hans egne.“

— „Han er altsaa blot en Squatter?“

— „Ja, ikke andet, skjøndt jeg nok troer, at han betragter sit Grundstykke ligesaafuldt som sin Eiendom, som jeg mit, skjøndt jeg har maattet betale det med rede Penge.“

— „Virkelig?“

— „Ja, jeg vilde ikke være den, der kom for at jage ham ud.“

Han ledsagede disse Ord med et bethydningsfuldt Blik, der syntes at sige: „Jeg gad nok vide, om Du kommer for det samme.“

— „Har han Familie?“

— „Ja, et Barn . . . en ung Pige“ . . .

— „Ellers Ingen?“ spurgte jeg, thi jeg saae at min ledsager tøvede, som om han endnu havde Noget sige, men ikke vilde ud med Sproget.

— „Nei. Der var rigtignok tidligere en Datter til, der var noget ældre end denne.“

— „Og hun?“

— „Hun . . . hun er borte.“

— „Saa er hun vel gift?“

— „Det veed der Ingen, og der er heller Ingen, der veed, hvor hun er bleven af.“

Det unge Menneske var pludselig blevet alvorlig, og i Maanestinnene kunde jeg see, at han saae mørk og bekymret ud. Jeg mærkede nok, at denne Bekymring stod i Forbindelse med den forsvundne unge Pige, men jeg var for delikat til at gjøre flere Spørgsmaal, og i det samme blev Veien igjen til en Fodsti, og vi maatte atter ride En for En. Vi red nu igjen en halv Timeetid taus bag ved hinanden. Min Rejsefammerat var falden i Tanke, og jeg sad og grublede over, hvad der ventede mig, naar jeg vilde holde mit Indtog i min nye Eiendom.

Et Par Gange stod jeg i Begreb med at meddele den unge Jæger, hvad jeg havde for, og at spørge ham tilraads; men da jeg endnu ikke havde kunnet opdage, om han var en Ven eller ikke af denne Mr. Holt, fandt jeg det klogere at beholde min Hemmelighed for mig selv.

I det samme talte han igjen til mig med en mere oprømt Stemme end tidligere, men det var kun for at fortælle mig, at Veien strax vilde blive bedre, og at vi da igjen kunde ride ved Siden af hinanden.

Vidt efter naaede vi en stor Plaine, hvorover Maanen udgjød sit blanke Lys, de dugbesprængte Blomster funkede som Juveler, og skøndt det var Nat, bedøvedes vi næsten af deres Bellugt; der rørte sig ikke et Vindpust, og de uberægelige Blade skinnede som et blankt

Metal. Ved Synet af dette henrivende Panorama standsede jeg ubilkaarlig, og jeg vilde netop opfordre min Vedsager til at gjøre det samme, da jeg saa, at han selv holdt sin Hest an; men det skete paa en saa forunderlig, voldsom Maade, at jeg vendte mit Blik bort fra Naturen og gav mig til at betragte ham forstende. Hans Blik spejdede hen i en bestemt Retning, og ved at følge det opdagede jeg tilhøre fra Veien en hvidlig Gjenstand — det var et udgaaet Træ, hvis nøgne Grene skinnede i Maaneskinnen ligesom en hvidlig Beenrad. Nogle faa Skridt derfra stod en mørk Skikkelse opreist, og ved Skinnen af Maanen bemærkede jeg, at det var et Fruentimmer.

Fjortende Kapitel.

Det var et ungt Fruentimmer i en forunderlig Dragt, der bestod af en bruunlig Hjorteskinds Tunica, der naaede hende fra Halsen ned til Knæet. Been og Fødder vare bedækkede med Moccasins. Hoved, Hals og Arme vare fuldkommen blottede og syntes endnu mørkere i Farven end den Dragt, der bedækkede hendes Legeme. At det var en Indianerinde, saa man ogsaa tydelig af de Perler og Kjæder, hun havde om Halsen, og af de mange Armringe, der skinnede i Maanelyset.

I det jeg standsede min Hest, saa jeg, at Skikkelsen kom hen imod os med hurtige Skridt. Min Hest spidsede Øren og pustede af Frygt,

ligesaavel som den unge Jægers. Jeg var kun overrasket ved dette Syn, men i min Reisesammerats Ansigt læste jeg en forunderlig Uro og Frygt. Og dog var der i denne unge Piges Ansigt Intet, som kunde fremkalde denne Følelse, thi hendes Træk vare yderst regelmæssige og beundringsværdigt smukke, og hendes Dine udstraalede en Glæde, der var saa blid og tiltalende, at den umuligt kunde forkræffe Noget. Det var mig tydeligt, at det ikke var første Gang, han traf sammen med den unge Pige, thi jeg saa nu godt, at det virkelig var en ung Pige, smuk og velvoxen, men ualmindelig stærk bygget.

Det kunde ikke være Feighed, der saa pludselig bemægtigede sig min Lebsager; der maatte altsaa i hendes hele Væsen være Noget, som paa en for mig ubegribelig Maade frembragte dette Indtryk.

— „Hun her? Og det paa denne Tid af Natten?“ hørte jeg ham mumle sagte hen for sig, idet den unge Pige nærmede sig til ham. Derpaa hviskede han med en sagte og næsten skjælvende Stemme Ordet:

— „Su-wa-nee.“

Det var Indianerindens Navn, men hun svarede ikke.

— „Su-wa-nee!“ gjentog han høiere, „er det Dig?“

— „Har den hvide Drn mistet sine Dine ved altfor længe at stirre paa de blege Skjønne i Swampville? Lad ham see paa Su-wa-nees Ansigt. Det er ikke saa smukt som den hvide Halvblods, men dette Ansigt vil den hvide Drn aldrig komme til at see.“

Denne Erklæring gjorde øiensynlig en stor Virkning paa den unge Jæger. Jeg kunde høre, at han sukkede, og det lod til, at han ønskede, at denne Samtale maatte være forbi snarest mulig.

— „Det er silde,“ sagde han efter en lille Pause. „Hvad vil Du her?“

— „Su-wa-nee veed nok, hvorfor hun er her. Hun har i flere Timer ventet paa at see den hvide Drn — den blege Piges hvide Hænder har opholdt ham længe.“

— „Du har ventet paa at see mig? Hvad vil Du mig da?“

— „Lad den Fremmede gaae lidt tilside. Su-wa-nee vil tale med den hvide Drn alene.“

— „Det er ikke nødvendigt — det er en Ven, der er med mig.“

— „Vil den hvide Drn, at Alle skulle kjende hans Hemmeligheder? Der er dog nogle derimellem, som han ikke ønsker, at nogen Anden skal være bekendt med. Su-wa-nee kan sige ham en, der vil faae hans Kinder til at rødme som Bladene paa den røde Ahorn.“

— „Jeg har ingen Hemmeligheder, Pige — ingen, som ikke Enhver gjerne maa vide.“

— „Hvorledes staaer det sig med den Halvblods?“

— „Jeg spørger ikke om hende.“

— „Den hvide Drn taler ikke Sandhed. Han spørger efter hende i sit Hjerte og vilde gjerne høre Noget om hende. Han længes efter at vide, hvad der er blevet af hans forsvundne Marian. Su-wa-nee kan sige ham det.“

Disse Ord frembragte en øieblikkelig For-

andring i den unge Jægers Opførsel. Istedesfor hans tidligere tilbageviseude Holdning saae jeg, at han nu bøiede sig forover, som om han ønskede at høre, hvad hun havde at sige. Da Indianerinden saae, at hun havde fængslet hans Opmærksomhed, pegede hun igjen paa mig og spurgte:

— „Skal den blege Fremmede høre den hvide Drns Kjærlighedshistorie?“

Jeg saae godt, at min Rejsesamfund ikke længer ønskede, at jeg skulde være Tilhører, og uden at vente paa hans Svar dreiede jeg min Hest om og red et Stykke tilside. Idet jeg red bort, hviskede han til mig:

— „Rid ikke for langt bort, Fremmede — det er et farligt Pigebarn, der allerede tidligere har efterstræbt mig.“

Jeg nikkede og red hen under et Træ om trent en halv Snees Skridt fra dem; en lille Gruppe af hvide Magnoliatræer skjulte mig for dem Begge.

Faarekyllingernes Piben hindrede mig i at høre en heel Deel af hvad der blev talt; men en Mængde Ord naaede alligevel til mit Øre, og jeg behøvede ikke at være i Tvivl om, at Samtalen dreiede sig om Marian Holt, den ældre af de to Søstre, vi nylig havde talt om. Heller ikke kunde jeg tvivle om, at Marian var eller rettere havde været min Rejsesamfundts Elskede, thi af Samtalen fremgik det, at hun for nogle Maaneder siden havde forladt Egnen og var forsvunden uden at efterlade noget Spor. Nu var hun gift, og det med en Mand, som Indianerinden omtalte i foragtelige Udtryk, en Mand, der hed Stee-

vens eller Steebins, og som havde været Skolemester i Swampville. Jeg mærkede tydelig, hvad for et voldsomt Indtryk denne Efterretning gjorde paa den unge Jæger.

— „O, Gud! raabte han, „jeg tænkte det nok. Han er en Mand, der er istand til Alt! Gud være hende naadig! Siig mig, hvor de ere tagne hen! Du sagde, at Du vidste det.“

Af Svaret kunde jeg ikke høre andet end Ordene „Utah“ og „Den store Saltsø“, men det var mig nok.

— „Endnu et Spørgsmaal,“ sagde den forsmaaede Elsker. „Kan Du sige mig, om hun er fulgt godvillig med, eller om der er øvet Vold imod hende af hendes Fader eller nogen Anden? Kan Du sige mig det, Su-wa-nee?“

Jeg lyttede begjerlig efter Svaret, men der kom ikke en Lyd over Indianerindens Læber.

— „Svar mig, „Su-wa-nee“,“ sagde den unge Mand i en bedende Tone. „Siig mig det, og jeg lover“

— „Vil den hvide Drn love at glemme denne Kjærlighed? Vil han love“

— „Nei, Su-wa-nee, det kan jeg ikke love — glemme hende kan jeg aldrig.“

— „Hjertet kan hade, uden at glemme.“

— „Hade hende, hade Marian? nei, nei!“

— „Heller ikke, naar hun er troløs?“

— „Hvoraf veed jeg, at hun er troløs? Du har ikke sagt mig, om hun er fulgt godvillig med eller imod sin Villie.“

— „Nu da, saa skal den hvide Drn faae det at vide. Hans Due fløi godvillig ind i Ulvens Hule . . . godvillig, siger jeg endnu

engang, og Su-wa-nee kan bevise, hvad hun siger."

Det var det haardeste Slag. Jeg kunde see, hvorledes den unge Jæger sank sammen paa Sadlen, og at hans Ansigt blev ligblegt.

— "Nu da," vedblev Indianerinden, "vil den hvide Drn da love ikke mere at sukke efter sin falske Kjæreste? Vil han love, at elske En, der kan være tro?"

Disse Ord, der syntes at fremgaa af en dyb og glødende Videnskab, bleve sagte med en bedende Snderlighed.

— "Nei nei!" raabte Jægeren. "Det er mig umuligt at hade eller glemme hende. Hun kan have været falsk, og det har hun uidentvigt, men det er forfildt for mig — jeg kan aldrig elske nogen Anden."

Et halvt undertrykt Skrig fulgte paa denne Erklæring, og derpaa hørte jeg nogle Ord, der bleve udtalte i en truende eller bebreidende Tone, men i et Sprog, som jeg ikke forstod, og i samme Dieblit saae jeg den unge Jæger hurtigt kaste sin Hest omkring, som om han vilde ride bort.

Jeg gav min Hest af Sporen og var i et Dieblit hos ham, men til min Forbauselse mærkede jeg, at Jægeren var alene, og at den unge Pige var forsvunden.

Femtende Kapitel.

— "Hvor er hun? . . . borte?" spurgte jeg mekanisk og i en Tone, der forraabte min Overraskelse.

— „Ja, hun er borte, borte . . . og det med en Mormon.“

— „Med en Mormon?“

— „Ja, Fremmede, med en Mormon, en Mand der allerede har thyve Koner iforveien! Jeg vilde hellere have hørt, at hun var død.“

— „Var der da en Mand hos hende? Jeg saa Ingen.“

— „O, Fremmede, undskyld min Forvirring! De taler om Indianerinden, men hende tænker jeg ikke paa.“

— „Paa hvem da?“

— „Den unge Jæger tøvede. Efter et Dieblis Eftertanke svarede han:

— „Jeg indseer ikke, hvorfor jeg ikke skal fortælle Dem det Hele. De har indgydt mig Fortrolighed fra det første Dieblis jeg saa Dem. Det er vistnok meget taabeligt at forelske sig i en smuk Pige, men hvis De havde seet hende, var det maaskee gaaet Dem ligesom mig. Dog det nyttter kun lidt at kaste Brønden til, naar Baret er druknet. Hun er nu borte, og dermed har den Historie Ende. Formodentlig saa mine Dine hende aldrig mere at see.“

Det Suk, der ledsagede disse sidste Ord, vidnede om, at hans Kjærlighed havde været dyb og oprigtig.

— „Men De har endnu ikke sagt mig, hvem Deres Elskede var? Indianerinden, som jeg saa her nylig, var det vel ikke?“

— „Nei, Fremmede, skjøndt der ogsaa er indianst Blod i hendes Aarer; men hun selv var langt mere mere hvid end indianst; hendes Moder var en Halvblods af Chicasaw-

Stammen, der tidligere boede her paa Egnen."

— "Og hendes Navn?"

— "Marian Holt. Hun er en Datter af den samme Holt, hvem De vil besøge. Han har endnu en anden Datter, der er endnu yngre og hedder Lillian."

— "Det er et kjønt Navn. Den ældre Søster var altsaa meget smuk?"

— "Jeg har aldrig seet hendes Mage."

— "Ligner den Yngre hende?"

— "Nei, slet ikke — hun seer ganske anderledes ud."

— "Og er altsaa ikke smuk?"

— "Nu, det kommer an paa Smagen. De fleste Folk, der have kjendt begge Søstrene, fandt netop mere Behag i Lillian end i Marian og ansaae hende for den smukkeste. Jeg var ikke af den Mening. Lillian er desuden endnu ganske ung."

— "Men naar hun ogsaa er smuk, hvorfor søger De da ikke at forelske Dem i hende? Derved i Mexiko, hvor jeg har opholdt mig saa længe, har man et Ordsprog, der i mange Tilfælde viser sig rigtigt. Det hedder: Un clavo saca otro clavo og bethder det samme som: En Fugl fordriver den anden, eller med andre Ord: En Kjærlighed kurerer en anden."

— "Ja, Fremmede, det kan være godt nok i Mexiko, thi der tager man det ikke saa nøie med Kjærligheden, efter hvad jeg har hørt. Men her have vi et andet Ordsprog, der siger netop det Modsatte. Det hedder: To Bjørne kunne ikke komme i den samme Faldgrube."

— "Hahaha, Eders Ordsprog er det rigtige, thi det er det ærligste. Men De har

endnu ikke fortalt mig noget Nærmere om Marian. De sagde, at hun var kommen bort fra denne Egn?"

Jægeren begyndte nu at fortælle, og skjøndt jeg allerede havde hørt det Meste, afbrød jeg ham dog ikke. Han havde tidligere elsket Marian Holt, og troet at være elsket igjen. Et uheldigt Tilfælde med et Rys, han havde givet en Indianerinde, havde fjernet dem fra hinanden, og kort efter var hun forsvunden. Nu havde han hørt af Indianerinden, at Marian havde giftet sig og var gaaet over til Moronerne.

— "Men denne Indianerinde, hvorledes forholder det sig egentlig med hende? hun synes at interessere sig meget for deres Anliggender."

— "Ja, Fremmede, det kommer der igjen af, naar man ikke gjør hvad der er Ret. Det var netop hende, som jeg gav det ulykkelige Rys, og som siden den Tid har forfulgt mig, fordi jeg vendte mig fra hende. En Aften gav hun mig endogsaa, da jeg red igjennem den mørke Skov, et Stik med en Kniv, saa jeg blødte som et anstødt Raadhr; heldigviis gjorde min Hest et Spring i det samme, og hun traf mig kun i Høften."

— "Har De da ikke senere tugtet hende derfor?"

— "Nei, ærlig talt, thi jeg skammede mig over den hele Historie. Det var jo fra Begyndelsen min egen Skyld, thi jeg kunde have ladet være at fjase med hende."

— "Saamen! Digteren har ikke Uret, naar han siger: Helvede kender ikke noget saa Ra-

fende som en forsmaaet Kvinde. Forresten lader det til, at De har Uheld med Dem i Deres Kjærlighedshistorier: Den Ene elsker Dem for høit, og den Anden ikke høit nok."

Et dybt Suk var hans eneste Svar. Jeg følte ikke nogen Trang til at fortsætte Samtalen, thi jeg saa tydelig, at det unge Menneske hellere vilde tie. Vi red da ved Siden af hinanden taus over Blainen, og just som vi igjen vilde ride ind i Skoven, fæstede han sine Dine hen paa et bestemt Punkt, som om der var Noget, der i ualmindelig Grad fængslede hans Opmærksomhed. Derpaa sukede han og sagde, idet han pegede hen paa den lille Fodsti, der førte hen til Skovveien.

— „Der, paa dette Sted var det, at jeg saa Marian sidste Gang."

Sættende Kapitel.

En halv Miil paa den anden Side af Blainen blev Sporveien igjen saa bred, at vi kunde ride ved Siden af hinanden, men der faldt intet Ord imellem os. Min Fører sad tungsindig paa sin Hest, og hans Hoved var sunket ned paa Brystet. Jeg gjorde heller intet Forsøg paa at rive ham ud af hans Grublerier. Skjøndt jeg ikke havde nogen Hjertesorg, gav min Fremtid mig dog nok at tænke paa, thi hvad jeg allerede havde hørt om Squatteren Holt lovede mig ikke noget Godt. Et

Par Gange stod jeg i Begreb med at fortælle min Rejsesammerat Alt, hvad der laa mig paa Hjertet, men just som jeg vilde udføre min Beslutning, holdt han sin Hest an og vendte sig om til mig.

— „Her deler Veien sig,“ sagde han. „Fodstien der tilvenstre fører lige ned til Holts Aulæg — den anden der fører til min Bolig.“

— „Saa vil jeg takke Dem for Deres gode Tjeneste og sige Dem Godnat.“

— „Nei, endnu ikke. Jeg forlader Dem ikke, førend vi have Holts Bolig i Sigte. Førre Dem ind der, kan jeg ikke, thi, som jeg allerede har sagt Dem, vi staae os ikke videre godt med hinanden.“

— „Men jeg tillader ikke, at De saa silde om Natten fjerner Dem fra Deres Bei. Jeg har selv opholdt mig saameget i Skovene, at jeg nok skal finde Stien.“

— „Tro ikke det. Der er Steder, hvor Stien hører reent op, og der kan De let komme paa Vildspor. Maanen er desuden gaaet ned; Veien fører igjennem en tæt Underkov, og i den er der flere farlige og sum-pige Steder. Hvad det angaaer, at jeg kommer silde hjem, saa er det en Ting, jeg ikke tager saa nøie. Det var derfor ikke for at sige Dem Godnat, at jeg holdt min Hest an.“

— „Hvorfor da?“ tænkte jeg, idet jeg gjorde mig Umage for at gjætte mig til hans Hensigt.

— „Fremmede!“ vedblev han i en forandret Tone, „jeg haaber, at De ikke tager mig det ilde op, naar jeg henvender et Spørgsmaal til Dem?“

— „Paa ingen Maade, spørg kun.“

— „Er De vis paa, at De vil finde et Natteleie hos Holt?“

— „Jeg maa tilstaae, at det er jeg slet ikke. Smidlertid bryder jeg mig heller ikke stort om det. Jeg har min gamle Kappe og min Sadel, og det er ingenlunde første Gang, at jeg sover under aaben Himmel.“

— „Jeg spørger blot om det, fordi jeg gjerne vil hjælpe Dem med et Bjørneteppe i min Bolig, naar De ikke er vis paa at finde Natteqvarteer der.“

— „Det er meget venligt af Dem. Sandt at sige, har jeg ikke stort Haab om at blive modtaget hos Holt end sige at faae Andeel i hans Gjæstevenskab.“

— „Er det virkelig Deres Mening?“

— „Ja, ganske vist. Efter hvad jeg har hørt her, vil det vist kun blive en temmelig kold Modtagelse.“

— „Saa? Men . . .“

Min Vedsager tøvede, som om han havde Noget at sige, men som en vis Delikatesse forbød ham at komme frem med.

— „Jeg skammer mig næsten,“ vedblev han, „over at gjøre Dem et Spørgsmaal, der dog svæver mig paa Tungen.“

— „Det vil være mig en Fornøjelse at svare Dem paa ethvert Spørgsmaal.“

— „Jeg vil da spørge Dem ligesom Værten, vi idag tog bort fra, hvad det er for en Forretning, der fører Dem til Hidman Holt, men jeg forsikrer Dem, at det ikke er af Nysgjerrighed.“

— „Det skal De strax erfare. Det var

desuden min Hensigt at fortælle Dem Alt, inden vi skiltes ad, og at udbede mig Deres Raad."

Uden videre Omsvøb fortalte jeg ham nu, hvorfor jeg vilde til Mud Creek, og fortaug slet Intet for ham. Den unge Jæger hørte paa mig uden at afbryde mig, men jeg kunde see paa hans Ansigt, at mine Udsigter just ikke vare synderlig lyse.

— "Jeg maa sige Dem, at det var netop det, jeg formodede," sagde han, idet jeg var færdig, "og det var ogsaa af den Grund, at jeg før sagde til Dem, at jeg ikke vilde være den, der kom for at jage ham ud."

— "Og hvorfor ikke?"

— "Fordi han, som jeg ligeledes sagde Dem før, er en raa Kumpan, og jeg er vis paa, at han især i dette Punkt ikke vil være meget fremkommelig."

— "Jeg veed, at han har Forkjøbsret."

— "Det tænker jeg slet ikke paa. Han vil hverken købe før eller efter og det af den simple Grund, at han ikke har en Hvid at købe for."

— "Hvoraf lever han da?"

— "O, hvad det angaaer, saa lever han omtrent ligesom jeg. Der er en Mængde Bildt i Skovene, saavel Bjørne som Hjorte, og paa Plainerne voxer der en heel Mængde Mais, meer end han behøver. Der er Fiisk nok i Vandet, hvis man skulde blive fjed af Bjørne- eller Hjortekjød, men det er næsten aldrig Tilfældet."

— "Men hvorledes gaaer det med Klæder

og andre Fornødenheder, som man ikke kan skaffe sig i Skoven?"

— "Hvad Klædebragten angaaer, er den ikke saa vanskelig at opdrive, thi den kan man tilbytte sig i Swampville mod Huder eller Bildt, og hvad de andre Ting angaaer, saa bruger man her ikke meget, i al Fald ikke andet end Krud og Kugler, et Par Pund Tobak, lidt Kaffe og, naar det kommer høit, en Smule gammel Mais."

— "Mais! Jeg troede, at Squatteren dhrkede selv sin Mais."

— "Savist dhrker han Mais, men jeg seer nok, Fremmede, at De ikke er rigtig inde i vore Talemaader. Der gives her to Arter af Mais: den, der bliver destilleret, og den, der ikke bliver destilleret. Det er den første Sort, Hickman Holt holder sig til."

— "Ah, nu forstaaer jeg Dem først! Han holder nok af en Slurk Maisbrændeviin, mener De."

— "Ja, idetmindste drikker han den noksaa gjerne som Mælk. Men," vedblev Jægeren i en alvorlig Tone, "De vil dog ikke indlade Dem med ham om det Punkt ved Nattetid?"

— "Det har jeg ogsaa selv tænkt paa."

— "Desuden er der endnu en anden Grund, hvorfor De ikke skulde gjøre det. Jeg har rigtignok ikke længe talt med Hickman Holt, men jeg veed, at han drikker sin Brændeviin ud paa Aftenen, og at han aldrig gaaer ædru tilfængs. Man kan vædde ti mod een paa, at De vil finde ham fuldkommen beruset."

— "Det vilde rigtignok være yderst ubehageligt."

— „Lad derfor hellere være at gaae til ham i Nat og følg med mig,“ vedblev den unge Jæger i en overtalende Tone, „imorgen kan De ride hen til ham. Jeg kan ikke tilbyde Dem meget, men et Stykke Bilt er der nok i Huset, og en Kop Kaffe og et Stykke Brød bliver der ogsaa Raad til. Hvad Deres Hest angaaer, saa har jeg Stald og Foder til den.“

— „Tak Tak!“ raabte jeg, idet jeg greb Jægerens Haand.

— „Saa skal vi denne Vej, Fremmede.“

Vi slog ind paa den Vej, der førte tilhøre, og naaede, efter at vi omtrent havde redet to Miil, hen til Jægerens eensomme Bolig, et Blokhuus, der laa paa en Plaine. Han var Eiermanden, og et halvt Dussin store Hunde vare de eneste levende Skabninger, der deelte Boligen med ham.

En simpel Hestestald var i Nærheden, og i den blev min Araber sat ind. Da der i Stalden kun var een Baas, maatte min Værts Hest tage Nattely under Træerne, men det var den vant til.

Et Blokhuus, der var godt beskyttet mod Vind og Regn til Opholdsted, et Bjørnekind til Leie, koldt Bilt, Maaisbrød og Kaffe til Aftensmad og en Pibe Tobak dertil udgjorde et Maaltid, som en gammel Krigsmand ingenlunde kaster Brag paa.

Tottende Kapitel.

Det var et yndigt Landskab eller snarere en Række af Landskaber, jeg red igjennem, efter at jeg havde forladt min Værts eensomme Blokhus. Det var midt i den varme Sommer, da hele Naturen staaer i sin fuldeste Glæde; men netop paa denne Aarstid bliver Urskoven truet af sin allerværste Fjende — Orkanen. Med sin mægtige Aande kaster den Træerne om som skrøbelige Rør. Hvor en Orkan passerer, er Ødelæggelsen fuldkommen: ikke et Træ bliver skaanet, og selv Skovens Kæmper maae bøje sig for den. Oprevne med Rødder ligge de paa Jorden ved Siden af hinanden, Mulsedet klæber endnu ved Træstammerne af deres Rødder, og der ligge de regelmæssige og henvisne langsomt. En saadan omstyrtet Skov gjør et veemodigt Indtryk; den erindrer om en stor Valplads, hvor de tætslattede Rækker ere blevne omstyrtede af en Kartætsfalve, og hvor Ingen har havt Lov til at begrave de Faldnes Lig eller skaffe dem tilside. Skoven bliver da Opholdstedet for Ulve og andre vilde Dyr, der imellem de faldne Stammer søge ikke Næring men en Forstandsning, der kan beskytte dem mod Hundenes og Jægerens Forsølgelse. Her i den hule Træstamme bringer den sorte Hvinbjørn sine Unger til Verden og lærer dem at klatter omkring paa de omstyrtede Stammer; her grave Røssen og den røde Cougar deres Huler; her kryber det listige Pungdyr forsigtigt henad Stammen, og her

hører man Ulvens Hylen og Gjænen ved Nat-
tetid.

Men om nogle Aar faaer denne sørgelige
Skueplads et muntre Udseende. En Vege-
tation skyder frem, der snart skjuler aldeles
Skeletterne af de uddøde Træer. Unge Træer
og Planter bedække Jorden mere og mere, og
deres livlige Farver danne en smuk Modsæt-
ning til den alvorlige Skov, der omgiver dem.
Nu er det en ganske anden Musik, der lyder
her, end Cougarens vilde Skrig og Ulvens
hæse Hyl: fra tusinde spæde Struber klinger
Fuglesangen imod Himlen og forvandler den
stjønne Plet til en uhyre Concertsal.

Strax efter at jeg havde forladt den unge
Jægers Bolig, førte min Vej mig hen til en
saadan Scene. Jeg var allerede forberedt
paa den, thi min Vært havde ved Afskeden
fortalt mig, at jeg vilde komme til at passere
en saadan omsthyrtet Skov. Jeg var forberedt
paa at finde en Mængde Træer liggende i een
Retning, visne og fortørrede, men istedenfor
dette kom jeg fra den dunkle Skov ind paa en
Plaine, hvor det herligste Landskab udfoldede
sig for mine Øine. Det var, som jeg alle-
rede har sagt, netop paa den Aarstid, da de
amerikanske Skove iflæde sig deres mest til-
trækkende Dragt, da de mangefarvede Blade
see ud, som om de vare Blomster, da Løvet paa
de unge Bøge bliver blegguult og skinner gjen-
nemsigtigt imod Solen, da Ahornen bliver
mere mørkerød, og Sassafrasstræet klæder sig i
Skarlagen og Purpur, og da de gyldne Bær
paa den virginiske Lotus hænge loffende paa
Grenene, kort sagt, det var hiin Aarstid, da

den kjærlige Jord staaer i Begreb med at give sin aarlige Tribut, og hele Naturen med jublende Tak modtager dens Gaver. Det var altsaa intet Under, at et saadant Landstøb maatte gjøre et mægtigt Indtryk paa mig, intet Under, at jeg standsede min Hest og lod mine Dine glide henover det, medens mit Hjerte og Dre lyttede til de glade Chorsange, der fra Skovens bevingede Skabninger steg op imod Himlen. Ogsaa jeg følte mig glad stemt ved den Tanke, at jeg skulde opslaae min fremtidige Bolig i disse herlige Omgivelser.

Attende Kapitel.

Efterat jeg en Tidlang havde hengivet mig til mine drømmende Betragtninger, red jeg videre. Jeg kom igjennem denne omstjærte Skov, hvor Træerne laae tæt ved hinanden som Forhindringerne paa en Væddeløbsbane. Nogle af dem kunde min Hest komme op over, over andre var det umuligt. Da jeg ikke havde Noget at haste efter, tog jeg Sagen gemtlig og red omkring paa Spor efter de nemmeste Overgange. Jeg kunde ikke lade være at lægge Mærke til de forunderlige Virkninger Orkanen havde frembragt. Saa langt mit Øie naaede, var der en Gjennemgang som en uhyre Allee, men til begge Sider stode Stammerne som Skjuler, og det var ikke til at mærke paa dem, at Stormen var faret saa tæt forbi dem.

Jeg var allerede glad over, at jeg havde passeret denne farlige Strækning tilende, da jeg opdagede, at der endnu laa en kæmpe-mæssig Stamme tværs over den Vej, jeg skulde passere, for igjen at komme ind i Skoven. Jeg vilde lige lade min Araber sætte over den, da jeg i det samme hørte Hovslag inde fra Skoven. Hvis jeg havde udført mit Forsæt, vilde jeg uden tvivl fare lige paa Rytteren, der kom inde fra Skoven.

Jeg mærkede snart, at jeg havde været i en Bildfarelse: det var ikke nogen Rytter, der kom, men en Rytteriske, og Synet af denne unge Pige var saa henrivende smukt, at det ikke lader sig beskrive. Den sande Skønhed besidder en saadan Harmoni, at den ikke taa-ler at beskrives Stykke for Stykke.

Det første Indtryk, Synet af denne unge Pige frembragte hos mig, var Uhyggelighed over at see noget saa fuldkommen Skønt, en Madonna i Urskoven, hvis lyse, guldglimdende Haar ligesom udbredte en Helgenglorie over det smukke Ansigt. Læseren smiler maaskee, naar han læser denne Sammenligning og betragter den som et Foster af en sygelig Phantasi; men hvis han havde seet hende som jeg, vilde han have tænkt det Samme — eller i al Fald, hvis han foretrak det Klassiske, vilde han have tænkt paa den gyldne Cythere, thi med noget Menneskeligt kunde dette Væsen umuligt sammenlignes. Og dette guddommelige Væsen var ualmindelig simpelt klædt. En guldstribet Kjole hang løst om de harmoniske Lemmer, en Solhat bedækkede hendes Hoved, og de gyldne og rige Loffer, der faldt ned over Halsen,

var det eneste Shavl, der bedækkede hendes Skuldre. Endnu daarligere var det bevent med Hesten, hun red paa — det var en elendig Kameel, der saae ud som Skind og Been; den var uden Sadel og Stigbøiler, og den smukke Rytterste havde Møje nok med at holde sig fast paa Bjørnaskindsteppet ved at vilse Manken om Fingrene. Kontrasten mellem Hest og Rytterste var ligefrem latterlig; kun Ridderen af Calatravas berømte Stridshest kunde maaskee sammenlignes med dette Udgangssøg — men dermed var ogsaa Sammenligningen forbi, thi hans mørkhaarede Dulcineas Indigheder kunde umuligt taale nogen Sammenligning med denne Skovpigens friske, straalende og næsten blændende Skjønhed.

Rittende Kapitel.

Jeg kom til at ride den unge Pige lige imøde, og kun den omstyrtede Træstamme skilte os fra hinanden. Jeg tog min Felt hue af, og denne Hilsen blev besvaret — idetmindste forekom det mig saaledes — med et Nis og et Smil. Jeg havde troet, at jeg igjen skulde møde hende, naar vi red omkring Træet, men — var det Tilfælde eller Hensigt? — hun red pludselig den modsatte Vej, og dermed var enhver Udsigt til igjen at mødes forbi, thi de labyrinthiske Bevægelser, vi nu Begge maatte foretage, udelukkede ethvert Haab om igjen

at træffe sammen. Jeg saa kun den unge Piges smukke Ansigt skinne flygtigt gennem Bignoliernes Grene, der saa igjen syntes at bøje sig sammen og at unddrage mig Synet af hende for steds. Jeg ærgrede mig over, at jeg ikke havde tiltalt hende, om ikke andet, saa med et simpelt Goddag, — jeg havde da idetmindste hørt hendes Stemme, der absolut maatte være smuk, thi et deiligt Fruentimmer har endnu aldrig haft nogen ildeklingende Stemme.

I det samme hørte jeg en Fruentimmerstemme . . . et Raab, et Angstskrig! . . . Ordene: Hjælp, Hjælp! naaede hen til mit Øre . . . Er det hende, der raaber? Ja, det er hende!

I nogle faa Spring var min Hest i hendes Nærhed, og da jeg kom ud fra Skovstien, havde jeg et Skuespil for mig, der skildte mig med Rædsel: hendes Skikkelse antydede den vildeste Angst; Hesten veg tilbage, saa langt Træstammerne tillode det, og den rystede af Skræk for en Gjenstand, der maatte være foran den. Næsten i samme Dieblig frembød Virkning og Marsag sig for mine Øine. Det var en Cougar, der krøb langsomt og snigende som en Kat henad Træstammen, og nu lagde den sig ned i sin fulde Længde og lignede mere en Kæmpeskaalorm end et firføddet Dyr. Jeg kunde neppe see dens Lemmer bevæge sig, saa langsomt krøb den henad Stammen, men den bevægede sin Hale fra den ene Side til den anden, ret som om den udtrykte sin Glæde over Synet af det Bytte, den havde for sig.

Jeg kunde ikke see dens Dine — dem havde den fæstet paa sit Offer.

Det vilde Dyr bemærkede ikke, at jeg nærmede mig — hvad der uden Tvivl var meget heldigt. Med et eneste Blik havde jeg begrebet Situationen. Jeg var vant til at have min Bøsse hængende over Skuldren eller liggende paa Sadelknappen, saa at jeg i ethvert Tilfælde strax kunde have den ved Haanden. Det var et Dieblis's Sag at lægge an; Mundingens Tryk mod min Hestes Dre var et velbekendt Tegn, der gjorde den saa ubevægelig, som om den var støbt af Jern, og mange Mars Dvæle havde gjort mit Blik fast og mine Nerver stærke. Ligesom jeg havde studt, saa jeg Dyret rulle nedad Stammen, og da Røgen traf bort, laa det endnu og frummede sig i Dødskampen. Ruglen var gaaet igjennem Rygraden og havde knuust Ryghvirvlen. Efterat jeg endnu havde affyret nogle Løb af min Revolver paa den, saa jeg den endelig drage det sidste Suk.

Hvad der nu følger, overlader jeg til Læseren at udmale. Jeg behøver blot at sige, at denne Begivenhed var mig heldig. Lige-ghldighedens Sis var smeltet, og jeg for min Deel blev belønnet med mere end et Smil — min Bøn var en heel Strøm af taknemmelige Ord, der med en rørende Naivitet strømmede fra en barnlig og kjærlig Sjæl til mit Dre og mit Hjerte. Jeg fulgte ved Siden af hende og havde gjerne redet med hende til Verdens Ende. Hvad vi talte om, veed jeg ikke mere; jeg var saa betagen, at det ikke engang faldt mig ind at spørge hende, hvad hun hed, og

hvor hun var fra. Hvor hun skulde hen, fortalte hun mig selv — hun skulde besøge en Ven af hendes Fader paa den anden Side af Floden. Vi naaede et Vadested — det var der, at Floden skulde passeres. Huset, hun skulde besøge, laa ligeover for, og det var nødvendigt, at jeg forlod hende. Uden at vide, hvad jeg gjorde, greb jeg hendes Haand — det var dristigt, men hun satte sig ikke til Modværge, og jeg kunde føle, at hendes fine Fingre skjælvede i min Haand. Den gamle Hest styrtede sig i Vandet, og nu vare vi stille. Jeg stirrede efter hende, medens hun red gennem Floden. De krystallklare Draaber funkledede som Diamanter ved hendes nøgne Fødder. Nogle af dem vædede hendes Kinder og syntes at kysse dem. Jeg blev ved at stirre efter hende, til hun paa den modsatte Flodbred forsvandt mellem Træerne.

Tyvende Kapitel.

Langsomt og modstræbende forlod min Hest Floden. Jeg red igjen henad den solbestinnede Fodsti, der nu syntes at funkle med friskere Glæde og at fylde Luften med en sødere Belugt; Fuglene sang smukkere, og selv Skovbiernes Summen klang mere harmonisk end nogensinde før i mine Øren. Jeg red langsomt og taust videre pensando de amor, som den spanske Talemaade saa smukt udtrykker det, thi i dette Dieblis klang den sydlige Dig-

ters smukke Ord i mine Tanker og paa mine
Læber:

Hasta las fieras
En sus guaridas,
Enter necidas
Pensan de amor.

Forgangenheden syntes mig nu smukkere og
Fremtiden rigere end nogensinde. Da jeg
naaede Skuepladsen for mit nylig overstandne
Eventyr, fik mine Tanker paa eengang en an-
den Retning. Pantherens Vig laa endnu tvers
over Veien. Den glindsende Hud var en Tro-
fæ, som ingenlunde var at foragte, og jeg
steg derfor strax af Hesten for at sætte mig i
Besiddelse af den. Faa Minuter efter var
den sammenlagt og spændt paa Sadlen, og
jeg fortsatte atter min Reise. Nu gik den
gjennem et sumpet Terrain, der strakte sig pa-
rallelt med Floden, og min Hest sank i hvert
Dieblis og havde ondt ved at arbejde sig igjen-
nem det. Skjøndt det kun var Middag, var
der næsten bældmørkt her mellem de tætte, him-
melhøie Træer, og for at forøge Illusionen
hørte jeg dybt inde fra Skoven Viben og Ug-
len, der ellers kun lade sig høre ved Natte-
tid. I det dybe Mørke vilde det have været
vanskeligt at følge Fodstien, hvis der ikke af
og til i det vilde Figentræes glatte Bark havde
været indgravet Mærker, hvorefter den Veifa-
rende kunde rette sig. En saadan Bei gjen-
nem Dynd og Mudder er ikke meget fornøie-
lig og endnu mindre skikket til at fremkalde
behagelige Betragtninger. Hvad der heller
ikke skulde sætte mig i godt Humeur var Tan-
ken om, at min Vært Dagen i Forveien havde

sagt mig, at den største Deel af Sektionen Nr. 9 var af samme Beskaffenhed, og at jeg paa det hele Terrain vanskeligt vilde kunne finde et Sted, hvor jeg kunde opføre mig et Huus, undtagen der, hvor der allerede var bygget.

— „En saadan Byrde paa min Grundeiendom,“ tænkte jeg, „er værre end det største Hypothek,“ og jeg vilde i dette Dieblif gjerne have skilt mig ved min Eiendom for en meget billig Priis. Jeg kjendte forresten Værdien af et saadant Terrain meget godt. Ved Themsen eller Mersen vilde det have været en Guldgrube — men her vilde Ingen bryde sig om det, selv om han kunde faae det for Intet. Mit Mod sank bestandig mere.

Endelig udbredte en fri og aaben Plads sig for mine Bine, og paa den stod et Blokhuus med Brædetag, en Vade og en Hestestald. Alle tre Bygninger vare skjæve ligesom Taarnet i Pisa og truede med at styrte sammen. Det maatte være min Plads, det kunde ikke være Andet, thi jeg havde aldeles nøiagtigt fulgt de givne Anviisninger. Jeg red lige hen til Hegnet, men kunde ikke finde nogen Indgang. Nogle Tværtræer mellem to Pæle betegnede endelig, at her skulde Indgangen være. Det øverste Tværtræ manglede, og, da jeg ikke havde Øhst til at stige af, satte jeg over til hest og travede hen til Huset. Døren stod aaben, og jeg haabede, at Nogen skulde komme ud, men forgjeves. Var der Ingen derinde? Jeg holdt et Par Minuter, og lyttede, om der ikke skulde være noget Livstegn derinde, men jeg hørte ikke en Lyd. Maaslee var Hu-

set tomt? Ubeboet kunde det ikke være, thi jeg saae adskillige plumpe Redskaber indenfor Døren. Der var Ingen at see eller høre, hverken inde i Huset eller udenfor — med Undtagelse af et Dusin sorte Gribbe, der sad i nogle visne Trætoppe og udbredte en stinkende Lugt.

Skjøndt indenfor Skudvidde toge de ingen Notits af mig, men sad ganske stille og udstrakte deres brede Binger i Solen. Jeg hostede og gjorde nogen Varm, men det nyttede mig ikke. Mine Demonstrationer bleve ikke hørte, eller, hvis Nogen hørte dem, ikke paaagtede. Jeg gav mig nu til at see ind i Stuen gennem Ridserne og opdagede Noget, der lignede en menneskelig Skikkelse. Det var ganske vist en ældre Mand. Sov han? Det var ikke muligt, thi han syntes at sidde opret paa en Stol. Jeg hostede atter. Det forekom mig, at Skikkelsen bevægede sig — ja den bevægede sig virkelig, men den gjorde ingen Mine til at ville reise sig op.

— „Det kalder jeg Vigeghlsdighed!“ tænkte jeg. „Hvad kan den Karl mene dermed?“

Jeg blev utaalsmodig og gav mig til at raabe: „Heida! Holla! Er der Ingen?“

Skikkelsen bevægede sig, men reiste sig ikke. Jeg gav mig igjen til at raabe endnu høiere end før, og nu svarede mig en Stemme, der mere lignede en Bjørns Brummen end de artikulerede Lyd af en menneskelig Stemme: „Hvem Djævelen er I?“

Lidt efter knagede det i Gulvet, og nu stod der et Legeme i Døren, der udfyldte hele Rummet. Det var en kæmpemæssig Mand med

et langt Skjæg og et frygteligt Udseende. Jeg vilde netop tiltale ham med den sædvanlige Formel: „Mr. Holt, ikke sandt?“ men jeg fik ikke Veilighed til det.

— „Hvad er det for en Uforsømmethed! Hvem er I, og hvad vil I?“

— „Jeg ønsker at tale med Mr. Holt,“ svarede jeg.

— „Der er ingen Mr. Holt.“

— „Ikke?“

— „Nei, for Gauden, kan I ikke høre?“

— „Vil I paastaae, at Hickman Holt ikke boer her?“

— „Nei, det har jeg ikke sagt. Hvis I mener Hick Holt, saa boer han her rigtignok.“

— „Hick Holt — ja, det er ham jeg ønsker at tale med.“

— „Fremmede,“ svarede Manden og ledsagede sine Ord med en betydningsfuld Ristelse, „hvis I er Sheriffen, saa er Hick Holt ikke hjemme — forstaaer I mig — han er ikke hjemme.“

I det samme trak han sit Frakkestjød en Smule tilside og slog paa en frygtelig Bowiekniv, der stak i hans Belte.

— „Jeg er ikke Sheriffen,“ svarede jeg i en beroligende Tone.

— „Er I ikke Sheriffen, saa er I vel en af hans Konstabler?“

— „Hverken det ene eller det andet.“

— „Hvem er I da, med Eders forbandede blanke Knapper og Eders Snørlovstaille?“

Taalmodigheden begyndte at forgaae mig, men jeg tænkte paa min Bens Raad og gjorde mig Umage for at beherske mig.

— „Mit Navn . . .“ sagde jeg.

— „Hvem Fanden brøder sig om Eders Navn. Siig mig blot hvad I vil — det vil jeg vide.“

— „Det har jeg allerede sagt Eder. Jeg ønsker at see Mr. Holt eller Hic Holt, hvis I hellere vil det.“

— „I ønsker at see Hic Holt? Nu, naar I ikke vil Andet, saa har I seet ham, og saa kan I gaae Der Vej.“

Jeg lod mig ikke forbløffe ved denne bogstavelige Udtødning, men sagde i en spørgende Tone:

— „I er altsaa selv Hic Holt?“

— „Hvem har sagt, at jeg ikke er det? hvad er det for en forbandet Uforsømmethed! Naa, hvad vil I mig da?“

Udenviøl var det hans Hensigt at indjage mig Skræk, men han kjendte mig kun daarligt. Hvad Liv og Død angik, var jeg ligesaa hensynsløs som han, og jeg havde for tidt givet mit Liv til Priis baade i Tvekamp og paa Valpladsen, til at jeg skulde lade mig forstrække af en Pralhans. Jeg mærkede, at det ikke kunde nytte at tale høfligt, og sagde derfor i en fast Tone:

— „For det første forlanger jeg, at I skal opføre Eder anstændig, for det andet“ . . .

Jeg fik ikke udtalt, thi jeg blev afbrudt af en frygtelig Strøm af Eder og Forbandelser.

— „I Grønstølling, I forlanger at behandles anstændig, efterat I har sat over mit Gjerde tilhest, uden at spørge om Forlov! Jeg siger Jer, at jeg ikke tillader nogen Moders Sjæl at komme ind paa min Eiendom,

uden at jeg først veed, hvad han vil der. Har I forstaaet det?"

— "Ederes Eiendom! er I ogsaa vis paa, at den er Ederes?"

Kæmpen blev ildrød i Hovedet. "Ikke min Eiendom," bandede han. "Viis mig den Mand, der tør sige, at det ikke er min Eiendom. Viis mig ham, og saa sandt Gud lever, skal han ikke sige det anden Gang."

— "Har I da kjøbt den?"

— "Det kommer Ingen ved. Jeg har skaffet mig den, det er nu min Maade at købe paa. Hvad kommer det ellers Jer ved?"

— "Ikke andet end dette," svarede jeg, idet jeg trak Eiendomsbeviset ud af min Sadel-taske. "Ederes Huus staaer paa Sektionen Numer ni, og denne Sektion har jeg kjøbt af de forenede Staters Regjering. Jeg opfordrer Eder derfor til enten at gjøre Brug af Ederes Forkjøbsret eller at aastræde Jorden til mig. Her er Regjeringens Dokument. I kan prøve det nærmere, hvis I har lyst dertil."

— "Tænkte jeg ikke strax, at det var det I vilde! Fanden i Bولد med den Bist og Fanden i Bولد med Ederes Forkjøbsret! Mit Forkjøbsdokument har jeg herinde, og det skal jeg vise Jer."

Med disse Ord gif han ind i sit Huus, og et Dieblif efter kom han igjen frem i Døren, rigtignok ikke med Papirer, men med en lang Kuglebøsse i Haanden.

— "See her er mit Dokument, og det er klart, skulde jeg troe!" raabte han i en triumpherende Tone. "Finder I ikke det?"

— "Nei," svarede jeg fast.

— „Ikke det? da kan jeg forsikre Jer, at jeg taler alvorlig. Hvis I ikke i en Fart seer at komme ud af min Eiendom, saa er I inden to Minuter en død Mand. Nu har jeg advaret Jer.“

— „Men hvis I feiler, saa er I min Mand, og jeg har ingen Barmhjerterighed med en Rujon.“

— „En Rujon!“ raabte Kolossen med en græsselig Ed.

— „Ja, det er min Mening om Jer. Forresten skal I ikke være saa vis paa, at I træffer mig, thi man har stude feil af mig før i Dag.“

— „Det vil der Ingen komme til tiere.“

— „Ja, det vil jeg lade det komme an paa; men jeg vil blot give Jer at betænke, at jeg har Venner, der ville savne mig, og som ikke ville unblade at forhøre om, hvad der er blevet af mig. Hvis jeg dræber Jer, saa er det kun Nødværge, og det vil Enhver vide, men hvis I dræber mig, saa er det et Mord, og saa faaer I med Øvrigheden at bestille.“

Jeg sagde disse Ord med et vist Eftertryk, og det forekom mig, at de gjorde Indtryk. Med en usikker Stemme svarede han:

— „Mord! Det har jeg ikke tænkt paa. Jeg har opfordret Jer til at gaae, og hvis I blot vil pakke Jer, er der Ingen, der agter at gjøre Jer Noget.“

— „Jeg gaaer ikke herfra, før I har anerkjendt Gyltigheden af min Fordring.“

— „Saa kommer I ikke levende herfra, det sværger jeg ved Gud.“

— „I har altsaa fast foresat Jer, at I vil være min Morder,“ gjentog jeg med endnu

stærkere Eftertryk, da jeg saae, hvor ubehageligt dette Ord berørte ham.

— „Morder!“ gjentog han. „Nei, nei, det er allerede slemt nok at have Navn for at være det. Myrde Jer, vil jeg ikke; men jeg vil heller ikke lade Jer slippe. For et Par Minuter siden havde jeg gjort det, men nu har I selv berøvet Jer Muligheden. I har kaldt mig en Rujon, og det lader Hic Holt ikke sidde paa sig.“

— „Jeg gjentager det endnu engang. I er en Rujon, hvis I benytter Jer af den Tilfældighed, at I har det første Skud. Hvis jeg nu skjød Jer ned strax? Med den Pistol, der sidder her i mit Hylster, kan jeg give Jer sex Rugler i Livet, inden I faaer Tid til blot at lægge an. Men hvad vilde I kalde det? Jeg vilde kalde det en Feighed og et Mord oveni købet.“

Eet og tyvende Kapitel.

Ved disse Ord syntes min kæmpemæssige Modstander at forandre sin Beslutning. Det forekom mig, at jeg havde truffet ham paa det rette Sted, og jeg vedblev:

— „I holder ikke af, at det skal gaae ærligt til. I er altsaa virkelig en Rujon, der kun gaaer ud paa at myrde mig, og det er kun af Feighed, at I vil have det første Skud.“

— „Det er en Løgn!“ raabte Kolossen, idet han knejsede høit og stolt, „det er en Løgn.“

Jeg ønsker ikke at myrde Eder, og jeg bryder mig heller ikke om det første Skud."

— "Hvad for Noget?"

— "Jeg har Tillid til mit Skud og er ikke bange for Eders Bøsse. Heller ikke er jeg den Mand, der er bange for at sætte sit Liv paa Spil. Skjøndt I seer mig ud til at være en rigtig Vindbuentel, skal I dog ikke faae Grund til at bestrylde mig for Feighed. Jeg har betænkt mig."

— "Hvad for Noget?" raabte jeg overrasket. "I har betænkt Jer? I vil altsaa handle efter Lov og Ret?"

— "Jeg mener, at der skal finde en rigtig og ærlig Kamp Sted imellem os."

— "Ah, en Duel!"

— "Ja, en Duel, eller hvad I selv vil kalde det."

— "Saa er jeg enig med Jer — men hvor fra faae vi Sekundanter?"

— "Saa I troer, at to Mænd ikke kan slaes sammen uden Sekundanter? Seer I den Træbul henne ved Indgangen?"

— "Ja, jeg seer den."

— "Godt, der stiller I Jer hen, foran eller bag ved den, ligesom I selv vil. Her lige ved Laden staaer der en anden, og det er min Plads. Begge ere omtrent thyve Skridt fra hinanden — er I fornøiet med den Afstand?"

— "Meget godt," svarede jeg noget overrasket, og i min Overraskelse blandede der sig en vis Beundring.

— "Godt, saa stig af. Tag Jer Jagttaske og Jer Krudhorn med Jer og stil Jer der-

hen. Jeg styrer ikke mere end et eneste Skud paa Jer."

— "Men hvem styrer det første Skud? Hvem giver Signalet?"

— "Det er allerede besørget. Jeg har et Stykke Vildi inde i Huset. Det henter jeg og kaster midt ud paa Plainen. Seer I de Gribbe der oppe i Træerne?"

Jeg nikkede bejaende.

— "Velan — det vil ikke vare længe, før end en af dem flyver ned, og saasnart den første af dem berører Jorden, skyde vi Begge paa eengang. Det er vel fuldkommen tydeligt og ærligt?"

— "Fuldkommen," svarede jeg, og jeg kunde ikke nægte, at jeg begyndte at føle mig afvæbnet. Min Brede havde lagt sig, og, uden at tænke paa Følgerne, var jeg nu fuldkommen utilbøielig til at indlade mig paa denne Kamp.

Jeg kunde ikke afholde mig fra at sige ham det.

— "Nu er det forfælde! — derved er Intet mere at gjøre."

— "Og hvorfor ikke?" vedblev jeg.

— "J har tirret mig, og nu skal og maa I slaaes."

— "Men"

— "Hold inde med den Passiar, ellers tvinger I mig jo til at troe, at det er Jer, der er en Kujon. Jeg tænkte jo nok, at I vilde frygte til Korset, naar I saa, at det blev til Alvor."

— "Det er nok!" udbrød jeg, opbragt over denne Haan. "Jeg er parat — paa hvad Maade I selv vil."

Squatteren gik ind i sit Huus og hentede Billedet.

— „Nu, paa Eders Blads,“ raabte han, „og huft vel paa, at Ingen af os giver Ild, førend Fuglen sidder paa Jorden. Saa kan det gaae løst.“

— „Holdt,“ sagde jeg, „der er endnu Noget at bemærke. Det er blot af Hensyn til Jer selv, at jeg gjør Eder opmærksom paa, at hvis jeg falder, kan det let komme til at gaae ud over Eder. I vil blive betragtet som min Morder, og det tør ikke skee.“

— „Hvad vil I sige dermed?“

Uden at svare paa dette Spørgsmaal, tog jeg min Tegnebog frem, rev et hvidt Blad ud og skrev derpaa de Ord: „Jeg er falden i ærlig Kamp.“ Derpaa satte jeg Datum til, skrev mit Navn under, rev Bladet af og rakte det til min Modstander.

Han saae et Dieblif paa det, som om han ikke vidste, hvad det skulde bethyde. Pludselig gik det op for ham.

— „Det har I Ret i,“ sagde han, „og det har jeg ikke tænkt paa. Jeg antager, at dette Dokument ikke vil tabe Noget i Værdi, naar ogsaa jeg sætter mit Navn ved Siden. Vige for Vige. Jeg er ingen lærd Mand, men mit Navn kan jeg dog skrive. Der staaer det!“

Han holdt Dokumentet hen for Dinene af mig, lagde det derpaa hen paa Træbullen, trak sin Kniv og stødte Klingen igjennem det. Alle disse Forberedelser bleve gjorte med den største Koldblodighed, som om de blot vare Forspillet til noget ganske Dagligdags og Almindeligt.

— „See saa!“ sagde han. „Nu kan Vinden ikke blæse det bort, inden det bliver afgjort, hvem det skal tilhøre. Gaa nu hen paa Eders Plads, saa kaster jeg Kjødet ud paa Sletten.“

Jeg var allerede stegen af og stod med Bøssen i Haanden. Uden at sige et Ord eller see mig tilbage gik jeg hen til den Træbul, han havde anvist mig; men jeg tilstaaer, at jeg aldrig har betraadt nogen Kampplads med større Modbydelighed, og hvis min Modstander havde forlangt det, havde jeg gjerne taget Bestyldningen for Feighed tilbage og givet Afkald paa min Eiendom. Jeg stod nu ved Træbullen og vendte mig om. Ligeover for mig stod min Modstander med Dyrekøllen i den ene Haand og den lange Bøsse i den anden. Diebliffet var der, da En af os skulde tage Afsked fra denne Verden.

— „Saa, Master,“ raabte min Modstander med en høi og fast Stemme, „nu kaster jeg Kjødet ud paa Marken. — Husk altsaa vel paa, at Ingen af os giver Jld, førend den første Fugl sætter sig paa Jorden.“

Jeg saa ham svinge Dyrekøllen et Par Gange rundt og derpaa kaste den langt ud paa Marken. Det var et frygteligt Dieblif. At skulle slaaes uden Vidner, døe uden at høre en Vens Levdal eller berøve en Anden Livet, uden at noget menneskeligt Die saa det, var en affhyelig Tanke; og paa den anden Side laa der noget Romisk i, at jeg skulde stille mig hen til Skive for at tilfredsstille denne Squatters excentriske Griller, eller være nødt til at styde paa ham. Begge Alternativer forekom mig lige taabelige, og jeg vilde uden Tvivl

have leet deraf, hvis jeg blot havde været Tilskuer; men jeg var uheldigviis den ene af Hovedpersonerne, og derfor var det intet Under, at Latteren forgik mig.

Min Modstander stod fuldkommen ubevægelig; Mundingen af hans lange Bøsse var rettet paa mig, og hans graagrønne Dine spævede rask fra Fuglene hen til Loffemaden og fra Loffemaden hen til mig. Jeg besluttede at gjøre endnu et sidste Forsøg og raabte hen til ham:

— „Holt! I er en modig Mand, det veed jeg nu. Hvorfor skal vi drive denne Sag til det Yderste? Det er endnu ikke for silde....“

— „I er en Kujon!“ raabte han, „det veed jeg nu. Hold Eders Mund, ellers jager I Fuglene bort, og gjør I det, saa flyder jeg Jer ned, saasnart den første flyver fra Træet.“

— „Saa lad det være Signalet!“ raabte jeg opbragt. „Saasnart den første Fugl flyver fra Træet, flyder jeg ogsaa.“

— „Det er et Ord,“ raabte han rask.

Til Trods for denne sidste Fornærmelse havde jeg dog ingen Lyst til at dræbe ham. Jeg frygtede ikke for, at han skulde komme mig i Forkjøbet, thi jeg havde ved lang Ovelse faaet saadan en Hurtighed og Færdighed i at bruge mine Vaaben, at jeg haandterede dem som en Jongleur. Ligesaa lidt var jeg bange for at seile ham; jeg var sikker paa mit Skud og et saadant Maal som det kolossale Legeme, jeg havde for mig, kunde jeg umuligt andet end træffe. Jeg vilde imidlertid blot mærke ham en Smule for paa den Maade at gjøre Ende paa en Kamp, som ikke kunde undgaaes.

Fordeelen var absolut hos den, der kunde trykke hurtigst af, og for ikke at gaae Glip af denne Fordeel betragtede jeg Fuglene med spændt Opmærksomhed. Min Modstander gjorde det Samme.

To og tyvende Kapitel.

Fulde fem Minuter forløb, uden at nogen af Gribbene rørte sig, fem Minuter fulde af dødelig Uvisshed. Beshynderligt nok var det, at ingen af Fuglene saldt paa at støde ned paa Nadslet, uagtet det laa lige ved Træet, hvorpaa de sad. Hvorfor agtede de ikke paa det? Udentvivl havde de allerede spist sig mæt. Nogle af dem syntes at sove, Andre strakte af og til Halsene frem eller bredte Vingerne halv ud, men blot for at gabe eller at indaande den friske Luft. Ikke en Eneste af hele den dovne Sværm forraadte den mindste Lyst til at sætte sig i Bevægelse. Disse fem Minuter forekom mig lige saa lange som en heel Time, thi en heel Verden af Tanker gik igjennem mit Hoved i dette Dieblif. Fortid og Fremtid blandede sig sammen. Jeg tænkte paa mit Hjem, mine Baarørende, mine Venner; jeg tænkte paa, at alle disse Baand rimeligviis nu vare løste, og at jeg her skulde friste en uhæderlig Død — og midt imellem alt dette blandede sig Erindringen om hiin unge og straalende Skikkelse, jeg nylig havde mødt,

og som jeg rimeligviis aldrig mere skulde gjensee.

Det var lige i Middagsstunden, Solen stod i Zenith; Luften var tung og trykkende, og Fuglene syntes at synke sammen i denne lumre Atmosfære. Fem Minuter vare igjen forløbne, og endnu havde ingen af dem rørt sig. Jeg ønskede blot at det vilde skee, thi Intet kunde være frygteligere end denne Uvisshed.

Ogsaa min Modstander syntes at blive utaalmodig. Han stod ikke længer som en Statue, men begyndte at vakle, og engang imellem stampede han i Jorden. Endelig kunde han ikke holde sig længer.

— „De Satans Gribbe!“ raabte han. „Troer jeg ikke, at de vil lade os vente til aften. De søvnige Væster! Havde jeg ...“

Meer fik jeg ikke at høre, thi Hestetrampen overdøvede hans Stemme. Jeg agtede imidlertid hverken paa det One eller det Andet, men saae fast paa Fuglene, der syntes at vaagne op af deres Søvn og begyndte at sætte sig i Bevægelse. Det dødelige Dieblif var der. Jeg fastede Bøssen raff til Rinden og saae hen til min Modstander, der fulgte mit Exempel, men der var noget forunderligt Usikkert i hans Holdning, og det var, som om han ikke ret kunde beqvemme sig til at tage Sigte. Han saae hen paa en anden Gjenstand, der syntes endnu mere end Fuglene at tiltrække sig hans Opmærksomhed. Jeg vendt mig om i den samme Retning, og i det samme hørte jeg Skriget af en Fruentimmerstemme, og den samme unge Pige, jeg havde seet i Skoven, satte hen over Hegnet og foer forbi mig og hen til min Mod-

stander. Stum af Overraskelse saae jeg, at hun kastede sig til hans Bryst og raabte i en heftig og lidenskabelig Tone:

— „Fader, kjære Fader, hvad har han gjort? vær dog barmhjertig!”

Gode Gud, det var hendes Fader!

— „Bort, Lillian!” raabte han i en hørende Tone, idet han søgte at skyde hende fra sig. „Bort Pige, gaa din Vej.”

— „Nei, nei, hvad skal det sige? Hvad har han gjort? Hvorfor er Du vred paa ham?”

— „Hvad han har gjort? Han har kaldt mig en Kujon og vil jage mig ud af mit eget Huus. Gaa din Vej, siger jeg Dig, ind i Huset med Dig.”

— „Vær barmhjertig, Fader, og dræb ham ikke! O, han er brav og smuk! Dersom Du vidste . . .”

— „Brav? smuk? Vil, er Du rasende? Hvad veed Du om ham? Du har jo aldrig seet ham før i dit Liv.”

— „Jo, jo, for en Time siden saae jeg ham. Dersom Du vidste . . . det var ham, der frelst mig . . . uden ham . . . nei, Fader, han skal, han maa ikke døe.”

— „Det var ham, der frelst Dig? Hvad vil Du sige dermed?”

I det samme kam der en ny Person til, og en Stemme raabte: „Heida! Hvad er der paa færde her?”

Jeg vendte mig om og saae en Mand tilhæst, der holdt hende ved Hægnet, bøiede sig for over og syntes at betragte Scenen med et satirisk Ansigt.

Uden at vide hvorfor, var jeg meget tilfreds med denne Afbrudelse. Jeg havde taget Geværret ved Foden, de uhyggelige Fugle havde forladt deres Sæde og boltrede sig nu omkring under den blaae Himmel, og hverken min Modstander eller jeg syntes længer at bekymre sig om dem.

Han havde givet Slip paa Bøssen, som den unge Pige havde taget ud af hans Hænder og bragt ind i Huset, uden at Faderen tænkte paa at forhindre det. Men hvad der overraskede mig mest var, at hans hele Opførsel pludselig var som forvandlet — det var altsaa denne Ubekjendte, der havde frembragt denne Forvandling, og hvem jeg kunde takke for, at der saa uventet var bevilget mig en Vaabenstilstand. Holt var ikke længere den overmodige, brutale Mand, han havde viist sig ligeover for mig; han var paa eengang bleven høflig, ja næsten forlegen, og mig lagde han slet ikke mere Mærke til.

Den Person, der havde frembragt en saa mærkværdig Forvandling, frembød forresten ikke noget videre interessant Ydre. Det var en Mand paa tredive Aar med et uhyggeligt Ansigt, som jeg ikke kunde see paa uden en vis Modbydelighed, og i et Slags geistligt Kostume. Af Holts ærbødige, næsten frygt-somme Opførsel imod ham formodede jeg, at det var Methodistpræsten fra Swampville.

Da Ingen gjorde Mine til at ændse mig, satte jeg mig ned paa Træbullen med Ruglebøssen mellem mine Knæe og holdt Die med dem Begge. Istedenfor at gaae ind i Blokhuset vare de blevene staaende udenfor det og

førte her en ivrig Samtale med hinanden. Jeg ansaae det for vist, at jeg var Gjenstanden for denne Underholdning, men lidt efter begyndte jeg at troe, at jeg tog feil — det maatte være noget Andet og ulige Vigtigere, der beskæftigede dem, thi Holts Ansigt opklaredes pludselig, og hans Gæst stod foran ham med en triumferende Mine, som om det var ham, der havde overbevist ham om Noget. Jeg var imidlertid ikke istand til at høre, hvad det var, han havde overbevist ham om, thi mine Dine dvælede med endnu større Interesse paa Blokhuset, igjennem hvis Spalter og Ribser jeg af og til kunde see Vilian bevæge sig indensfor. Den eneste Gang kom hun frem i Døren, men i det næste Dieblif var hun atter forsvunden.

Tre og tyvende Kapitel.

Med eet kunde jeg af Blik og Gebærder forstaae, at Samtalen havde forandret Thema, og at det nu virkelig var mig, der var paa Bane. Uden Tvivl frygtede de for, at jeg skulde opfange, hvad de talte om, thi de bødiede nu om Huset for at gaae om paa den anden Side, hvor jeg ikke kunde see eller høre dem.

Mit Blik fulgte nu igjen Vilians Bevægelser inde i Blokhuset. Hun havde nærmet sig sagte den bageste Væg, hvor hun nu stod taus og ubevægelig og i en lyttende Stilling. Hendes Hoved bødiede sig let forover, og det var

mig ikke muligt at tage fejl af, at hun lyttede til hvad de to Mænd havde at forhandle med hinanden. Lidt efter kom hun igjen frem i Døren. Hun kastede endnu et Blik tilbage, som hun vilde overbevise sig om, at de endnu stode i den samme Stilling; derpaa vendte hun sig pludselig om og ilede hen til mig med Fingeren paa Munden — ligesom for at paa- byde mig Tausked. Hun stod nu foran mig, og idet hun talte, kastede hun endnu af og til et frøgt somt Blik tilbage, som om hun var bange for at blive overrasket.

— „Fremmede! sagde hun hurtig og sagte, „jeg veed, at De ikke er bange for min Fader, men jeg beder Dem indstændig om ikke at kæmpe mod ham.“

— „For Deres Skyld“, afbrød jeg hende i en sagte og indtrængende Tone, „for Deres Skyld, skjønn Vilian, opgiver jeg Kampen. Jeg vil hellere finde mig i Alt . . .“

— „Stille!“ sagde hun igjen med et frøgt somt Blik hen til Blokhuset. „Tal ikke — man kunde høre Dem. Hør blot, hvad jeg har at sige. Min Fader ønsker nu ikke mere at fortsætte sin Strid med Dem. Jeg har hørt, hvad De tale om derhenne. Han vil gjøre Dem et Forslag. Gaa ind paa det, — det beder jeg Dem om.“

— „Det vil jeg, hvad det saa er. Kan De sige mig, hvad det er for et Forslag, han agter at gjøre mig.“

— „Jeg hørte ham sige, at han vilde sælge. O, min Gud . . . nu komme de! Blot man ikke har seet mig! . . .“

I en Fart var hun ude af Døren, inden

de to Mænd endnu bøiede om Hjørnet, og Ingen af dem havde lykkeligviis mærket det Mindste. Squatteren kom henimod mig. Han saa ikke længere opbragt og fortørnet ud. „Fremmede!“ sagde han til mig i en usædvanlig høflig Tone, „jeg har to Forslag at gjøre Eder. Hvis I gaaer ind paa dem, behøve vi ikke mere at verle Rugler med hinanden.“

— „Nævn mig Eders Betingelser, og hvis det er mig muligt at gaae ind paa dem, saa lover jeg Eder at gjøre det.“

— „De ere ikke umulige. Jeg forlanger kun, hvad der er ret og billigt. For det Første har I kaldt mig en Rujon — tager I dette Skjældsord tilbage?“

— „Med Fornøielse.“

— „Saa er det godt. For det Andet kan jeg ikke erkjende Eders Ret til denne Eiendom, thi jeg besidder den som fri og souverain Borger af de forenede Stater. Forkjøbsretten bryder jeg mig heller ikke om, thi jeg troer, at Ingen har Ret til at fortrænge mig herfra. Imidlertid ligger dette Grundstykke mig ikke videre paa Hjertet, og jeg kan ligesaa godt — og maaskee bedre — være tjent med et andet. Hvis I vil betale mig mine Udlæg til Bygninger og Forbedringer, saa kan I tage det Hele.“

— „Og hvor høit anslaaer I det til?“

Jeg stjelvede, mens jeg ventede paa Svaret, thi min Pung var temmelig let; den indeholdt i det høieste 200 Dollars i Noter, og jeg frygtede for, at denne Sum ikke vilde slaae til.

— „Jeg vil ikke selv tagere det,“ svarede han efter nogen Betænkning. „Min Ven, som staaer der, forstaaer sig paa Sligt, og han vil forlange af Jer, hvad der er billigt. Vil I ikke nok tjene mig deri, Josh Stebbins?“

— „Gjerne,“ svarede denne, der nu var traadt hen til os, „forudsat, at Herren der ikke har Noget imod det.“

— „Hvormeget troer I da, at det er værd?“ spurgte jeg.

— „Jeg antager, at 100 Dollars er et billigt Forlangende.“

— „Hundrede Dollars?“

— „Ja, kontant mener jeg naturligtvis.“

— „Vil I være tilfreds med denne Sum?“ spurgte jeg Hickman Holt.

— „Juldkommen.“

— „Saa ere vi enige.“

— „Godt. I kan tælle Eders Dollars op, og jeg udsteder et skriftligt Dokument, der sikrer Eder det Hele.“

— „Jeg behøver ikke noget Skriftligt. Eders Ord er mig nok.“

— „Naar ønsker I at tiltræde Eders Eiendom?“ spurgte denne, der følte sig smigret ved denne Tillid.

— „Naar det er Eder beleiligt,“ svarede jeg, der ønskede at bevare Høfligheden til det Sidste.

— „Jeg har ikke meget Bohave at flytte ud, og hvis jeg ikke havde en vigtig Sag at afgjøre med min Ven der, kunde jeg gjerne rykke ud imorgen. Hvad siger I om i Overmorgen?“

— „Det er godt,“ svarede jeg.

— „Saa ere vi jo enige! Jeg vilde gjerne bede Eder at komme indenfor, men jeg har Intet at byde Jer. Desuden har jeg en vigtig Sag for i dette Dieblif"

— „Lad mig ikke forstyrre Jer! Jeg trænger ikke til at nyde Noget, før jeg kommer til Swampville."

— „Saa ønsker jeg Jer en god Morgen og Lykke til Handelen."

Jeg talte Pengene op og lagde dem paa Træbullen ved Siden af det forunderlige Dokument, vi nylig havde understrebet i Fællesskab; derpaa svang jeg mig i Sadelen og red hen imod Hegnet. Jeg vilde neppe have taget bort med saa let et Sind, hvis jeg ikke havde seet den smukke Vilian snige sig ud af Blokhuset og gaae hen i den Retning, som jeg skulde følge. Vilian stod henne ved Indgangsporten og havde taget Tværtræerne bort. Hun kastede et frygteligt Blik tilbage til Blokhuset, men der var Ingen, der lagde Mærke til os, thi begge Mændene vare gaaede ind i Hestestalden. Vilian havde en Vignoniablomst i Haanden, som hun havde taget ud af sine gylbne Fletninger. Hendes Kind var ligesaa rød som Blomsten, idet hun kastede den til mig.

— „Lover De mig," spurgte jeg i en dæmpet Tone, idet jeg bøiede mig ned til hende, „at jeg igjen faaer Dem at see?"

— „Ja — ja!" hviskede hun og forsvandt i det Samme.

Fire og tyvende Kapitel.

Ved min Tilbagekomst til Swampville fandt jeg Byen figurlig talt i Fyr og Flamme. Hvor fort min Fraværelse end havde været, var den dog bleven betegnet af en ualmindelig Begivenhed. Posten havde nemlig bragt Efterretningen om, at der var opdaget rige Guldminer i Kalifornien. Jeg havde vel tidligere hørt nogle ubestemte Rygter derom; men nu blev der fortalt, at der var kommet Udvandrere til St. Louis og andre Grædsebyer, som havde bragt udsørlig Efterretning om Guldgraverierne ved Sutters Mølle, og om hvilket vanvittigt Røre denne Ryhed havde fremkaldt i disse folkerige Stæder.

Swampville fulgte Exemplet. Jeg fandt hele Byen i Oprør, og det var ikke blot Lediggængere og Lyfferiddere, der her gave Tønnen an, men selv de alvorlige Forretningsfolk syntes at ville følge med Strømmen. Man havde allerede lagt Planen til at danne et „Kompagni“. Mange velhavende Folk havde tegnet sig paa de fremlagte Lister, og selv Oberst Ripp talte om at flytte sin Penater og sit Bærisshuus skildt hen til det stille Havs Bredder. Swampville blev greben af en Guldfeber, der truede med at berøve Byen hele dens Befolkning.

Skjøndt mange af mine gamle Kammerater fra det mexikanske Felttog her fandt en ny Mark for deres Virksomhed og Energi, havde det dog ingen Tiltrækningskraft for mig. Jeg

modstod enhver Opfordring til at slutte mig til Kompagniet, hvori man vilde bære mig med en Kommandopost, thi i dette Dieblif vilde jeg ikke for alt Kaliforniens Guld have forladt mit Hjem i den vilde Skov, bag hvis grønne Grene, der funkede et Metal, som for mig var langt mere tiltrækkende end det andet.

Istedenfor at længes hen til det stille Oceans Kyster, længtes jeg blot efter at vende tilbage til Mud Creeks eller Slambækkens Bredder, og jeg var utaalmodig over enhver Hindring, der kunde forhale Opfyldelsen af mine Ønsker. Selv Oberst Kipps høimodige Gæstevenskab, selv Miss Alvinas bløe Smil og Miss Carolinas dristige Roketteri formaaede ikke at forjage den Kjedsommeligheds Djævel, der plagede mig. I de to Dage, jeg opholdt mig i Swampville, udrifkede min Kjærlighed til Lillian sig til en formelig Viden-skab. Da jeg den tredje Dag vendte tilbage til Mud Creek, tænkte jeg ikke mere paa at fordrive Hickman Holt, men snarere paa at formaae ham til at blive. Der var Plads nok for os Begge.

I Skoven var der en dyb Stilhed, da jeg red igjennem den, og ikke en Lyd afbrød mig i mine Betragtninger. Først da jeg kom ud paa Plainen, blev jeg forsthyret af et menneskeligt Væsen, der sad henne ved en Træstamme og lænede sig til den. Det var den unge Indianerinde, der havde slunget sin brune Arm om en af de udstrakte Grene og lagt den ene Fod overførs over den anden.

Ved Siden af Træstammen stod en flettet Kuro med allehaande indianiske Fabrikater. — Skjøndt jeg red temmelig tæt forbi hende,

syntes hun dog ikke at ville tage nogen Notits af mig, ja hun løstede ikke engang Dinene, der ufravendt vare fæstede paa Jorden. Hun saae ud som en Statue og en Statue af en fuldendt smuk Form, det kunde man ikke negte. Jeg trak instinktmæssig i Tømmen og gjorde Holdt, skjøndt der ikke var det Mindste i hendes Væsen og Holdning, der opfordrede mig til at tage mig den Frihed — tvertimod vedblev hun at see hen for sig med et misfornøiet Udtryk. Jeg følte selv, at det var urigtigt af mig, men jeg kunde ikke bekvemme mig til at lade som Ingenting og ride videre. Jeg besluttede at tiltale hende ved hendes Navn, og det gjorde jeg.

Indianerinden saae forbittret op, men hun svarede mig ikke.

— „Su-wa-nee!“ gjentog jeg, „kjender Du mig ikke? Jeg er den hvide Drns Ven.“

— „Hvad brøder Su-wa-nee sig derom? hun har Intet med Jer at skaffe — rid I bare videre.“

En Smule forvirret svarede jeg:

— „Jeg er paa Veien til den hvide Drn. Jeg troede . . . maaskee . . . at Du kunde have et Grinde til ham.“

— „Su-wa-nee har intet Grinde til den hvide Drn!“ raabte hun i en opbragt Tone og med et foragteligt Rast med Hovedet. — „Havde hun et Grinde, vilde hun ikke vælge saadant et falskt blegt Ansigt, som han selv er, til at overbringe det. I troer sagtens, hvide Mand, at I kan fornærme en Indianerinde saameget I vil? hos en Person af Eders egen

Farve vover I ikke at tage Eder saadanne Friheder."

— "Jeg forsikkrer Eder, at min Hensigt var en ganske anden. Jeg ønskede at tale med Eder, fordi jeg forleden Aften tilfældig kom til at høre Et og Andet . . ."

Jeg blev afbrudt af et foragteligt Udbrud, der ledsagedes af et Blik af samme Kaliber.

— "I veed baade forlidt og formeget, Herr Pantherdræber. Su-wa-nee takker Jer ikke, fordi I blander Eder i hendes Anliggender — I kan have nok at gjøre med Eders egne. Gaa, og sørg for Jer selv."

— "Hvad mener I?" spurgte jeg hurtig, thi der var i hendes Blik Noget, som gjorde mig urolig. "Hvad mener I? er der forefaldet Noget?"

— "Gaa, og see selv efter; I spilder kun Jer Tid ved at tale med en Squaw som mig. Skynd Jer, inden Eders smukke Klokkeblomst bliver traadt under Fødder. Ulven har været i Hjortens Hule og har udsøgt sig den gule Hjortekalb til sit Slagtoffer. Su-wa-nee glæder sig derover, hahaha! Hendes Hjerte er ikke det eneste, der skal sønderrives af de blege Ansigtters Skurkestreger. Hahaha! Gaa I kun, modige Pantherdræber, men I kommer forsilbe — forsilbe — forsilbe!"

Ibetsamme kastede hun sin Kurb over Skulderen og ilede bort. Skjøndt jeg ikke forstod hendes Ord, var der dog en Hentydning deri, som lammede mig af Skræk. Inden jeg kunde spørge videre, var hun smuttet ind i Bustene og forsvunden.

Fem og tyvende Kapitel.

Jeg førte min Hest ind paa Skovstien, med et tungt Hjerte. Hvad hun havde sagt fyldte mig med mørke Anelser. „Skynd Jer, inden Eders smukke Klokkeblomst bliver traadt under Fødder“ . . . „Ulven har været inde i Hjortens Hule og udsøgt sig den gule Hjortekalo til sit Slagtoffer“ . . . „Gaa I kun, men I kommer forjilde.“ Den gule Hjortekalo var naturligviis Lillian, men hvem var Ulven? Og hvorfor skulde jeg komme forjilde?

Jeg gav min Hest af Sporerne og galoperede afsted saa hurtigt som Veiens Bestaffenhed tillod det. Mit Sind var i en frygtelig Forvirring, thi denne Uvished var dræbende. Af hvad Art var den Fare, der truede mig? Vigesom det stormede i mit Sind, saaledes stormede det ogsaa nu udenfor. En Uveirssky havde pludselig formørket Solen. Røde Lyn foer igjennem Skyerne, Tordenen rullede uafbrudt henover Trætoppene, og tunge Regndraaber faldt allerede ned paa Bladene; men jeg agtede kun lidt paa det truende Uveir. Endelig naaede jeg Blokhuset, der var Maal for mit Ridt. Døren stod paa vid Gab, men der var intet Menneske at see eller høre. Jeg saae, at der endnu var noget plump Huusgeraad inde i Stuen, nogle Stole og et Bord, der var sammenslaet af uhøvlede Bræder. Disse Gjenstande havde jeg allerede lagt Mærke til, da jeg var der første Gang; de stode endnu paa deres Plads, og det bero-

ligede mig noget, thi det var mig et Tegn paa, at Familien var der endnu.

Jeg behøvede imidlertid blot at træde ind af Døren for at see, at der var foregaaet en stor Forandring derinde: Dyresskindene, der tidligere bedækkede Brædevæggene som et Draperi, vare tagne ned, og det viste sig strax, at Huset var tomt. De vare borte.

Med et tungt Hjerte satte jeg min Hest ind Stalden — den var ogsaa tom. Den, der havde seet mig i dette Dieblif, vilde snarere have anseet mig for en Mand, der er bleven jaget fra Huus og Hjem, end for en Mand, der tog sin Eiendom i Besiddelse.

Mørk og forstemt saae jeg mig omkring i Stuen. Det plumpe Bohave, der var ladet tilbage, tydede hen paa, at de havde begivet sig paa en lang Rejse, thi hvis de havde flyttet hen i Nærheden, vilde de have taget det med sig. Idet jeg stirrede paa disse Ting, faldt mine Bine paa et sammenlagt Papir mellem nogle Krummer Maisbrød og Skaarene af en gammel Tobakspibe. Jeg kjendte Papiret igjen. Det var det Blad, jeg havde revet ud af min Tegnebog, og hvorpaa Hickman Holt og jeg havde nedskrevet vor sidste Billie. Jeg vilde stifte det til mig, da jeg med eet opdagede, at der var skrevet Noget paa det med en Blhant. Det var Lilians Haand, det kunde umulig være Andet. Med hvilken Henrykkelse læste jeg ikke følgende Linier:

„Til Herr Edward Warfield.

„Fremmede! Jeg siger Eder Leevvel, og jeg er meget bedrøvet over, at jeg skal skrive dette Ord. Da jeg lovede Eder, at vi skulde sees

igjen, var jeg lykkelig ved Tanken om dette Gjensyn. Af, Sir, vi ville neppe komme til at sees tiere. Vi reise langt bort herfra til et fremmed Sted, og naar I ankommer hertil ere vi allerede borte. Jeg veed ikke, hvad det Land hedder, som vi drage hen til, men det skal ligge et Sted i Vesten, langt paa den anden Side af Missisippi og de store Prairier, og er et Sted, hvor man graver Guld ud af Sandet. Maaskee har I hørt om det og veed selv, hvad det er for et Land, thi min Fader er vred paa mig, fordi jeg har talt med Eder, og vil ikke sige det, og vor Ven, der tager os med sig, vil heller ikke sige mig det. Jeg skal imidlertid nok faae det udspioneret, og hvis I gjerne vil vide, hvor vi drage hen, skal jeg nok skrive det til Eder. Nu glæder jeg mig over, at min Moder har lært mig at skrive, skjøndt jeg ikke har bragt det vidt deri, og naar I tillader det, skal jeg fra det første Sted, vi komme hen til, skrive Eder til. Jeg veed Eders Navn, thi det staaer paa dette Papir. O, Sir, jeg er meget bedrøvet over, at jeg ikke skal see Eder mere, thi jeg troer, at Fader aldrig mere vender her tilbage. Jeg kunde græde baade Dag og Nat, og jeg har ogsaa grædt meget, men baade min Fader og hans Ven skjænde paa mig, naar de see det, og sige en heel Mængde Ondt om Eder. Det kan jeg ikke taale at høre, og derfor gjør jeg mig Umage for, at de ikke skal mærke, hvor Ondt det gjør mig at være adskilt fra Eder.

„Fremmede! I har frelst mit Liv, men jeg troer ikke, at det er det, der gjør mig saa ullykkelig, men noget Andet. I er ganske ander-

ledes end alle de andre Mænd, jeg har seet, og hvad I har sagt til mig klinger ogsaa ganske anderledes, end hvad jeg hidtil har hørt. Eders Ord vare saa forunderligt søde og tiltrækkende, at jeg aldrig kunde blive fjed af at høre paa dem. Jeg huser endnu ethvert af dem ganske nøie. Og saa blev jeg saa stolt, da I tog mod min Blomst og trykkede den til Eders Læber, thi det lader mig formode, at I virkelig er min Ven. Jeg har følt mig saa eensom, siden jeg mistede min Søster Marian — hun tog bort med den Mand, som I saae her. Jeg haaber, at jeg snart skal see hende igjen, thi hun er et Sted i det Land, som vi drage hen til, men det vil ikke gjøre mig lykkelig, naar jeg ikke tillige kan see Jer. O, Sir, tilgiv, at jeg skriver alt dette, men jeg troede, efter hvad I har sagt til mig, at det ikke vilde være Eder imod, og derfor har jeg skrevet det. Men nu kan jeg ikke skrive mere, thi mine Dine ere fulde af Taarer, og jeg kan ikke see Papiret for Graad. Jeg haaber, at I ikke vil brænde mit Brev, men gjemme det til en Erindring om

Lilian Holt."

Nei, Lilian, det vil jeg vist ikke! Til min sidste Stund skal jeg gjemme disse Linier som en Erindring om din jomfruelige Kjærlighed.

Ser og tyvende Kapitel.

Denne Efterretning, som Lilians Brev indeholdt, opmandede mig og gav min Virksom-

hed en bestemt Retning. Jeg følte, at her var Fare for noget mere end for Vilians Liv, og nu forstod jeg Indianerindens Ord om den gule Hjortekalb, som Ulven havde faaret til sit Slagtoffer. Ulven var ingen Anden end Josh Stebbins, Mormonpræsten, og med ham var det, at Vilian var draget bort. Jeg kjendte nok til denne Sekt, der saa nylig var optraadt under Navn af de yngste Dages Hellige, til at vide, hvad for en Skjæbne der ventede hende. Tilfældet havde gjort mig bekendt med Mormonernes Religion, ikke med deres Læresætninger, thi de have ingen, men med den moraliske Forvorpenshed, der udmærker denne Læres Apostle. I Dyreverdenen see vi os forgjæves om efter en Typus for dem. Analogierne om Ulv og Lam, Høg og Due, Kat og Muus, passe ikke her, thi hos alle dem findes der dog Spor af noget Godt. Derom er der ikke Tale hos disse Menneſtehedens Udſtud. Det vilde falde vanskeligt, at tænke sig Noget, der ligger mere fjernt fra det Guddommelige i den menneſtelige Natur end disse Menneſter. Gemeen og brutal, bedrageriſt og grusom ere altfor almindelige Tillægsord, og alle tilsammen forſlaae de dog ikke til at karakteriſere ſaadan en Skabning.

Nogle af de Tolo eller de Halvfjerds beſidde maaskee ikke en eller anden af diſſe karakteriſtiſke Egenſkaber, men i de fleſte Tilfælde beſidde de dem alle, og naar Talen er om Hovedet for Sekten — Præſidenten — ſaa kan Enhver af ſin egen Phantaſi endnu tilføie ſaa mange modbydelige Bencærnſer, ſom han vil, og dog være overbeviſt om, at det

Billede, som han paa den Maade danner sig, endnu staaer langt tilbage for Originalen i Uffthelighed.

Det mest paafaldende Kjendetegn hos disse Fanatikere, er maaſkee den Aabeuhed, hvormed de drive deres Bedrageri. Aldrig har man narret selv det mest uvidende Menneſke med et plumpere Gjøgleri, der hverken kan forlokke Forſtanden eller Phantaſien. Selv Benærnſerne paa deres Embeder og Embedsmænd have en gemeen Klang og et uædelt Udſpring. Disse Navne i Forbindelſe med bibeliſke Udttrykſmaader danne en Ordbog, der ſelv gjør den hellige Skrift latterlig, og erindre ved deres Klang om Mormontirkens ægte Charakter — Dvinteffentſen af plebeiff Hylleri. Naar jeg om dem brugte Ordet Fanatikere, maa det dog forſtaaes i indſtrænket Forſtand. Det kan naturligtviis ikke anvendes paa de Toſſehoveder, de eenfoldige og idiotiſke Skabninger, ſom de apoſtoliſke Udsendinge drive ſammen fra alle Dele i Europa, i Særdeleſhed fra England, Skotland og Wales. Af indjødte Amerikanere ere der ikke mange iblandt dem. Skolevæſnet har her udbredt ſaamegen Intelligents, at Profelytmageriet ikke kan drives paa denne Jordbund; dog forhindrer det ſlet ikke, at den liſtige Yankee ſelv overtager Rævens Rolle. Præſidenten eller Overpræſten og Propheten, de Tolv og de Halvfjerds, de Eldeſte og de øvrige Embedsmænd ere næſten alle ægte Yankeeer. Man kan kalde dem Sammenſvorne, Charlataner, Hyllere og Bedragere om man vil, men ikke Fanatikere. Der gives Forfattere, der have forſvaret Mor-

monernes Religion, og nogle have endogfaa talt godt om dem. Deriblandt hører den berømte Forfatter, Kapitain Stansbury; men denne Kapitain er kun en overfladist Jagttager, og til Uheld for hans Dom er han bleven behandlet iblandt dem med stor Artighed. Det ligger ikke i den menneskelige Natur, at tale ilde om den Bro, der fører os hen over Strømmen, og Kapitain Stansbury gjør det ligesaa lidt som nogen Anden.

I Mormonkirkens første Tider gaves der Forkæmpere, der forsvarede Mormonerne mod Besthyldningen for Fleerkoneri. Dengang forsøgte de Hellige selv at komme med et Slags Forsvar, thi Sagen var altfor paafaldende og oprørende i sin Rhyhed. Sandheden kunde dog ikke længe forties, og det blev nødvendigt at maskere den under Titelen af et aandeligt Wgteskab. Saalænge de Hellige endnu opholdt sig i et hedenskt Land, bevarede man denne Masse, men efterat de havde nedsat sig ved Saltsøen, fandt man det ubeqvemt at bære den længere. Fleerkoneriet traadte nu frem i hele sin kjødelige og sandselige Stikkelse, det blev prædiket og proklameret i sin allermødestydeligste Form og drevet med en oprørende Skamløshed.

Og i et saadant Selskab var Lilian draget bort fra sit Hjem! Jeg sprang op og ilede ud til min Hest.

Mit Maal var Frank Wingroves Bolig. Jeg længtes efter at betro ham min Hemmelighed og give mit bekymrede Hjerter Luft. Han havde selv indviet mig i sine Sorger, og

dengang anede jeg ikke, at jeg saasnart skulde opsøge ham, for at gjøre Gjengjæld.

Jeg fandt ham hjemme, og Synet af mig syntes i det mindste for et Dieblif at forjage den Tungfindighed, der beherskede ham. Jeg fortalte ham Alt, hvad der var passeret, siden jeg sidst havde seet ham, mit Møde med Lillian, Kampen med Cougaren og Duellscenen, der blev afbrudt af den Fremmedes Ankomst. Da jeg kom til dette Punkt i min Fortælling, sprang den unge Jæger op og raabte:

— „Josh — Josh Stebbins!“

— „Ja, det var ham, jeg veed det.“

Medens jeg fortsatte min Historie gif den unge Jæger op og ned af Gulvet, og af og til saae jeg, at han kastede Diet hen til sin Bøsse, der hang over Kaminen. Paa engang sprang han hen til Bøssen, rev den ned fra Krogen, lod den falde paa Kolben og begyndte at lade den.

— „Hvor vil De hen?“ spurgte jeg, da jeg saae, at han tog sin Hue og hængte Skjebetassen og Krudhornet om sig.

— „Jeg vil blot ned til Bækken. Undskyld mig, Fremmede, at jeg forlader Dem, men jeg skal snart være her igjen. Der staaer et lille Maaltid for Dem, hvis De holder af koldt Vildt, og i den gamle Flaske der vil De ogsaa finde Noget at drikke.“

— „Kan jeg ikke ledsage Dem?“ spurgte jeg. „Hvis det ikke er et Privatanliggende, De har at besørge . . .“

— „Det er det egentlig ikke, Fremmede; dog vil jeg ikke gjerne have, at De skal indblandes deri.“

— „Stig mig, hvad De har for?“

— „Naar De endelig vil vide det, saa agter jeg at sige Joshs Stebbins.“

— „Hvilken Daarskab!“ udbrød jeg overrasket.

— „Jeg har svoret paa det og det skal skee. Jeg har længe haft en gammel Regning at afgjøre med ham, men han undviger mig bestandig. Nu har jeg besluttet, at det ikke skal skee tiere.“

— „Ja, men han er her jo ikke.“

— „Han er her ikke? De har jo selv seet ham for et Par Dage siden.“

Jeg fortalte ham nu, hvad der var passeret samme Morgen, mit Møde med Indianerinden og hendes forblommede Tale; jeg beskrev ham den forladte Bolig og læste Lilians Brev for ham — jeg læste det fra Begyndelsen til Enden. Han lyttede opmærksomt, og et Par Gange udbrød han: „Den stakkels Lil!“

— „Den stakkels Lil,“ gjentog han, da jeg var færdig. „Hun er altsaa ogsaa borte — ligesom Marian for sex Maaneder siden. Nei, nei,“ afbrød han sig selv i en bitter Tone, „det var noget Andet — noget ganske Andet — Marian gifte godvillig med.“

— „Hvoraf veed De det?“ sagde jeg for at trøste ham.

— „Det veed jeg kun altfor vist — Suwanee har sagt det.“

— „Det bethyder Intet. Hun er jalaoux og hævnjierrig og har maaskee sagt alt Andet, end hvad der er sandt. Maaskee er Marian bleven tvungen til at gifte sig med denne

Mand, thi, saavidt jeg kunde mærke, besidder han en ganske besynderlig Magt over hendes Fader."

— "Tak, Fremmede! Tak, for disse Ord!" raabte den unge Jæger, idet han ilede hen til mig og greb min Haand. "Det er det første trøstende Ord, jeg har hørt, siden Marian forsvandt. Det er muligt, at De har Ret, thi jeg har selv seet, at Holt er bange for denne Stebbins. Gud give, at det var saa!"

— "Jeg tvivler ikke om, at det er sandt. Jeg har selv seet Deres Medbeiler og anseer det for utroligt, at hun af egen Drift skulde have givet ham Fortrinet."

— "Tak for Deres Venlighed, Fremmede! hvis jeg havde troet, at der var øvet Vold imod hende, saa havde jeg for længe siden gjort, hvad jeg nu agter at gøre."

— "Og hvad er det?" spurgte jeg.

— "Jeg vil følge ham", tilføjede han energisk, "om det saa var til Verdens Ende. Ja, Fremmede, det er min Hensigt. Jeg skal finde ham, enten han saa skjuler sig i en kalifornisk Gulmgrube eller i en Hytte ved Saltsøen, og jeg skal gøre Regningen op med ham — baade den nye og den gamle."

— "Det er Deres faste Beslutning?"

— "Ja."

— "Godt, saa falde vore Veie sammen."

Syv og tyvende Kapitel.

Men om end vore Veie faldt sammen, saa vare dog de Grunde, der ledede os, meget for-

stjellige. Kjærligheden drev mig afsted, men Hævnthørsten min Vedsager. At følge Josh Stebbins og straffe hans Forbrydelse var hans Opgave — min var, at følge Lillian og udfrie hende af disse Uhyrers Klør.

Uden at spille Tiden begave vi os strax paa Veien. Jeg havde allerede udkastet Planen. Stjøndt jeg ikke var meget ældre end min nye Kammerat, var der dog visse Ting, jeg havde forud for ham. Jeg havde meer Erfaring, og Partigængerfrigen, saaledes som den føres ved den mexikanske og indianiske Grændse, er en god Skole, hvori man kan lære Koldblodighed og Tillid til sig selv. Istedenfor at kaste os midt ind i det, uden at vide hvad vi vilde, var det mit Raad at gaae forsigtig tilværks. At Holt og hans Datter vare tagne bort med Mormonen, det vidste vi, thi det stod der i Brevet, men om de allerede havde forladt Eggen var uvist, og det var det Første, vi maatte skaffe os at vide. Naar vare de brudte op, og hvilken Retning havde de taget? For at komme paa det Rene dermed maatte vi begive os hen til Stedet, de havde forladt, til den tomme Bolig. Der red vi altsaa først hen.

Da vi naaede Hegnet, steg vi af og begyndte at lede efter Spor; men vi maatte snart opgive hvert Haab derom, da Regnen havde udsløttet ethvert Kjendetegn. Det var ikke sandsynligt, at de vare tagne bort tilhest, thi Hnusgeraadssagerne kunde ikke transporteres paa den Maade. Ligesaa lidt kunde de være fjørt bort, thi i en Miils Omkreds var der ingen Kjørevei. De maatte altsaa være tagne bort i en Baad. Wingrove kjendte

Fartøiet godt. Det var bekjendt under Navn af Holts Baad og benyttedes leilighedsviis til at sætte Rejsende over Floden. Fartøiet var stort nok til at rumme flere Personer og alle deres Sager. Det var for os det alleruheldigste, thi Kanoen efterlader intet Spor. Vi stode ved Munden af Floden og fæstede vore Blikke paa den. Vandet var ligesaa mørkt som vore Tanker. Opsvulmet af den stærke Regn, havde den mistet sin sædvanlige krystallklare Reenhed, og dens Farve retsfærdig gjorde ganske det Navn, som den bar. Bruun og smudsig rullede den forbi os, ikke som en Flod, men som en rivende Strøm, der skyller ind imod Strandbredden. Store Stammer dreve med Strømmen, og deres kæmpemæssige Grene dreiede sig omkring paa Vandfladen og vred sig ligesom i en Dødskamp.

Dette Skuespil harmonerede godt med vore Tanker og med den Latter, der i dette Øieblik trængte hen til vort Dre. Det var en vanvittig Latter, der lød inde fra Skoven og blandede sig paa en uhyggelig Maade med Strømmens Brus. Denne Latter gjorde et stærkt Indtryk paa Wingrove, og jeg saae, at han pludselig blev ganske bleg og begyndte at stjælpe. Et Blik hen til Skoven forklarede mig det Hele.

— „Barmhjertige Gud!“ raabte min Ledfager, „det er igjen Indianerinden. Hun følger mig siden hiin Nat og truer med at tage Livet af mig. Vogt Dem, Fremmede, jeg veed, at hun fører Pistoler med sig.“

— „Det har vel ingen Fare — hun synes jo at være i godt Humeur.“

— „Siig ikke det; netop naar hun opslaaer denne Vatter, er hun allerfarligst.“

Imidlertid havde Indianerinden naaet Hegenet tæt bag ved Huset. Hun trøb op paa nogle Tværtræer og blev staaende der opreist, idet hun slængede den ene Arm omkring en Green for ikke at falde.

Nu op slog hun igjen en ny Vatter, der var ligesaa vild som den forrige.

— „Hvide Drn og stolte Pantherdræber, Eders Hjerter ere ligesaa mørke som den Strøm, I see paa. Su-wa-nee kjender Eders Rummer, og hun kommer for at trøste Eder. Høre I hiin Varm i Skoven?“

Vi hørte ikke anden Lyd end Vandet, der brusede hen under vore Fødder, og svarede: Nei.

— „I høre den ikke, hahaha, hvor have I da Eders Drn? Det klinger i mit og jeg har den hele Dag ikke hørt paa andet. Hør, der er det igjen.“

— „Hun spotter os,“ sagde jeg, idet jeg vendte mig til den brune Sibylle.

— „Hahaha, det er Varmen, der spotter Eder. Det er Gjøgen — hører I den, hvide Drn? Hører I den, stolte Pantherdræber? den spotter Eder Begge.“

— „Hvad vil Du, Pige?“ raabte Wingrove ærgerlig. „Du snalfer jo over Dig.“

— „Nei, jeg taler Sandhed. Den sorte Slange har været i Eders Rede og taget den smukke Fugl med sig. Nu ere de paa de store, nøgne Eletter og paa Veien til den store Sø.“

— „Er det dit trøstende Ord?“ raabte

Wingroverasende. „Jeg vil være for dømt, om jeg længer vil høre paa det. Pak Dig bort! Vi behøve ingen Ulykkes Ravn her. See til, at Du kommer bort, eller . . .“

Han fik ikke fuldendt sin Trusel, thi i det samme Dieblif sprang Pigen ned fra Hegnet og sneg sig hen bag en Træstamme. Jeg saae, at det glimtede ved Barken af Træet, og strax efter fulgte der et Knald, som naar en Pistol bliver affhret. Jeg stürtede henimod Træet, men den blaae Røg, der hang i den flamme Lust, hindrede mig i at see Pigens Bevægelser; dog ilede jeg videre og flattrede op paa Hegnet. Ingen menneskelig Skikkelse var mere at see, men inde fra den tætte Skov lød igjen den samme hævnghjerrige og vilde Latter og gav et uhyggeligt Echo mellem Træstammerne.

Otte og tyvende Kapitel.

Da jeg igjen kom tilbage til min Ven, saae jeg, at Blodet dryppede ned af hans Fingre, og fra en Rift i Ermet paa hans Jagtblouse, piblede Blodet frem. Han smilte, og Saaret kunde altsaa ikke være farligt. Det var det ikke heller. Ruglen havde kun streifet hans Arm og saaret den saa let, at han ikke trængte til nogen anden Læge end mig. Jeg fik Blodet stillet og forbandt Saaret, hvori jeg i mine Krigsaar havde saaet nogen Dølse.

Hvor ubehageligt dette Tilfælde end var, syntes det dog mindre at forurolige min Led-

sager end de Ord, Indianerinden havde udtalt. I Lilians Brev havde der været Tale om et fjernt Land, hvor der blev gravet Guld ud af Sandet — det var naturligtvis Kalifornien; derimod fandtes der slet ingen Hentydning til Saltspen eller Mormonerne. Suwa-nees Ord derimod, thuede hen paa, at det netop var Formaalet for Reisen. Hvorledes hun var kommen til denne Kundskab var en Hemmelighed, og skjøndt jeg ikke havde Lyst til at betragte hendes Ord som Drakelsprog, var der dog al Grund til at antage, at hun var den bedst underrettede. Vi besluttede derfor ikke at spille nogen Tid, men at sætte efter dem strax. Det Første, vi maatte skaffe os Bished om, var, naar de vare tagne bort. I det samme faldt vort Blik paa en Flok Gribbe, der slog ned paa et Aadsel. Idet vi nærmede os, fløi Fuglene bort, og vi saae nu en gammel Hest ligge dræbt henne i Skyggen af et vildt Figentræ.

— „Han har dræbt Hesten,“ bemærkede min Vedsager, idet han pegede paa et dybt gabende Saar.

— „Hvorlænge troer De, at den har ligget her?“ spurgte jeg.

Jægeren bukkede sig ned over Dhret og stak sin Finger ind i Saaret. Pludselig reiste han sig op og raabte:

— „For Pokker, Hesten er dræbt for saa Timer siden. See her, Fremmede, Blodet er ikke størknet endnu. Man skulde næsten troe, at der endnu var Varme i det gamle Kadaver.“

— „De troer altsaa, at den er bleven dræbt i denne Morgenstund?“

— Savist, det kan i det høieste være tre eller fire Timer siden. See her," vedblev han og løftede det ene af Benene iveiret og lod det igjen falde. „Det er endnu ganske smidigt. Hvis Hesten var bleven bræbt igaarastes, vilde det nu have været ganske stift."

— „De kan altsaa kun have nogle faa Timers Forspring. De siger, at Floden bugter sig stærkt i sit Løb?"

— „Det gjør den. Den slynger sig i lutter Armmninger, og jo mere den nærmer sig til Mississipp, desto langsommere flyder den. Den fordømte Mormon vil nok roe sig træet, inden de naae faaridt."

Uden at sige videre ilede vi hen til vore Heste, soang os op i Sadlen og rede rast ned ad den Sporvei, der fører til Mundingen af Obion. Vi red næsten tolv Timer uafbrudt og standsede kun for at give vore Heste Foder i et af de Blokhusse, vi traf undervejs. Vort eneste Haab var, at vi skulde naae Mundingen af Obion, inden Baaden naaede derhen. Hvis ikke, var hele vor Reise spildt, og vi vilde være nødt til igjen at vende tilbage. Traf vi dem ikke der, kunde vi kun gjette os frem, og der var ligesaamegen Rimelighed for, at vi kunde vælge den urigtige Vej, som den rigtige.

Det var henimod Midnat, da vi efter et langt og trættende Ridt naaede et Sted, hvor Obion flyder sammen med Mississipp. Stedet, vi stod paa, laa noget høiere end Vandspeilet og var bedækket med en Skov af Bomuldsplanter, der gjorde det umuligt for os at følge Flodens Løb med Øinene. Jeg krøb op i et

af de høieste Træer, hvor jeg mellem to Grene satte mig paa Udkig. Herfra havde jeg den fuldstændigste Udsigt, ikke blot over Mundingen af Obion, men over den brede Kanal, som den strømmer ind i, og som her faaer Lighed med en bethdelig Sø. Hele Floden var be-
skinneth af Maanen, og de let krusede Bølger kastede Lyset funklende tilbage, medens Myria-
der af lysende Insekter sværmede om nede ved
Flodbredden. Jeg vilde have været istand til
at opdage en Nøddeskål endjige en stor Baad
med mange Mennesker, og jeg lykønskede
mig selv til, at jeg havde fundet en saa ud-
mærket Vagtpost. Saaledes tilbragte jeg hele
Natten, indtil Dagen brød frem og tillo os
at opsoge et bekvemmere Sted, hvor vi kunde
skiftes til at holde Vagt og at sove. Hele den
følgende Dag og langt ind paa den næste til-
bragte vi paa denne Maade, og vi havde ikke
opgivet vor Post, hvis ikke en ydre Omstæn-
dighed havde tvunget os til det.

Det var den „hvide Taage“ — et velbekjendt
Phænomen paa Mississipp, der allerede den
første Nat, da vi havde Vagt, lagde sit far-
lige Draperi henover Floden og skjulte Vand-
speilet for vore Blikke. Igjennem dette Tæppe
troede jeg en enkelt Gang at bemærke en lang
mørk Gienstand, en Baad med menneskelige
Skikkelse ombord, bevæge sig henover Vand-
fladen. Jeg syntes, at jeg kunde høre Aare-
slaget, ja at jeg endogsaa kunde tælle Passa-
gererne, og det forekom mig, at der var tre,
netop Tallet paa de Personer, som vi ventede.

Jeg var saa overbevist om, at det var saa,
at jeg i min Iver raabte Baaden an i Haab

om at faae Svar; men mit Tilraab gjorde ikke den ønskede Virkning. Ivertimod syntes den sagte Bladsskn, jeg havde hørt, at forstumme, og før Echoet af min Stemme endnu var hændet i Luften, var den mørke Gjenstand atter forsvunden i Taagen. Mere end eengang gjentog jeg mit Raab, men bestandig uden Resultat. Hvad enten de Skiffelser, jeg havde seet, vare virkelige eller kun et Spil af min Phantasi, vist er det, at jeg fik intet Svar, og tilsidst begyndte jeg selv at hælde til den Mening, at det Hele havde været et Sandsebedrag.

Efter al Sandsynlighed maatte Flygtningene nu være ude af Tennessee, og Spørgsmaalet var nu blot, om de vare dragne imod Nord eller Syd, om de vare gaaede til Missouri eller Arkansas. Bort eneste Haab var nu det Brev, Lillian havde lovet at sende mig. Hun havde jo udtrykkelig skrevet, at hun fra det første Sted, de naaede hen til, vilde sende mig et Brev til Swampville, for at lade mig vide, hvor deres Reise gif hen.

Vi rede altsaa tilbage til Swampville med den faste Beslutning, at vi vilde beleire Posthuset saalænge, til det lovede Brev kom.

Xi og tyvende Kapitel.

Det var meget nødvendigt, at tage tilbage til Swampville, thi det var paa Helvingen

med mine Penge. En Reise, selv igjennem en Ørken, koster Penge, og de hundrede Dollars, jeg havde betalt til Hickman Holt, og de andre Udgifter, Livet i Hotellet havde medført, havde næsten udpunget mig aldeles. Den unge Jæger eiede Intet, og om end baade han og jeg gjerne havde solgt vore Eiendomme for at faae Penge, var der ikke et Menneske, som vilde give os blot en Dollar kontant for dem begge — i den Grad havde Opdagelsen i Kalifornien lagt Beslag paa Alt, hvad der hedrede Penge.

Jeg skrev da til min Ven i Nashville og fik øieblikkelig Svar; i hans Brev var der saamange Penge, at vi godt kunde have reist til Kontinentet og tilbage igjen. Vi lavede os altsaa til at bryde op og ventede nu blot paa det Brev, der var lovet mig. For at fordrive Tiden gif vi paa Jagt hele Dagen, og saaledes forløb sex Dage i den piinligste Uvisshed. Et Par Gange havde min Kammerat og jeg allerede opgivet Haabet og besluttet os til at drage ind i Prairierne og paa Maa og Faa see at komme paa det rette Spor. Den syvende Dag var en Glædesdag. Hvor skjævede ikke mine Hænder, da Postmesteren leverede mig det dyrebare Brev! Jeg kjendte strax Udskriften, og Poststemplet: „Van Buren, Arkansas“ sagde mig strax, i hvilken Retning de vare dragne. Udskriften var ligesom tidligere: Til Edward Warfield, og Brevets Indhold var følgende:

„Fremmede! Jeg haaber, at I har faaet mit forrige Brev, og at I har kunnet læse det, thi jeg havde kun en Elphant, der har til-

hørt min Moder, og intet andet Papir end det, I selv havde revet ud af Jer Tegnebog. Jeg havde maaskee nok kunnet skrive det bedre, men jeg frygtede bestandig, at man skulde see mig skrive, og derfor skyndte jeg mig, medens jeg et Dieblif var alene.

„Jeg vilde have givet meget for, at jeg kunde have seet Eder engang endnu, og jeg troer ogsaa, at min Fader gjerne havde ventet paa Eders Ankomst; men hans Ven skyndede bestandig paa Afreisen og vilde ikke vente længer. Jeg haaber imidlertid, at I har faaet mit Brev, og at I ikke tager mig det ilde op, at jeg sender Eder dette uden Eders Tillsættelse.

„Jeg lovede, at jeg skulde tilskrive Jer Navnet paa det Sted og det Land, som vi reiste hen til. Men veed jeg, hvad det er for et Land, thi alle Mennesker tale ikke om Andet, og de sige, at det er fuldt af Guld, og at Guldet ligger rundt omkring i Klumper, der ere ligesaa store som Hicorynødder. Min Fader kalder det „Californien“, og Mange kalde det „California“, hvad der sagtens er den rigtige Skrivemaade.

„Det ligger i Nærheden af et stort Hav eller Ocean, der ikke er det samme, som man kan see fra Philadelphia og New-York, men er langt større end Mississipp, Obion og alle Floder tilsammen. Det maa være et meget stort Hav, naar det skal være større end Mississipp. Men alt dette veed I sagtens meget godt, thi jeg har hørt sige, at I har reist i disse fjerne Lande, og at I har været Officer og har fegtet der mod Mexicanerne.

„Jeg glæder mig over, at I ikke er bleven dræbt af dem, men at I ufsædt er kommen tilbage til Tennessee, thi hvis I var bleven dræbt, saa havde jeg jo aldrig faaet Jer at see.

„Nu er det rigtignok ligesaa slemt, hvis jeg aldrig skulde faae Jer at see mere. O Sir! jeg vilde gjerne skrive Eder til igjen, naar vi have nedsat os i hiint fremmede Land, men jeg er bange for, at I inden den Tid allerede har glemt mig, og at I da kun lidt bryder Jer om at høre Noget fra mig. Vort kjære Tennessee vil jeg aldrig glemme. Det gjør mig meget ondt, at jeg maa forlade det; jeg er overbevist om, at jeg aldrig kan blive lykkelig i Californien, om der end er aldrig saa meget Guld — thi hvad kan det Guld nytte mig? Jeg vilde gjerne engang imellem høre Noget fra vort gamle Hjem, men min Fader har ingen Venner der, som kunne skrive os til. Den Eneste, vi kjendte, er dragen bort ligesom vi selv. Maaskee, Sir, kunde jeg formaae Eder til at skrive os til, blot et ganske lille Brev, for at jeg kan faae at vide, hvorledes det gaaer Jer i vort gamle Opholdsted, om I har udvidet det meget, og om I har bygget et stort Huus der, som efter Faders Sigende var Jer Hensigt. Jeg vil altid glæde mig over at høre, at I er rask, og at I er lykkelig.

„Nu maa jeg fortælle Eder noget meget Forunderligt, der er hændet os. Da vi om Nat- ten sad i vor Baad ved Munden af Obion, hørte vi Noget raabe os an, og Stemmen, Sir, lignede Eders i den Grad, at jeg stjel-

vede ved at høre den, thi det var, som om den kom ned fra Skjerne. Det var en tyk Taage, og vi kunde ikke see Nogen; alligevel havde jeg gjerne streget høit, hvis min Fader havde tilladt det. Stemmen syntes at være tæt over vore Hoveder, og min Fader sagde, at det sandsynligviis var en Brændehugger, der var flattreret op i et Træ. Det har det sandsynligviis ogsaa været, men Stemmen lignede Eders, som om det kunde have været Eder selv.

„Igaar ankom vi hertil. Det er en stor Stad ved Floden Arkansas, og vi naaede hertil i en Dampbaad. Herfra skulle vi nu reise videre tilvogns med en stor Mængde andre Folk — hvad der kaldes en „Karavane“ — og, efter hvad her fortælles, vil det vare flere Maanedes, før vi naae vor Reises Maal. Det vil derfor ogsaa vare en god Tid, før jeg kan skrive igjen, thi hiinsides van Buren er der ingen Stæder og ingen Brevpost. Men om jeg end ikke kan skrive Eder til, saa vil jeg dog aldrig lade være at tænke paa de Ord, som I sagde til mig, thi jeg tænker nu paa dem hvert Dieblif paa Dagen. I en af min Moders Bøger, som jeg har taget med mig, har jeg læst et smukt Digt, som udtrykker alt det, jeg føler, saa godt, at jeg strax har lært det udenad. Det er skrevet saaledes ud af mit Hjerte, at jeg tænkte, I kunde ogsaa have lyst til at læse det, og i det Haab, at det vil behage Eder, har jeg lagt en Afskrift indeni mit Brev, der allerede er blevet langt nok. Jeg haaber imidlertid, Sir, at I ikke vil tabe Taalmodigheden, men læse det heelt igjennem og

hufte paa, at jeg tænker paa Jer, saalænge jeg lever. Lillian Holt."

Tredivte Kapitel.

Vi red nu saa hurtigt, som vore Heste kunde bære os, til Memphis. Hersfra førte en Dampbaad os til Little Rock og en anden til Van Buren, men vi maatte vente i flere Dage paa begge disse Dampskibe, og da vi endelig naaede Van Buren, havde Karavanen allerede to Ugers Forspring.

Veien, den var dragen, hørte vi strax. Den var gaaet igjennem Dalen Guersano og over Riberne af Colorado paa den gamle spanske Sporvei, som fører til Californien. Karavanen bestod af Gulbgravere af alle Nationer, ja selv nogle Indianere havde sluttet sig til den. Skjøndt den var temmelig stor og talrig, blev den dog kaldet en „let Karavane“, fordi den havde flere Pakdyr end Vogne. Derfor gik Reisen ogsaa saameget hurtigere, og hvis de ikke standsedes ved et eller andet Uheld, kunde det falde os vanstelig nok at indhente dem.

Vi vare derfor ikke lidet ærgerlige, da vi hørte, hvilket Forspring de allerede havde. Jeg vilde lettere have fundet mig deri, hvis mit Sind ikke var blevet sat i Bevægelse ved Lilians Brev. Efter hendes Ord at dømmen vare de blot paa Veien til Californien, som alle Andre, og selv Mormonen havde ikke kunnet

modstaae den ghldne Poffemad. Naar han havde taget Squatteren med sig, var det uden Tvivl kun i den egenlyttige Hensigt at have Fordeel af hans Kræfter. Vi overbeviste os snart om, at Lillian og hendes Fader virkelig vare fulgte med denne Karavane, thi Hickman Holt var en saa kolossal og fremtrædende Personlighed og hans Datter saa ualmindelig smuk, at man ikke kunde see dem uden at lægge Mærke til dem. Jeg behøvede neppe at spørge mig for, thi overalt, hvor vi kom hen, talte man endnu om den deilige unge Pige.

Vi opholdt os kun kort i Van Buren. Neppe tyve Timer efter vor Ankomst, toge vi atter bort. Jeg havde forgjæves bestræbt mig for at forøge vort Reiseselskab. Reisen var tilvisse ikke uden Fare, men da det var en ædlere Bevæggrund end Guld tørsten, der drev os, saa ændrede vi ikke Faren. Et Par Muuldyr bar vor Bagage og vore Levnetsmidler, og den unge Jæger fik sin gamle og stive Hest ombyttet med en yngre og rasere.

Det vilde være spildt Umage at fortælle hvad der tilbragte sig paa denne Reise gjennem Prairierne. Vor var ikke i mindste Maade forskjellig fra de hundrede andre, der ere blevne gjort og bestrebt, undtagen i al Fald deri, at vi, efterat vi havde naaet Bøffelegnen, reiste mere om Natten end om Dagen. Det var en nødvendig Forsigtighed, hvis vi vilde redde vore Skalper, thi Bøffelegnen, i Særdeleshed i Nærheden af Arkansas, er Tumblepladsen for utallige Horder af fjendtligsinde Vilde.

Skjøndt de vilde Stammer her indbyrdes ligge i Krig sammen, ere de dog alle enige,

naar det gjælder om at bekrige eller oversfalde de Hvide. At passere dette Gebeet, var derfor farligt nok, thi hvis vi mødte et af disse indianse Jagt- eller Krigspartier, vilde det være det samme som at løbe lige i Løvens Strube. Vor Methode var derfor følgende: om Dagen opholdt vi os i et eller andet Skjul enten i en Klippehule eller i et Bustads, helst paa et høitliggende Punkt, hvorfra vi kunde overse Terrainet. Et Par Timer før Solnedgang tiltraadte vi vor Reise, thi paa den Tid ere Indianerne vendte tilbage til deres Leire, og dem kunde vi let gaae af Veien for, thi Nøgen viste os dem allerede langt borte. Reisen gik temmelig raft fremad især i de maaneclare Nætter, og vi kunde tydeligt see, at vi med hver Dag kom Karavanen nærmere. Vi havde endogsaa et godt Haab om at naae den, inden vi kom ind i de snevre Bjergpassjer, der ere endnu farligere for de Reisende end Sletterne, fordi de især i denne Aarstid ere opfyldte med maroderende Vilde. Vi paastyndte altsaa vor Reise saa meget som muligt, da der pludselig indtraf en uventet Begivenhed. Vi vare brudte op som sædvanlig et Par Timer før Solnedgang og red langsomt hen over en Høiderække i den berømte Skov ved Arkansas, der almindelig benævnes „den store Skov“. Det var et farligt Terrain, det vidste vi, og et Par Gange vilde vi gjøre Holdt for at vente, til Mørket var faldet paa. Vi havde omtrent tilbagelagt otte eller ti Mile, da vi pludselig opdagede paa en Høideryg Omridsene af treende Stikfæls. Vor første Tanke var, at det var Indianere,

men vi overbeviste os snart om, at vi toge feil. Gjennem Rifferten saae jeg, at den Ene var meget lang, den Anden lille og tnf; den Enes Dragt var grøn, den Andens forekom mig himmelblaa; begge vendte Ryggen til os og gif op ad Bakken. Den Lange havde et Par Gebærer med sig, et over den venstre Skulder og et i den høire Haand. Den Lille var et halvt Dusin Skridt bagefter; han havde en trippende Gang og syntes at skyde Noget foran sig. Idet han gjorde en lille Vending, opdagede jeg, at det var — en Trillebør! Synet af denne Gjenstand midt i de vilde Prairier var saa uventet og komisk, at vi Begge uvilkaarlig brast i Latter. Den Lange vendte sig pludselig om og fik Die paa os. Han gav hurtig sin Vedsager et aftalt Signal, og i et Dieblik vare de Begge forsvundne til- ligemed Trillebøren. Vi brast nu i en uimod- staaelig Latter og skyndte os hen til den Plet, hvor de to forunderlige Skikkelser vare for- svundne. Paa den anden Side af Høien laa der en skovbevokset Dal, og at de vare flyg- tede derhen, saae vi baade af det nedtraadte Græs og af de Spor, Trillebøren havde efter- ladt.

— „Hvad kan det dog være for Folk?“ spurgte Wingrove.

— „Jeg har en Mistanke om, at det er Soldater, og det slutter jeg af deres Klæders Farve og Snit.“

— „Men hvad gjøre Soldater her?“

— „De reise sandsynligviis til Californien ligesom vi,“ svarede jeg.

— „Sandsynligviis. De ere uden Tvivl

løbne bort fra en Grændsepost, og da de ikke have haft andre Transportmidler, have de taget Trillebøren med sig."

— „Skulle vi ikke see at opsnappe dem, Kapitain?"

— „Det er lettere sagt end gjort. Have de blot skintet mine blanke Knapper, ville vi uden Trivl have ondt ved at faae fat paa dem."

— „Tro ikke det! De kan da ikke skjule Sporet af Trillebøren, og saalænge de blive i Skoven, vil jeg nok paatage mig at finde dem."

— „Saa lad os ile efter dem! Er det end Deserteurer, saa er det dog Hvide, og her ere alle Hvide Venner. Vi kunne nok komme til at bruge deres Assistance."

Vi forfulgte nu Sporet af Trillebøren, indtil det pludselig forsvandt. Understoven var her tættere, og de havde uden Trivl taget Trillebøren paa Skuldrene for at føre os vild. Men med en saadan Byrde paa Nakken kunde de ikke komme synnderlig raft frem; vi lode derfor vore Heste blive tilbage og fulgte Mændenes Fodspor. Jeg kjendte Formen af Rommisstoene igjen og var nu fuldkommen vis paa, at min Formodning var rigtig, og at det var Deserteurer. Pludselig viste sig igjen Sporet af Trillebøren — det var tydeligt, at den var bleven for svær, og at de derfor igjen trillede den foran sig. Vi fulgte Sporet et godt Stykke Wei igjen. Med eet hørte vi Stemmer et Par hundrede Skridt fra os, og strax efter opdagede vi mellem Træerne Skjæret af en

antændt Ild. Det var dem, thi den første Gjenstand, vi opdagede, var Trillebøren.

Get og tredivte Kapitel.

Ja, det var Trillebøren, og de paa Siden indbrændte Bogstaver „U. S.“, som man tydelig kunde see ved Skinnen af det antændte Baal, forraadte tilstrækkelig, hvor den kom fra. Det var enten Fort Gibson eller Fort Smith, der af deres Inventarium havde maattet afgive en Trillebør.

Begge Mændene, der paa en saa utilladelig Maade havde bemægtiget sig denne Gjenstand, sad ligeledes ved Ilden og dannede den fuldstændigste Kontrast til hinanden. Skjøndt Væsner af samme Art, vare de dog hinanden saa ulige, som den langstrakte Vindhund og den fede Mops. Den Lille sad med Benene overkors ligesom en Skræder, den Lange dannede med sine spidse Knæe et Par Vinkler, der gav ham Udseende af et latinsk N. Hans Ansigt havde et vist naragtigt Udtryk, dog uden Spor af Vildhed eller Ondskab; hans Dragt var fuldkommen militairisk, med Undtagelse af en stor, sort Hat; under den grønne Uniform viste sig paa adskillige Steder en Skjorte, der var fuldkommen isabellefarvet. Jeg kjendte ham godt fra Krigen — det var min gamle Kammerat Jeph, eller, som hans Kammerater havde døbt ham, „Sikkertssud“.

Hans Kammerat havde en blaa Uniform

paa, der viste, at han var Infanterist, og paa Hovedet havde han en Foureerhue, der sad paa Snur. Ansigtet havde et godmodigt Udtryk. Det var ligeledes en gammel Bekjendt og Vaabenbroder — Patrick D'Tigg, en ægte Søn af den irske Smaragdpø.

De to værdige Personer vare netop bestjæftigede med at tilberede deres Aftensmad. — Maaden var ganske simpel; den bestod i, at de hver for sig sad med en lang, haard Stok i Haanden, paa hvis Ende der var anbragt et Stykke Røffeltjød, som de saaledes ristede eller stegte i Ilden, indtil det blev ganske sort. Af de Ting, Trillebøren indeholdt, et Par Sække, to Tornistre, en Patrontaske, to Spader og to Geværer, fremgik det tydeligt nok, at Følkenene vare Deserteurer, der havde bevæbnet og udrustet sig paa Qvarteermesterens Bekostning. Maaskee havde de Lønning tilgode og havde gjort sig betalte paa denne praktiske Maade. Jeg undrede mig blot over, at de ikke havde taget et Par Militairheste med, men sandsynligviis havde Staldvagten gjort sin Pligt, og det var ikke lykkedes dem at narre ham.

Saa snart jeg havde overbevist mig om de to Mænds Identitet, besluttede jeg at nærme mig til Ilden. Skjøndt vi neppe vare thye Fod fra dem, vare de saa bestjæftigede med deres Maaltid, at de slet ikke lagde Mærke til os. Sandsynligviis stolede de ogsaa paa det Bussads, som de havde opslaaet deres Bølg i, og fortærede sorgløst deres Aftensmad. Jeg gav min Lebsager et hemmeligt Vink, og vi duffede os ned bag Bussene, for at høre hvad de talte.

— „Ved St. Patrick," sagde den lille Irlænder, „vi ere et Par store Tossehoveder, at vi have indladt os paa at gaae tilfods, da der i Fortet var Heste nok til at vælge imellem."

— „Ja, Patrick, deri har Du ganske Ret, det var meget dumt af os."

— „Hvis vi vare blevne paagrebne havde man hængt os alligevel, enten vi saa havde taget et Lam eller et Faar. Hvad vi ogsaa vilde med den forbandede Trillebør!"

— „Stjænd ikke paa den, Patrick, den har gjort os god Nytte. Uden den kunde vi umulig have ført saameget med os, og havde vi ikke taget det Stykke Flesk og den Pose Meel med, vare vi forlænge siden døde af Sult."

— „Men jeg har saa ondt over mine Skuldre, som om jeg havde faaet hundrede Stofkeprygl."

— „Na, bryd Dig om det! Naar Du har sovet nogle Timer, mærker Du det ikke mere. Vi have dog baaret os rigtigt fiint ad, thi det lader til, at Indianerne have tabt vort Spor."

— „Ja, jeg troer selv, at vi have narret dem."

Rjødet var imidlertid blevet tilstræffelig gienemstegt, og begge Deserteurerne begyndte nu at spise med en fortræffelig Appetit.

Irlænderen var den første, der gjorde en Pause.

„Hør, Kammerat," sagde han, „jeg troer dog, at vi nu ville lade den Trillebør i Stikken. Vi ere jo nu i Vøsfellandet og behøve ikke længere at mangle Rjød."

— „Du tager feil, min gode Patrick, vi drage netop nu ud af Bøssellandet og komme ind i en Bjergegn, hvor der ikke er det mindste Kjød at opdrive. Der kan vi netop faae Brug nok for vort Meel.“

— „Saa vil jeg hellere bære Melet paa Skuldrene. Tornister og Patrontaske kunne vi derimod udmærket godt undvære. I Californien have vi ingen Brug for Sligt, og disse Sager ville kun bidrage til at vi blive opdagede.“

— „Det er jeg ikke bange for. Om der ogsaa er Tropper i Californien, saa have de uidentvivl altfor meget at tænke paa, til at de skulde bekymre sig om os. Vi ere sandsynligviis ikke de Eneste, der gaae til Californien uden Pas. Der vrimler det af Deserteurer som Fluer. Forresten kunde vi jo lade alle vore Sager forblive i Mormonstaden, naar vi først naae saavidt.“

— „Er Du da saa vis paa, at Karavanen tager den Vei?“

— „Forstaaer sig. De Fleste af dem ere jo Mormoner, der drage til Saltsøen; med dem følge vi, og naar vi først ere mellem Mormonerne, kunne vi bytte vore Uniformer og Trillebøren bort imod andre Ting. Hvad Tornister og Patrontaske angaaer, saa har jeg isinde at spekulere lidt i dem.“

— „I et Par Tornistre og en gammel Patrontaske? Det skal der nok komme fedt ud af!“

— „Sig ikke det, min Ven. Naar man har et godt Hoved, kan man finde paa meget.“

Der opstod igjen en Pause, som den Lange

udfyldte med at bruge sine Tænder tappert, og det lod til, at han spekulerede paa noget Stort med det samme.

Hvad der interesserede mig mest i deres Samtale var den Omstændighed, at jeg her første Gang fik at høre, at endeel af Karavanen skulde gaae til Mormonstaden. Jeg havde nok formodet noget Lignende, men Viljans Brev havde givet mine Tanker en anden Retning. Jeg stod netop og grublede herpaa, da min gamle Kammerat, „Sikkertskud“, atter tog Ordet.

— „Du maa vide,“ sagde han, „at disse Mormoner for Diebliffet ere meget frigerste og give sig af med Alt, hvad der hedder Soldatervæsen. De have ogsaa oprettet en stor Bataillon, har man sagt mig. Nu er det min Mening, at prælle dem Toristerne paa og bilde dem ind, at der er foretaget nye Forbedringer ved dem. Det skal forresten ogsaa være Tilfældet, og Mormongeneralen, der tillige er Prophet og har Dollars i Skjeppevis, vil uden Tvivl købe dem for enhver Priis.“

— „Ja det er godt nok, men troer Du, at de Folk saa let lade sig føre bag Lyset.“

— „Snif, Snaf! Jeg har jo været Handelsmand i fem Aar og kjender Kummelen.“

Idet samme gjorde Frank Wingrove en Bevægelse, der forfærkede Deserteurerne. „Indianerne!“ skreg de paa eengang og soer afsted, som om Pokker var efter dem. Jeg frygtede for, at de igjen skulde komme fra os, og kom pludselig paa det Indfald, at give et Signal, som alle Skarpskytter kjende, og det varede

heller ikke længe, saa fik jeg et dobbelt Svar.

Strax efter kom de tilbage og præsenterede sig for deres tidligere Officerer, rigtignok ikke uden en vis Forlegenhed. Et Par Ord vare tilstrækkelige til at opklare det Hele.

Folkene benægtede ingeniunde, at de vare Deserteurer, hvad der i Fredstid ikke bliver betragtet som nogen stor Forbrydelse, og allermindst dengang, da den californiske Guldsfeber var en tilstrækkelig Undskyldning. Sagen vedkom jo heller slet ikke mig, der kun havde Grund til at glæde mig over at træffe sammen med et Par gamle Bekjendte, hvis gode Gевærer ikke kunde andet end være os yderst velkomne paa vor farlige Expedition. Jeg tilbød derfor vore nye Kammerater at dele vore Transportmidler med dem. Trillebørens Indhold blev læsset paa vore Muuldyr, og den selo lode vi blive tilbage i Stoven, hvor den engang kan give en rødhudet Archæolog Stof til en Mængde Conjekturner.

To og tredivte Kapitel.

Vi fortsatte nu vor Reise med større Ori-
stighed, skjøndt vi ligesuldt sølte, hvor nødven-
digt det var at være forsigtig og bestandig at
assøge Terrainet. Skjøndt vi med vore Vaa-
ben godt kunde have forsvaret os mod det
firddobbelte Antal af Indianere, saa besandt
vi os dog nu i en Egn, hvor disse kun vise
sig i talrige Skarer eller Krigspartier.

Arkansasfloden udspringer her i denne eien-
dommelige Bjergkjæde, der er bekendt under
Navnet af „Parterne“. De store Kordillerer
splitte sig her i talrige forskjellige Grene eller
Sierraer. Imellem dem ligge, indesluttede
af steile, nøgne Klipper eller mørke, skovbe-
dækkede Skrænter, smilende Dale, der vandes
af krystallklare Floder og beskjærmes af Klip-
perne mod Storme og Orkaner. De bekjend-
teste af disse ere den gamle og den nye Park
og Bayon Salade, fordi de ere de største.

I disse Dale soærme talrige Stæder af Bøf-
ler omkring, og paa de grønne Sletter græsser
talrige Hjorder af Antiloper og sorthalede Kaa-
bhr. Paa de steile Klipper lever Cornoro
Simmaron, og i Klippedybene snige sig de graae
Bjørne, de vildeste og frygteligste af alle ame-
rikanske kjødædende Dyr. Den røde Cougar
og den brune Panther krybe omkring ved Skov-
brynet og føre Krig med Ulven og Schakalen,
og oppe i Luften kneise sorte Gribbe, der vente
paa Udfaldet af Kampen. I Floderne boe de
graae Kanadagjæs og talrige Afsarter af Vender
Pelikaner, Maager og Soaner, medens Alamo-
Vunden giver Gjenlyd af Sangene fra talrige,
brogede Fugle, som Ornithologen ikke engang
kender af Navn.

Alligevel boer der ingen Fred paa disse stjerne-
Steder. Der er Parter, men ingen Paladser,
og frugtbar Mark, men Ingen, der pløjer
dem. Jægere snige sig fra Bust til Bust
og frygte for Alaldet af deres egen Bøsse, og
selv Indianere vove sig ikke herhen alene, men
kun skareviis i Jagt- eller Krigspartier. Jord-
bunden er neutral og derfor et Stridens Æble.

En Mængde Stammer gjøre Fordring paa den, men Ingen besidder den. Alle betræde den for at jage eller føre Krig her, men Ingen for at ned sætte sig eller anlægge Kolonier. De forskjellige Stammer leve i Venstabs eller Fjendskab med hinanden, og undertiden er Fjendskabet dødeligt. Nogle af Stammerne, f. Ex. Utaherne have Ord for at være venligsindede mod de hvide; men en Prairie-Indianers Venstabs skal man ikke stole paa, og „Trapperne“ pleie selv i Utahlandet kun at sove med aabne Dine.

Paa den Tid, jeg her taler om, paastod man, at Utaherne stode paa en god Fod med de Hvide. Mormonerne havde gjort Alt for at vinde dem for sig og det hed, at selv en enkelt hvid Mand kunde med fuldkommen Sikkerhed gjennemvandre deres Gebeet. I Særdeleshed frygtede man Indianerne i de snevre Passet, der hørte til Utahlandet.

Endnu vare vi ikke enige om, hvilken af de tre Veie vi skulde følge, der førte igjennem „den store Skov“. Den første var den sydlige, der gik til Santa-Fe i Ny-Mexiko og var bekjendt under Navn af Santa-Fe-Sporveien. Den troede jeg ikke, at Karavanen vilde følge. Den anden Veie fører fra Arkansasfloden høiere op forbi en af dens Bifloder, den saakaldte fontaine qui bouit — det er Cherokeser-Sporveien, der i denne Aarstid ikke passeres. Størst Sandsynlighed var der for, at Karavanen vilde følge den mellemste af de tre Veie, der fører fra Arkansas op ad Huerfanosfloden gjennem Robideau eller Sangre Christo, der begge udmunde i Dalen ved Rio del Norte. Det

var den mellemste og direkteste af de tre Veie og den eneste, der kunde passeres tilvogns.

Alligevel var vor Risiko ikke ringe. Vi skulde passere gennem Strækninger, hvor den hvide og den røde Mand mødes som Fjender, hvor de myrde hinanden, saasnart de sees, og hvor de, saa underligt det end klinger for civiliserede Øren, skal pere hinanden for et godt Ord. Intet Under altsaa, at det laa os paa Hjertet at indhente Karavanen, inden vi skulde passere disse farlige Regioner.

I Begyndelsen vare vore uhe Kammerater ikke meget begjærlige efter at indhente Karavanen, thi de vidste, at der med den følger en Gfarte, og som Deserteurer frøgtede de for Tampen. Jeg behøvede imidlertid blot at forestille dem, at de løb en ganske anden og langt større Risiko ved at møde Indianerne, for at bringe dem til Fornuft, og hvad der beroligede dem endnu mere var, at jeg lovede at forklæde dem, inden vi stødte sammen med Gfarten.

Kun to af vort Selskab kunde ride paa een gang, de andre To maatte gaae tilfods. Og alligevel reiser man paa den Maade ligesaa godt i disse Egne, som om Enhver var forsynet med Hest. Hvor Terrainet ikke var gunstigt, afholdt vi os fra at tænde Baal, kun naar vi sloge vor Leir op i etkrat eller i et Klippevælg, vovede vi os til at tænde Ild, men vi slukkede den strax igjen, saasnart vi havde tilberedt vort Maaltid. Disse Forsigtighedsregler vare absolut nødvendige for et lille Reiseselskab som vort, og havde vi vedblevet at overholde dem, havde vi uden tvivl

ungaaet et Uheld, der kort efter traf os, og som jeg nu skal fortælle.

Tre og tredivte Kapitel.

Efterat vi havde passeret Bents Fort, ankom vi til Mundingen af Huerfano. Vi red gjennem en Skov af kæmpemæssige Træer, og omtrent syv Miil fra Flodens Munding ankom vi til det Punkt, hvor Karavanen var gaaet over paa den renstre Flodbred. Paa den modsatte Bred saae vi Sporene af deres Leir fra forrige Nat. Det kunde vi skjønne af de friske Spor, som Dyr og Vogne havde efterladt, af Resterne af deres Maaltid, og af de halobrændte Grene og Dviste, man havde lagt ved, og som endnu røg henne i Græsset.

I stor Sindsbevægelse gik jeg omkring her og anstillede alle Slags Gisninger. Hvor havde Lillian tilbragt Natten, og hvad havde beskæftiget hendes Tanker? tænkte hun endnu paa mig og svævede hiint Digt endnu paa hendes Læber? Kjærligheden kan ikke leve uden Døiel og Frygt, Skinsygen er dens stadige Fedsager, ligesom Tornen ikke kan stilles fra Rosen. Hvorledes kunde jeg haabe, at de saa Diebliffe, jeg havde tilbragt i hendes Nærhed, kunde efterlade andet end et flygtigt og forbiggaaende Indtryk? maaskee var jeg allerede glemt, eller man tænkte nu kun paa mig med et medlidende Smil. Ihvorvel vi kun havde været skilt ad i en Maaned, havde der dog

tilbraget sig saameget, som kunde give hendes Tanker en anden Retning. Karavanen var ikke blot et Sammensurium af raae Eventyrere — der var Kolk af alle Klasser derimellem, ja med Eskorten fulgte jo ogsaa unge, pynkelige Officerer, for hvis brillante Egenstaber hun umulig kunde være blind. Det var altsaa ikke just de behageligste Tanker, der beskæftigede mig, medens jeg vandrede omkring paa denne Leirplads.

Levningerne af et Baal, der havde været antændt noget borte fra de andre henne ved et lille Krat, tiltrak sig min Opmærksomhed. — Det laa ud som en Plads, hvor en Familie havde kamperet. I Nærheden af Ilden laa der hist og her nogle Blomster, som tydede hen paa, at der her havde været Fruentimmer. Jeg nærmede mig Stedet. I Krattet rundt omkring stode røde Roser, blaae Lupiner og farlagenrøde Pelargonier. Vige ved Randen af Krattet laa der en Bouquet, der var bunden med en vis Omhu. Jeg tog den op, og mine Fingre skjælvede, medens jeg undersøgte den: Blomsterne vare sjældne og smukke og af Arter, som ikke voxede der paa Stedet. Den var altsaa plukket andensteds, men af hvem? Omkring Stænglerne var der bundet guul Silke; Traadene vare fiintdreiede og syntes at tilhøre Quasterne af et Officeersstjærk. Var det en Present, og til hvem? En Tanke trøstede mig dog, og det var den, at hvis Bouquetten var en Present til Vilian Holt, havde hun just ikke gjort stor Stads af den, thi ellers havde den ikke ligget her. Med denne fattige Trøst satte jeg mig tilhest og red igjen

bort fra Bladsen; men min Længtel efter at indhente Karavanen var nu større end nogenfinde. Hvad der især vakte min Belymring, var de Ord, jeg tilfældig havde hørt af Deserteurerne, at der iblandt dem, der fulgte med Karavanen, var et stort Antal nhomvendte Mormoner under Anførsel af en apostolisk Agent, der uden tvivl ikke var nogen Anden end den afstjhelige Josh Stebbins. Var Lilians Fader ogsaa en af de Omvendte, saa kunde hans Datter ikke undgaae sin Stjæbne. Kom hun først til Saltsøen og blev døbt der, var hun tabt for mig — det var jeg vis paa.

Desværre trængte vore Dyr til Hvile, og vi opsogte derfor en smuk Plet i Nærheden af den forladte Leir. Karavanen kunde ikke være langt borte, thi vi hørte Knald af Flintestud, der fra en temmelig lang Afstand trængte hen til os. Formodentlig var det Jægere fra Karavanen, der forfulgte noget Vildt, thi i den Egn brimlede det af Antiloper, og i det samme travede en heel Hjord henover Sletten.

Det var et tillokkende Syn, altfor tillokkende for min Ledsager, til at han kunde modstaae det. Han greb sin Bøsse, satte efter den, og lovede os, at han vilde skaffe os en mere velsmagende Frokost end det tørre Bøssfekjød, som vi netop var i Begreb med at stege. Det varede heller ikke længe, saa hørte vi Knaldet af hans Bøsse, og strax efter kom han tilbage med en dræbt Antilope paa Rappen. Idet han kom hen til Jlden, saae jeg, at hans Ansigt forraadte Stræk og Overraskelse. Jeg spurgte ham om Aarsagen, men istedenfor at svare,

trak han mig tilside, og spurgte, om jeg ikke havde seet Nogen, medens han var borte.

— „Nei. Hvem mener De?“

— „Hvis det ikke var umuligt, saa vilde jeg sværge paa, at jeg har seet det forbandede Fruentimmer igjen.“

— „Hvem — Su-wa-nee?“

— „Ja, Su-wa-nee.“

— „Men det er jo ikke muligt.“

— „Det har jeg ogsaa sagt, men jeg vil være fordømt, Kapitain, om det ikke var hende — idetmindste lignede hun hende som to Draaber Vand.“

— „Hvad har De da seet?“

— „Det skal jeg sige Dem. Jeg havde aldrig saasnart skudt denne Ged her, og kastet den paa Skulderen, før jeg saae en Indianerskikkelse, der smuttede ind i Krattet. Det var Su-wa-nee fra Top til Taa, og hun kom fra denne Kant, derfor troede jeg, at De havde seet hende.“

— „Saae De hende da i Ansigtet?“

— „Nei, hun vendte bestandig Ryggen til mig og gik videre, uden at vende sig om, men Figur, Gang og Holdning var Su-wa-nees, det tør jeg sværge paa.“

Der var ikke nogen Sandsynlighed for at han havde Ret, men saameget var dog vist, at hvis Wingrove havde seet en Indianerinde, hvad enten det nu var Su-wa-nee eller en Anden, saa maatte der være Rødhuder i Nærheden, og denne Omstændighed maatte paahvde os den største Forsigtighed. Vi slukkede derfor strax vor Ild og drog videre, og først da vi havde naaet et tæt og affides Krat dybt

inde i Skoven, gave vi os til at stege vor Antilope og holdt et rigeligt Maaltid. Efter en Times Hvile fortsatte vi vor Reise i Haab om, at vi, inden Solen gik ned, skulde faae Karavanen i Sigte.

Vi havde ikke redet længe, førend vi naaede Enden paa Skoven. Nu gik Veien hen over en Slette, der hist og her var bevoxet med enkelte Trægrupper. Naturligviis holdt vi os saameget til Træerne som muligt.

Vi kom nu til et Svælg, en af de saakaldte „Canons“, som Huerfano strømmer igjennem. Her bruser Floden frem i et snevert Veie, der paa begge Sider er begrændset af høie og steile Klipper. For at undgaae dette Svælg, som man ikke kan passere tilbogs, er man nødt til gjøre en ti Miles Omvei, og denne Voi havde naturligviis Karavanen været nødt til at følge. Denne Sporvei er aldeles blotet for Træer og fører hen over en Høiderhg, hvor man ved hvert Skridt giver sig blot. Hvis derfor Karavanen blev efterfulgt af fjendtligfintede Indianere, saa maatte de see os, og vi kunde umuligt undgaae at blive angrebne. At der vare Indianere i Nærheden, havde jo Frank Wingrove haat Veilighed til at erfare, og man kunde vædde Ti mod Een paa, at de vare fjendtligfintede. Det vilde altsaa være aldeles taabeligt, om vi vilde vove os hen over denne Høiderhg inden Nattens Frembrud. Vi havde da Valget imellem at opholde os i Skoven, til Solen gik ned, og derpaa gaae videre, eller at vove os ind i den snevre Canon og fortsætte vor Reise langs med Floden.

At Indianerne skulde drifte sig til at an-

gribe Karavanen var ikke rimeligt, thi den var for stærk, selv om den ikke havde haft nogen Eskorte; derimod var der al Rimelighed for, at en Sværm sneg sig efter den for at overfalde Efterfølgerne eller dem, der rove sig for langt bort fra de Øvrige. I Almindelighed indskrænke disse Horder sig da til at plyndre, men det er slet ikke usædvanligt, at Rov og Mord i saadanne Tilfælde ledsage hinanden.

At vente en heel Dag paa at fortsætte Rejsen forekom os utaaaleligt, og vi besluttede derfor at forsøge paa, om vi kunde passere GLOBEVEIEN tilhest.

Det var et frygteligt Svælg, indpresset mellem høie, lodrette Klippevægge. Kun en smal Stribe blaa Himmel viste sig foroven, og vi vare omgivne ved høilys Dag af et fuldstændigt Tusmørke. Strømmen brølede og stummede ved vore Fødder, og undertiden maatte Hestene vade gennem Vandet.

Med eet opdagede vi, at VEIEN nylig var passeret af Heste, og af Sporene kunde vi see, at det havde været en talrig Flok, maaskee hundrede i Tallet. Det kunde ikke være DRAGONESTORTEN, der paa dette farlige Sted havde forladt Karavanen for at styde en Gjenvei, thi ved nærmere Eftersyn viste det sig, at Hestene ikke havde været beslagne. Det maatte altsaa enten være Indianere, der umiddelbart før os havde passeret den samme Bei, eller en Trop af Mustangs eller vilde Heste, der havde søgt her igjennem. Det Sidste var ikke rimeligt, thi de pleiede netop at søge Eletterne, og vi maatte altsaa holde os til den første Gissning, at det havde været beredne India-

nere. Skulde vi vende om eller ride videre?
 Vi besluttede os til det Sidste, thi vi vare alle-
 rede langt over Halvveien. Da vi nærmede
 os Udgangen til Sletten, hørte vi Larm og
 Flintestud, ikke enkelte som tidligere, men mange
 paa eengang, og een eller to Gange trængte
 Lyden af en heel Salve hen til vore Øren.
 Flodens Brusen forhindrede os imidlertid i
 at høre tydelig hvad der foregik. Vi vedbleve
 at ride frem med den største Forsigtighed, og
 da vi naaede Udgangen, listede Wingrove og
 jeg os forud for at rekognoscere. Fra en høi
 fremspringende Klippe, som vi krøb op paa,
 kunde vi overse hele Dalen. Hvorledes be-
 strive vor Glæde, da det første Syn, der
 mødte os, var Karavanen!

Fire og tredivte Kapitel.

Landskabet, som vort Blik svævede ud over,
 er et af de skønneste og mest lovpriiste i Ame-
 rika. Skjøndt jeg aldrig havde seet det før,
 kjendte jeg det dog igjen efter Beskrivelsen, og
 den eensomt opstigende Kegle midt i Landska-
 bet sagde mig, at det var Dalen ved Huer-
 fano, vi havde for os. Den mørke Granitkegle
 hæver sig imponerende frem i det friske Land-
 skab, hvor de herligste Farvenuancer afvekle
 med hinanden. De enkelte Bustadser syntes
 plantede af en Landskabsgartners Haand; hist
 og her staaer en prægtig Poppel, der synes
 for stolt til at blande sig med de øvrige Træer;

midt igjennem Sletten slynger Hverfano sig i vundige Krumninger, og den uhyre Granitpyramide, der er sammensat af kolossale, prismatiske Blokke, der ere lige saa sorte som Kul, seer ud som et Kunstværk, der er opført, ikke af Mennekehænder, men af Titaner. Mørke Cedarstove danne Rammen til dette Billede, der i Ynde og ophøiet Storhed ikke overgaaes af noget andet i Verden.

Fordybte i dette deilige Skuespil opdagede vi først langt om længe i den yderste Ende af Dalen et lille hvidt Punkt, der ikke syntes os større end en almindelig Skive. Det var af en uregelmæssig rund Form, og rundt om det viste der sig nogle Punkter af en mørkere Farve. Igjennem Rifferten udsandt vi, at den hvide Gjenstand var en Bogn, og at de mørke Punkter, der omgave den, vare Menneſter tilheſt og tilføds.

Det var uden Tvivl den sidste Bogn i Karavanen, der her viste sig i den yderste Ende af Dalen, og da vi ikke kunde see de andre, saa formodede vi, at disse allerede vare inde i en anden Canon. Vi besteg derfor hurtig vore Heste, og uden at iagttage den mindste Forsigtighed længer, satte vi med vore Ledſagere efter Karavanen, som vi troede at kunne indhente i Løbet af et Par Timer. Vi gjorde kun et eneste Dieblif Holdt, og det var for at give Soldaterne nogle civile Klæder paa, inden de kom Efforten for Die. Da vi red videre, bemærkede jeg, til min Glæde, gjennem Rifferten, at Bognen endnu var synlig; maaskee holdt den stille og blev underkastet en eller anden Reparation — desto lettere vilde vi da kunne

indhente den. Smidlertid havde vi naaet Reglen, og jeg gav mig til at bestige den, hvad der ikke var vanskeligt, da der fører en formelig Sporvei hen over Pyramiden. Den er dannet af Naturen, ligner et smukt Stræde, og de kæmpemæssige sorte Granitblokke ligge op- taarnede til begge Sider, som om de vare stablede af Menneskehænder. Spidsen danner en Platform af omtrent fyrgethve Fods Indhold.

Heroppe fra laa hele Egnen udbredt for Ens Bine, og det første Blik, jeg kastede ud over den, bragte mig til at gys. Vognen var der endnu, og de mørke Skikkelser, hvoraf nogle vare tilfods, nogle tilhest og andre laae i Græsset, omgave den endnu bestandig. De nøgne Kroppe, de lange Haar, de beffrede Hoveder, det slagrende Draperi og den broncerede Hud sagde mig tydelig nok, at det var Indianere, jeg havde foran mig. De, der laae henstrakte i Græsset, vare Hvide, som vare bleve dræbte, da Vognen var bleven angreben. I samme Dieblis tænkte jeg paa at skjule mig for deres speidende Blik. Jeg lagde mig derfor fladt ned for at fortsætte mine Efterforskninger. Billedet fortalte selv sin Historie. Den Mustetild, vi havde hørt, havde kun været altfor virkelig. Karavanen var bleven overfalden, eller sandsynligviis kun en enkelt Vogn, der var bleven tilbage efter de andre. Mustetilden skrev sig uden Tvivl fra Efforten eller fra nogle bevæbnede Udvaandrede. Endeel Indianere vare ogsaa faldne, idetmindste laae der endeel dræbte Skikkelser tilvenstre, hvorefter andre havde samlet sig. Indianerne maatte

imidlertid have seiret, thi de vare endnu tilbage paa Kamppladsen og rugede over Bytten. Men hvor vare de øvrige Vogne bleve af? De havde jo været halvtredsfindstue i Tallet, og her saae man kun een. Sandsynligviis vidste de ikke noget af det Hele, thi de omkring Vognen samlede Indianere syntes at udgjøre henimod tohundrede Mand, og større er sjelden nogen Horde eller noget Krigsparti.

Hvem havde denne Vogn tilhørt? Denne Tanke fyldte mig med en piinlig Angst, og jeg gav mig til at monstre Grupperne paan, baade de levende og døde. Himlen være lovet, der var ingen Fruentimmer iblandt. I det samme opstod der en Bevægelse mellem de Bilde, og Adskillige af dem syntes at have deres Opmærksomhed henvendt paa Pyramiden, hvor jeg befandt mig. Aarsagen til denne Bevægelse var let at forklare. Man havde seet mig, da jeg stod oppe paa Toppen af Høien, og det var nu forsilde, at jeg angreb min Ubefindighed. Jeg havde nu Brug for al den Fasthed og Koldblodighed, som Erfaringen lykkeligviis havde givet mig. Indianerne vare endnu saa langt borte, at de ikke kunde naae hen til Pyramiden i det første Øvarter. Situationen var ikke blot farlig men fortvivlet. Jeg tænkte et Dieblit paa at tage Flugten med mine Kammerater, men vi vilde snart være bleve indhentede. Og saa tænkte jeg, men kun et Dieblit, paa at redde mig selv. Min Araber stod i Nærheden, jeg behøvede blot at kaste mig i Sadlen og give den Sporerne — men jeg viste denne Tanke tilbage med Foragt. — Det var mig, der ved min Uforsigtighed havde

udsat os Alle for den truende Fare, og det var derfor først og fremmest mig, der maatte staae Vast og Vraast med de Andre. Vi maatte forsvare os sammen til det Yderste, og et bedre Forsvarspunkt end denne Klippefegle, var det umuligt at udfinde. Det øverste Punkt af den var fladt og havde Plads nok for Fire. Naar vi dukkede os ned eller lagde os plat ned paa Granitten, vare vi beskyttede mod Indianernes Pile, og med Mundingerne af vore fire Geværer vilde vi idetmindste i nogen Tid kunne holde Indianerne i Afstand. I et Dieblif var min Plan moden, og saa hurtig som mine Fødder kunde bære mig, ilede jeg ned og meddeelte den til mine Kammerater. Denne Tidende fremkaldte nogen Overraskelse, men ikke nogen Forvirring. De vare alle Tre koldblodige Folk, der ikke var bange for deres Trøje. Vi besteg alle Fire Reglen igjen, saa belæssede som det var os muligt. Foruden vore Geværer og vor Munition bare vi ogsaa Ride- og Pafsadler, Dækkener og Bøffeltrøier med os. Med disse Sager agtede vi at bygge en lille Bastion oppe paa Klippen, bag hvilken vi lettere vilde kunne forsvare os. Vi havde Tid nok til at gaae Veien to Gange og slæbe Alt med os, hvad vi kunde bruge — selv Meelsættene bleve ikke forglemte. Dyrene maatte vi give tilpriis, baade Heste og Muuldyr. Vi kunde godt have taget dem op paa Klippefeglen med os, men det vilde kun have været at give dem tilpriis for vore Modstandernes Pile. Nede ved Foden af Høien stod der et Træ, som vi bandt dem ved: her vare de endnu under Beskyttelse af vore Skyde-

vaaben, og saalænge det endnu var lyst, kunde vi forsvare dem oppe fra Spidsen. Hvis det lykkedes os at forsvare os, til det blev mørkt, kunde Dyrene maaskee hjælpe os til at flygte. Det var i al Fald vor eneste Udsigt til Frelse.

Jeg havde endnu Tid til at sige min Araber Farvel og klappe dens slanke, smuktbuede Hals. Den besvarede mine Kjærtegn med en sagte Brinsten. Den forstod, at der var Noget paafærde, og lidt efter kunde jeg see paa dens forandrede Holdning, dens lynende Dine og prustende Næseboer, at den kjendte den Fare, der truede os. Den havde hørt Hobslagene i det Fjerne og vidste, at Fjenden nærmede sig.

Jeg ilede op til mine Kammerater, der vare travlt beskæftigede med at opføre et Brystværn, som kunde modstaae baade Rugler og Pile. Saasnart det var færdigt, dukkede vi ned og ventede paa Fjendens Komme.

Fem og tredivte Kapitel.

Krigsraabet gjenlød nede i Dalen fra hundrede Struber paa engang. De dæmoniske Skikkelser kunde nok faae det tappreste Hjerte til at skjælve. De truende Gebærder, de løftede Røller og høitsvungne Sphd, alle disse Ting ere Tegn paa, at Indianernes Raseri er bragt paa det Høieste. Der er blevet udghdt Blod, maaskee Blod af nogle af deres hyppeste Krigere, og vort skal nu betale det. Fjenden

vil kun vor Undergang og styrter alene frem for at myrde.

Man tager feil, naar man troer, at disse Bilde styrte sig blindt og hensynsløst i Døden. Kun naar Fjenden er langt ringere i Antal, rykke de dristigt frem; ellers vogte de sig nok for at indlade sig i Kamp med de Hvide. Meer end alle andre Baaben frygte de Jægerens lange Kuglebøsser, og først naar enhver Krigslist flaaer feil, naar det bliver dem en Nødvendighed enten at seire eller døe, beslutte de sig til at angribe dem, der ere bevæbnede med Geværer. Udsigt til Bytte er ikke nok til at friste dem. Jeg frygtede derfor heller ikke for, at de skulde vove sig lige ind til Foden af Høien, hvor de vilde være et sikkert Maal for vore Geværer, og jeg opfordrede mine Kammerater til ikke at affyre et eneste Skud, før de vare fuldkommen visse paa at træffe. To af dem kunde jeg sikkert forlade mig paa. „Sikkertskud“ havde ikke faaet sit Tilnavn for Intet, og at Frants Wingrove var en udmærket Skytte, havde jeg allerede havt Beviser paa. Hvorledes det forholdt sig med Irlænderen i dette Punkt, vidste jeg endnu ikke, men i Mod og Koldblodighed stod han ikke tilbage for nogen af os Andre.

So nærmere Fjenden kom, desto vildere og afsthyeligere blev hans Krigsstrig. Og saa deres Udseende var frygteligt: Ansigter, Arme og Kroppe vare frygteligt overmalede med de grelleste Farver, og selv deres Heste vare bemalede med Offer, Kul og Zinober. Synet af dem var paa engang frygteligt og phantastisk. Som en Lavine væltede de fremad, idet

de svang deres Vaaben og slog med Røller og Sphd paa deres Skjolde. Endnu vare de omtrent halvandethundrede Skridt borte fra Klippefeglen, og et Dieblit frygtede vi for, at de vilde storme lige løs paa os, thi saa havde det været ude med os.

Det gik imidlertid, som jeg havde ventet: et Dieblit efter standsede de Forreste deres Heste saa pludselig, som om en Afgrund gabede lige foran dem. Et Blik paa de gabende Gøvermundinger havde, som jeg ventede, været tilstrækkeligt til at holde dem i en tilbørlig Afstand. Skrig og Hyl holde pludselig inde; kun nu og da hører man et enkelt Kommando-raab, men det frygtelige Krigsskrig er forstummet; nu og da galoperer en enkelt ung Kri-ger henimod Klippefeglen og svinger udfordrende sine Vaaben ligesom for at vise sin Raskhed.

Ogsaa mellem de Bilde er der Bøsser og Gøverer, idetmindste tælle vi et Dusin Styk-ker; de lade dem, og vi kunne nu snart vente deres Ild, men af den feitede Maade, hvor-paa de haandtere deres Vaaben, vide vi alle-rede at vi ikke have meget at frygte. Et halot Dusin Ryttere udmærke sig fremfor de Andre ved Ornesjer paa Haarene og Insignier paa Brystet: det er Anførerne, der ride frem for Fronten, og man seer tydeligt, at de holde Krigsraad. Vi have Tid nok til at betragte vore Fjender, og de ere saa tæt ved os, at jeg neppe behøver Rifferten for at kjende et-hvert af deres Træk. Et fremtrædende Kjen-detegn er, at Anførernes og de fornemste Kri-geres Læderstrømper have en Frøndse af lange

Menneskehaar, og deres Skjolde ere kantede med den samme Prydelse. Et eneste Skjold adstiller sig paa en paafaldende Maade fra de øvrige. Paa den sorte Grund er der malet en rød Haand, og en tæt Haarfrønde omgiver det. Haarene ere af forskjellig Længde og Farve, og den røde Haand paa Skjoldet siger mig, at den, der bærer det, er en af de allerberømteste Høvdinge, hvis Tapperhed er ligesaa bekjendt som hans Grusomhed og Barbari. Ogsaa hans Ydre er mere fremtrædende end de Andres. Hans Figur er lang og knokkelstærk, Ansigtet er bedækket med Ur og bærer Præg af de affhyeligste Videnstaber, Dinene ere dybt indsunke og ligne et Par brændende Kul. Bore Fjender ere altsaa Arapahoerne, og deres Anfører er den vidtbekjendte Rød-Haand.

De Bilde's Raadslagning varer temmelig længe, og uden Tvivl spekulerer man paa en eller anden List. Med bankende Hjerte vente vi paa Udfaldet — baade jeg og mine Kammerater ere forberedte paa, at vi her ikke have nogen Barmhjertighed at vente.

Rød-Haand rider nogle Stridt frem og gjør Mine til at tiltale os. Han holder sit Skjold frem, ikke til Beskyttelse, men for at vise os det Billede, der er malet paa det — han veed meget godt, at hans Navn indjager Rædsel. I den anden Haand holder han en Gjenstand der er ikke mindre frygtelig: det er et Sphd, hvorved der hænger sex nhlig affkaarne Stalper — det er Hovedhaarene af de stakkels Hvide, der have forsvaret Bognen, og som nhlig ere blevene dræbte.

— „Hablo Castellano!“ raaber han paa daarligt Spanst.

Jeg blev ikke overrasket ved at tiltales i dette Sprog af en Prairie-Indianer. Mange af dem tale Spanst eller den nordamerikanske Dialekt, som de have Leilighed til at lære af ny-mexikanske Handelsmænd eller endnu bedre af deres Fanger.

— „Si cavallero — jeg taler Spanst. Hvad ønsker Krigeren med den røde Haand?“

— „Det blege Ansigt er en Fremmed i dette Land, ellers vilde han ikke gjøre saadant et Spørgsmaal. Hvad den røde Haand ønsker? Hahaha, naturligviis de hvide Mænds Skalper — deres Skalper og deres Liv! Det er Arapahos Billie.“

— „Arapahos! Vi ere ikke Eders Fjender. Hvorfor ønske I da at tage vort Liv? Vi ere fredelige Reisende, der drage igjennem Eders Land, og vi ønske ikke at komme i Strid med vore røde Brødre.“

— „Med Eders røde Brødre! Hahaha. Slangetunge og Harehjerte! Den stolte Arapaho er ikke Eders Broder og vil ikke vide af noget Slægtskab med de blege Ansigter. Rød-Haand har ingen Brødre mellem de Hvide — Alle ere hans Fjender, den Ene med den Anden. See deres Skalper paa hans Skjold og see de friske Seierstegn paa hans Landse. Tæl dem, der ere sex — snart vil der være ti. Før Solen gaaer ned, skulde Skalperne af de fire Skurke, der lure paa denne Hvi, hænge ned fra Arapahos Landse.“

Jeg kunde ikke sige Noget mod denne Paa-

stand, thi det var desværre kun altfor sand-
synligt.

— „I Hunde!“ skreg den Bilde heftigt,
„kom ned og afgiv Eders Ildvaaben. Rød-
Haand vil da være barmhjertig og stjænke
Eder Livet, men gjør I Modstand, vil han
mordre Jer ved en sagte Ild. Hans Krigeres
Knive skulle hugge Eder Kjødet fra Knoklerne,
I skulde døe en tusindfold Død, og Arapa-
hos store Mand vil smile over dette Offer.“

— „Hvorfor skulde Rød-Haand vel staae
vort Liv,“ spurgte jeg, overrasket ved et saa-
dant Tilbud. „Han har jo selv nylig sagt,
at alle hvide Mænd ere hans Fjender.“

— „Det er sandt, men hvide Mænd kunne
ogsaa blive hans Venner. Han søger hvide
Mænd til sine Bundsforvandre, og det gjør
han i et bestemt Diemed.“

— „Hvad er det for et Diemed?“

— „Hans Folk have gjort mange Ildvaaben
til Bytte, men de forstaae ikke at betjene sig af
dem. Vore Fjender, Utaherne, ere bleve un-
derviste af hvide Jægere og sende os dødsbrin-
gende Rugler. Hvis den blege Hovedsmand
og hans tre Mænd kunne beqvemme sig til
at blive i Nærheden af Rød-Haands Skare
og lære dem Ildvaabenets store Medicin, saa
er deres Liv frelst, og Rød-Haand vil vise den
unge Soldateranfører og Skovens hvide Drn
al mulig Ære.“

— „Soldateranfører! Hvide Drn! Hvoraf
veed I . . .“

— „Men hvis I gjør Modstand,“ vedblev
han, idet han afbrød mig, „saa vil Rød-
Haand holde sit Ord. I have da ingen Ud-

sigt til at undslippe, thi I ere kun fire i Tallet, og Arapahoerne ere saa talrige som Træerne i den store Skov. Hvis En af os falder, saa vil han blive hævnnet. Rød-Haand gjentager, hvad han har sagt: Vi ville hakke Eder Kjødet fra Knoklerne med vore Knive. I skal lide en tusindfold Død, og Arapaho vil smile til sit Offer."

— "Saa sandt jeg lever, Kapitain," raabte O'Tigg, som ikke vidste, hvad der var blevet talt, fordi han ikke forstod Spanst, "denne hæslige gamle Indianer ønsker sandsynligviis at faae et Lod koldt Bly i Livet. Jeg troer, at min Musket kan naae ham. Den tilhører Sergeant Johnson og gif for det bedste Gevær i hele Fortet. Maa jeg ikke brænde ham en paa Belsen? I behøver blot at sige et Ord, Kapitain, saa styrer jeg."

Jeg var saa forbauset over Arapaho-Høvdingens sidste Ord, at jeg slet ikke agtede paa, hvad Irlænderen sagde. Jeg havde vendt mig om til Wingrove for at oversætte Høvdingens Ord for ham, men inden jeg endnu havde faaet sagt nogle saa Ord, faldt der et Skud, og Platformen bedækkedes af en Røgsky, der forhindrede os i at see hinanden. Irlænderen havde betragtet min Tausshed som en Tillaelse til at give Ild. Gjennem den tykke Røgsky lød nu hans jublende Raab:

— "Hurra! Der ligger han . . . paa min Sjæl. Der ligger han! Jeg vidste jo nok, at den gamle Musket vilde naae ham . . . Hurra!"

Knaldet gjenslød fra Klipperne og blandede

sit Echo med det vilde Hævnsfrig, der opsteg fra Sletten.

Nogle Dieblikke efter havde Binden viftet Røgen tilside, og de bemalede Krigere bleve igjen synlige.

Rød-Haand stod opreist tilføds ved Siden af sin Hest med Skjold og Landse i Haanden. Hesten laa derimod og var lige ved at ud-aande.

— „Saasandt jeg lever, Kapitain, var det ikke et famost Skud?“

— „Jo, et Skud der kan koste os vore Skalper,“ sagde jeg, thi jeg indsaae, at der nu ikke var Udsigt til nogen fredelig Udgang, selv om vi kunde gjøre enhver Rødhud til en Skarpskytter.

— „Hahaha!“ lo Høvdingen vildt, idet han truede i Luften med sin knyttede Haand, „Hævn over de blege Forrædere, Hævn!“

Ser og tredivte Kapitel.

Vi gjorde et Forsøg paa igjen at inlede Underhandlinger med dem, men forgjæves. Det var ikke muligt at faae et Ord mere ud af Rød-Haand. Han stod nu taus midt imellem sine Krigere og saae truende ud. Ingen af Anførerne talte, og de andre Vilde besvarede kun vor Tilstale med en vis eiendommelig, fornærmelig Gestus.

Om Indianeren havde meent det alvorligt med sine Forslag, eller det blot var en List

for at komme i Besiddelse af vore Skælper, lod sig ikke afgjøre; imidlertid havde jeg hørt, at han tidligere havde benyttet de samme Kunstgreb for at faae hvide Mænd i sin Magt. Hvad der imidlertid interesserede os mest, var at udgrunde, hvorledes han var kommen til at kjende vore Navne. Hvad kjendte han til den „hvide Drn“ i Skoven eller den „unge Soldateransfører“? Hvad mig angik, kunde min Uniform have ledet ham hen paa dette Navn, men hvorledes kom han til at give den unge Jæger dette Tilnavn? Det forraadte et Befjendtskab til os og vore Anliggender, der forekom os mere end gaadesuldt. Vi havde imidlertid ikke lang Tid til at gruble herover, thi de Bilde begyndte at affyre deres Geværer paa os, det ene efter det andet; imidlertid mærkede vi snart, at vi ikke havde noget at frygte af et saadant Angreb, med mindre en Kugle skulde træffe os af Vandare. Indianerne haandterede deres Vaaben med den største Reitethed, og det var øiensynligt, at Høvdingen havde meent det alvorligt, og at det virkelig havde været hans Dnske, at vi skulde undervise Folkene.

Kuglerne slog ind i Klippen rundt omkring os, og et Par Stykker gik hen over vore Hoveder. Der var altsaa dog en Mulighed for, at vi kunde blive trufne, og for at undgaa denne Mulighed dukkede vi os ned bag Brystværnet med ligesaa stor Forsigtighed, som om vi havde de døgtigste Skytter for os.

Længe besvarede vi slet ikke deres Ild. — D'Yigg vilde sthyde igjen, men jeg forbød ham det, thi Indianerne have truffet sig længere

tilbage. De Vilde deelte sig i to Afde-
linger og begyndte nu i modsatte Retninger
at sprænge i fuldt Galop omkring Klippekeglen.

Vi gjettede deres Hensigt. De havde op-
daget vore Dyr og forsøgte paa denne Maade
at lokke dem til sig. Vi indsaae, hvor vigtigt
det var at forhindre det, thi hvis vi blot
kunde frie vore Dyr fra at falde i deres Hæn-
der, til det blev mørkt, saa var det dog mu-
ligt, at vi kunde frelse os ved Flugten. Vi
vidste, at vi ikke vare de første hvide Mænd,
der paa den Maade vare blevne omringede,
og som alligevel havde været saa heldige at
undvige. Mangen en lille Skare af modige
Mænd havde maattet udholde Angrebet af en
heel Indianerstamme, og stjødnt Halvdelen af
dem vare faldne, vare dog de Andre undslupne
og kunde fortælle deres farlige Eventyr.

Det var altsaa af den største Vigtighed at
forhindre, at vore Dyr ikke bleve bortførte og
hele vor Energi var nu rettet paa dette Punkt.
De Tre af os vendte sig derfor mod den Side,
hvor vore Dyr stode bundne, og den Fjerde
vaagede over Fjendens Bevægelser paa den
anden Side af Keglen.

Det vilde Skrig gjenslyder igjen under Klip-
perne, medens de røde Ryttere galopere om-
kring. De rasle med deres Skjolde og svinge
deres Baaben høit i Luften — Altsammen for
at gjøre vore Dyr ilde og saae dem til at
rive sig løs. Denne Demonstration har imid-
lertid ikke den forønskede Virkning. Muul-
dyrene steile rigtignok, og Hestene vrinst og
springe omkring paa Græsset, men de lange
Grene paa Træet bøie sig uden at brækkes

og give Dyrene frit Spillerum, uden at en eneste Tøile eller Rem slides istykket.

Vi see til vor Glæde, at de fire Dyr endnu bestandig staae omkring Træet, og at de ere ligesaa sikkert befæstede til dets Grene som tidligere. Indianernes Forehavende er mislykket, men det har kun tilfølge, at de begynde paa en ny Galopade, der er endnu vildere end den forrige, og at de med gjennemtrængende Skrig og vilde Gebærder bestandig komme nærmere og nærmere. Med stor Behændighed dække de sig imidlertid bag Hestekroppen, idet de fare forbi os.

Dette Spil fortsattes en ikke ringe Tid, og under alt dette skreg og hylede Indianerne, som om de vare i den vildeste Kamp. Hvad os angik, fandt vi det rigtigst ikke at øde vore Rugler paa deres Heste, men at vente saalænge, til de selv kom os paa Skud.

Denne Leilighed tilbød sig snart. To af de Vilde syntes fast besluttede paa at sætte deres Forehavende igjennem. Med Kniven i Haanden sprængte de udenfor Kredsen, og det var øiensynligt deres Hensigt at skjære Tøilerne og Remmene over. Deres Kammeraters Skrig gjorde dem endnu modigere og tilsidst sprænge de lige ind imod Træet.

To af os skrede i samme Dieblis, og da Røgen trak bort, laae de Begge dødeligt trufne i Græsset.

Den Lektion var tilstrækkelig for Diebliffet. Skjøndt Indianerne vedbleve med at gjøre Støi, holdt de sig dog viselig i en ærbødig Afstand, og det var øiensynligt, at Ingen af dem havde synderlig Øyst til at udsætte sig

paanth. Af og til streifede En nærmere end de Andre, ligesom for at vise sin Ridestunst eller sin Behændighed, men vi skjode ikke paa ham, thi et Feilstud vilde have skadet vor Anseelse. Omsider lagde vi Mærke til, at vore Fjender reent forandrede deres Taktik. De galoperede ikke længer omkring Reglen, men formerede smaa Grupper i samme Afstand fra hinanden, saa at de dannede ligesom en Ring omkring hele Reglen. De fleste af Rytterne steg af, og kun Faa bleve paa deres Heste, for at kunne sprænge fra den ene Gruppe hen til den anden. Disse Grupper kunde vi ikke naae med vore Geværer, maaskee med Undtagelse af Sergeantens Musket. De Vilde dækkede sig omhyggeligt bagved deres Heste, og denne Maneuver syntes i Begyndelsen ikke at have andet Formaal end det, at ville affære os ethvert Tilbagetog. En Smule Estertanke sagde os imidlertid snart, at dette ikke kunde være Hensigten, thi der var kun to Punkter, paa hvilke vi kunde komme bort fra Reglen, og af denne Grund behøvede de altsaa ikke at omringe Klippen.

Omsider blev deres Hensigt os tydelig. Vi lagde Mærke til, at Musketterne bleve fordeelte mellem Grupperne, og med dem aabnedes der nu en Ild paa os fra alle Sider, som vedligeholdtes saa hurtig, som de kunde lade deres Geværer. Derved blev vor Situation misligere, thi da vi ikke kunde dække hele Platformen med vort Brystværn, maatte vi blotte os paa forskellige Punkter, og hvis vi havde haft med gode Skytter at gjøre, kunde vor Stilling have været mislig nok. Af og

til slog en Kugle ind i Klippen, saa Granitstumperne fløi os om Dreene, men Ingen af os blev truffen.

Vi havde gjort en Bemærkning, der foruro- ligede os. Vort Forsvarsværk havde et svagt Punkt, og det undrede os, at vore Angribere ikke allerede havde bemærket det. Rundtom- fring Reglen laae der nemlig en Mængde Gra- nitblokke, der havde løsrevet sig fra den og dannede en concentrisk Ring omkring Foden af Reglen. En Mængde af disse Blokke havde sex Fods Diameter og kunde med Lethed be- stytte en Mand mod vore Kugler. Paa selve Skrænterne af Reglen laae der lignende Blokke, der kunde tjene vore Angribere som Brystværn og selve Cedertræerne, der voksede op af Skraa- ningen, afgave et tilstrækkeligt Værn.

Uagtet der ikke var nogen anden Sti hen over Reglen end den, vi have omtalt, maatte dog saa behændige Folk som vore Angribere med Lethed kunne flattre op af den paa et- hvert Punkt.

Hvis Indianerne derfor dristigt sprængte hen til Foden af Reglen, og der slap deres Heste løs, vilde de uden Fare kunne nærme sig os, thi medens de flattrede op af Skraa- ningen, sikrede de fremspringende Granitblokke og Træerne dem for vore Kugler. Vi turde ikke bøie os ud over Platformens Rand, thi vi vilde da have været et let Bytte for de Doriges Pilehagel, og havde de først flattret op til Platformen, vilde det været en let Sag for dem at overvinde os. Det undrede os, at vore Fjender ikke indsaae det Fordeeltige i denne Angrebsplan, og vi begyndte allerede at

haabe, at de ikke vilde falde paa det. Vi mærkede imidlertid snart, at vi havde glædet os for tidlig, thi Galopaden fra før begyndte paany, men Kredse blev bestandig snevrere og snevrere, og vi saae kun altfor snart, at Hensigten var netop at nærme sig til Foden af Reglen. Tilfidsst vare de kun fiirfindsthye Skridt fra Reglen. Nu var der for os intet Andet at gjøre end at reise os op og tage Sigte. Just som vi vilde fyre, hørte vi et Signal, der blev gjentaget paa forskjellige Punkter, og i det samme gjorde de Forreste omkring, de Andre fulgte dem, og til vor store Forbauselse galoperede hele Sværmen ud paa Sletten langt udenfor vor Skudvidde, og her gjorde de atter Holdt, uden at det var os muligt at opdage, hvad der havde bevæget dem til saa pludselig at forandre deres Angrebsplan.

Vi troede, at de vilde mistvivlede om at kunne storme vor Stilling, og at de derfor allerede havde opgivet Forsøget. Saameget syntes i al Fald vist, at de havde udsat Kampen til om Natten.

Vor Glæde var imidlertid kun af kort Varighed, thi Indianerne gjorde ingen Mine til at slaae sig til Ro, men bleve holdne tæt sluttede tilhest, hvoraf vi formode, at de tilsigtede en eller anden Bevægelse. Høddingerne befandt sig igjen midt inde i Gruppen, og Red-Haand ragede frem over alle de Andre. Vi hørte, at han tiltalte sine Kammerater, skjøndt vi ikke kunde forstaae, hvad han sagde, og tilfidsst pegede han med Haanden hen i den Retning, hvor Vognen laa. Et Dusin Ryt-

tere sprængte ud af Gruppen og galoperede hen i den nævnte Retning. De, der bleve tilbage paa Pladsen, steg af deres Heste og lode dem græsse; dog var det ikke noget Tegn paa, at man havde opgivet Kampen, thi Anførerne flokkede sig igjen sammen tilfods og raadsloge ivrigt.

Den Afdeling, der var redet bort, sthrede ganske rigtig hen til Vognen, som vi havde formodet. Da de havde naaet den, gjorde de Holbt, steg af og grupperede sig om den. Først langt om længe blev det os klart, hvad de havde for. Der blev spændt Heste for Skaglerne, Hjulene dreiede sig og Rjoretøiet bevægede sig hen over Sletten. Vi see, hvorledes de drive paa Ohrene, og Vognen ruller raskere. Hvad er deres Hensigt? Vi kunne ikke længe være i Tvivl derom. Hestene spændes fra og føres til Side; et halvt Dussin Bilde krybe ind under Axlerne, ligesaa mange stille sig bagved, hvor de ere fuldkommen beskyttede mod vore Kugler. Paa denne Maade ville de nærme sig til Klippeeglen, og de kunne gjøre det fuldkommen sikkert, thi vi ere ikke istand til at foretage det Mindste for at hindre dem i at udføre deres Plan. De, der ere krøbne ind under Fadningen, kunne dreie Hjulene uden at udsætte sig i mindste Maade. De, der befinde sig bagved Vognen, ere lige saa godt beskyttede og kunne drive den usormelige Maskine fremad uden at give sig til Priis for nogen Fare. Vognen ruller bestandig nærmere, og vi høre de Bildes Skrig og Hjulenes Knagen. Den bevæger sig ligesom et levende Uhyre, som et græsfeligt Mam-

muthsdyr, der nærmer sig for at sønderrive og opsluge os. Vi følte, at de om kort Tid vilde styrte over os og overmande os, og saae, at vor Undergang var sikker. Skjøndt vi ikke vare Kujoner, kunde vi dog ikke uden Rædsel imødesee vor Stilling. Inden saa Minuter maatte vore Angribere have naaet os, og da begyndte den sidste Kamp uden at frembyde noget Haab om Frelse.

Syv og tredivte Kapitel.

Med Udsigt til en saa fordærlig Kamp var det intet Under, at vore Hjerter fylledes af Rædsel, at vi betragtede det Uhyre, der bestandig mere nærmede sig til os med den samme Stræk, hvormed Indbyggerne i en beleiret Stad see Muurbrækkeren eller „Bædderen“ rykke frem imod deres Muur.

Vi kunde ikke engang betragte dette Skuespil i Sikkerhed, thi paa samme Tid som Vognen bevægede sig fremad, sendte de, der vare dækkede af Vognen, os den ene Musketkugle efter den anden. Kuglerne pøb omkring os, og vi kunde derfor blot nu og da løfte vore Hoveder ideoiret for at see, hvor langt de Stormende vare rykkede frem. At give Ild paa denne Maschine, der ubarmhjertigt rullede hen imod os, vilde ikke have nyttet os de Mindste. Et triumpherende Strig af de Vilde forkyndte, at deres Hensigt var opnaaet. De Stormende behøvede nu ikke længer Vognen til Skjold;

de vare nu tilstræffelig dækkede af de store Klippestykker, og bag disse ilede de nu opad, idet de sprang fra det ene til det andet, saalænge til de fuldstændig havde omringet Reglen.

Vi bemærkede denne Bevægelse, men kunde ikke forhindre den. De sprang fra den ene Klippe til den anden som røde Spøgelsier og med Lynets Hurtighed. Forgjæves søgte vi at tage Sigte paa dem, thi før vi kunde rette Geværpiiben paa dem, vare de forsvundne.

Vore Fjenders Bevægelser forfækkede os ligesaameget som den Tausked, hvormed de udførte den. Var det deres Hensigt at flattrer op ad Reglen og angribe os aabent? Kun et Dusin Stykker havde nærmet sig, dækket af Bognen; var det sandsynligt, at et saa ringe Antal vilde vove at angribe os? Udentvivl havde de en anden Hensigt.

Hvad bethyder den blaa Søile, der langsomt hvirvler sig iveiret? Det er Røg. Og der! Og der! Paa et Dusin Steder hvirvler Røgen sig allerede iveiret og omgiver hele Høien. Man hører Ilden gnistre i det brændende Græs og i de antændte Buske! Røgsoilerne, der i Begyndelsen vare tynde, blive bestandig tættere, de brede sig og smelte sammen. Det varer ikke længe, saa er Plattformen selv omgiven af en Røgsky, og vi ere kun istand til at see de Vilde ligesom igjennem et Slør. Deres Skikkelser antage i Røgen et spøgelsesagtigt og gigantisk Udseende. Nu vælter Røgen sig frem i tykke Masser og skjuler dem ganske for vore Øine. Til sidst fordunkles Alting for os, baade Jord og Himmel, og vi kunne neppe engang see hinanden. Under alt

dette vedbliver man at stå nede paa Sletten, Ruglerne pibe omkring os, og vore Fjenders Seirssange trænge til vort Øre.

Vi kunde ikke udholde det længere og vare nærved at gaaes. Hellere enhver anden Død end denne. Er det forsilde for os at naae vore Heste? Udentvivl ere de allerede bortførte — dog ligemeget — her kunne vi ikke blive. Om fem Minuter ville vi være gaaet.

— „Op, Kammerater,“ skreg jeg. „Vi ville døe, som vi have besluttet, med Vaaben i Hænderne.“

Tre hæse Stemmer svarede Ja. Vi sprang op, nærmede os til hinanden, greb vore Bøsser og holdt vore Knive og Pistoler i Beredskab. Vi kastede os ud over Randen af Klippen og begyndte at gaa nedad, idet vi med Hænderne følte Granitmurene til begge Sider. Der var ikke Tale om Forsigtighed fra vor Side — vi ilede nedad med den Hensynsløshed, som Fortvivlelse og Nødvendighed fører med sig. Røgskyerne sloge os imøde, og jo mere vi nærmede os til den knyttrende Ild, desto varmere blev. Vi styrtede videre som Vanvittige og bleve ikke staaende, før vi havde baade Røg og Flamme bagved os. Vi vare imidlertid kun undslupne dette Helvede for at komme midt ind imellem Djævlene, thi paa alle Sider omringede vore Fjender os nu med Koller og Landser. Deres Hyl vare saa frygtelige, at vi neppe kunde høre Andet af vore egne Bøsser og Pistoler, og de, der faldt for vore Rugler, forsvandt snart bag Begejmerne af dem, der bestandig paany trængte frem for at omringe os. En kort Tid holdt

vi sammen og fegtede Kyg mod Kyg; men det varede ikke længe, før vi bleve stilte ad, og Enhver for sig maatte nu kæmpe med et Dusin Angribere paa eengang. En saadan Kamp kunde ikke vare længe. For mit Vedkommende endte den næsten i samme Dieblif, som jeg blev stilt fra mine Kammerater. Et Slag bagfra, som af en Kulle, traf mig i Hovedstallen og røvede mig Bevidstheden.

Det var dog ikke Døden, der paafulgte, men jeg sank hen i en bevidstløs Tilstand, og først langt om længe kom jeg atter til mig selv. Jeg saa en deilig blaa Himmel hvælve sig omkring mig og en gylden Sol, men jeg kunde ikke mærke noget til Jorden — jeg har intet Fodfæste . . . jeg kan ikke vende mig om . . . sover jeg eller drømmer jeg? . . . er jeg som Prometheus smeddet til en Klippe? Det forekommer mig, at jeg er naglet til en Muur. Jeg føler, at mine Arme ere udstrakte i deres fulde Længde. Jeg kan hverken dreie eller bevæge mig. Jeg har Noget imellem Tænderne — det er et Stykke Træ, der knebler mig og næsten berøver mig Aandedrættet. Hvad er det for mørke Gjenstande, der bevæge sig forbi mine Dine? Det er store Fugle med sorte Fjer — det en Gribbe, der flyve omkring mig. Hvad er det for Toner, der stige op til mig, snart svagere og snart stærkere? det er menneskelige Stemmer. Jeg kjenner denne Sang — det er Indianernes Dødsang.

Jeg drømmer altsaa ikke — jeg er ikke død. Jeg er vaagen og lever endnu paa Jorden.

Erindringen kommer mig tilhjelpe. Lidt efter lidt begynder Situationen at blive klar.

Jeg huffer paa Beleiringen, Røgen, den forvirrede Kamp og Alt, hvad der gik forud for den. Jeg er altsaa ikke dræbt — jeg lever, jeg er i Fangenskab. Leve mine Kammerater ogsaa? sandsynligviis ikke. Det er bedst for dem, om det er forbi. Jeg føler hestige Smarter, og den hede Sol brænder paa mine Kinder. Mine Arme og Been ere bundne fast med Remme, jeg har ondt ved at trække Veiret, og i Hovedhvirvlen har jeg en stærkende Smerte.

O, Himmel, skalperet?

Jeg forsøger paa at løfte min Haand iveiret, men jeg kan hverken røre Arm eller Haand. Jeg er nødt til at forblive i denne Ubished. Hvortil er jeg dog bunden? ethvert af mine Ledemod er stift og ubevægeligt og som forvandlet til Steen. Jeg føler, at Remmene skære sig dybt ind i min Hud, og at min Ryg er i Berøring med en bærende Substant, der synes haard som en Klippe. Jeg veed ikke hvad det er, thi jeg kan ikke engang see mit eget Legeme, hverken Bryst, Arm eller Liv.

Og hvor er jeg? jeg er mig bevidst, at jeg er en Fange og Bunden, at jeg er Arapaho-Indianernes Fange. Maaskee er jeg paa Spidsen af Klippefeglen? Jeg huffer vel, at vi ilede ned paa Sletten, men de Vilde have maaskee igjen bragt mig derop, og jeg maa jo befinde mig paa en høi Gjenstand, da jeg sletikke kan see Noget foran mig.

Dødsfangeren hører op, og forskjellige andre Lyd trænge til mine Øren — Raab, Signaler, Kommandoord i et hæsligt Gutturalsprog.

Nærmere ved mig hører jeg et Par Mandfolkestemmer. Det er Indianere, der tale sammen. De nærme sig mere og mere, og nu ere de lige under mine Fødder. Jeg mærker en Haand tæt ved min Hals, et koldt Knivsblad rører ved min Kind, en Strikke bliver skaaren igjennem, paa engang er mit Hoved frit, og jeg kan see mig omkring.

Min Formodning var fuldkommen rigtig. Jeg befinder mig oppe paa Toppen af Keglen, tæt ude ved Randen af Platformen, og kan skue frit ud over Dalen. To bemalede Indianere staae ved Siden af mig. Den ene af dem er en Høvding, og et eneste Blik paa ham figer mig, at det er Rød-Haand selv. Nu lægger jeg først Mærke til, at jeg er fuldkommen nøgen. Det overrasker mig ikke: det er naturligt, at Røverne have frataget mig min Uniform, hvis gule Knapper i Indianernes Dine ere det samme som det rene Guld. Nu er jeg ogsaa først istand til at see, hvad man har gjort ved mig. Mine Been ere fastgjorte til en opreiststaaende Pæl, og mine Arme ere med Remme spændte til en Tverbjælke: jeg er bunden til et Kors.

Otte og tredivte Kapitel.

Den vilde Høvding afbryder jublende Stilheden. „Bueno!“ raaber han, saasnart han seer, at mine Dine fæste sig paa ham. —

„Bueno! Bueno! det blege Ansigt lever endnu . . . giv ham at drikke! giv ham Gldvand, Tao, at han kan blive rigtig stærk! fyld ham med Liv, at Døden kan blive ham desto bittere.“

Befalingen bliver strax udført, Aneblen bliver taget mig ud af Munden, og en Flaske med Taobrændeviin holdes mig til Læberne, og Indholdet hældes mig i Munden. Drikken frembringer den Virkning, som den vilde Høvding syntes at ønske. Alle mine Kræfter vende tilbage og mine Sanser ligesaa, men det er kun for at jeg skal føle desto grueligere, hvad det er for en Død, der venter mig.

— „Hund af et blegt Ansigt,“ skreg Høvdingen, idet han svang en lang spansk Kniv for mine Dine, „Du skal faae at see, hvorledes Rød-Haand hævner sig paa Fjenderne af hans Stamme. Pantherdræberen og den hvide Drn skulle lide tusindfold Død. De have spottet Skovens Jomfru, der er fulgt dem langt borte fra. Hendes Hævn skal blive tilfredsstillende, og Rød-Haand vil glæde sig derover.“

Han brød ud i en dæmonisk Latter og holdt mig Kniven for Dinene, som om han vilde gjennebore dem. Men det var kun for at indjage mig Skræk.

Wingrove levede altsaa endnu, og den elendige Su-wa-nee var i Nærheden.

— „Carajo!“ skreg Høvdingen igjen. „Hvad har Rød-Haand lovet Dig? At han vilde hafte Kjødet fra dine Knokler, men det vilde endnu være en altfor mild Straf! Hund! Du vægrede Dig ved at undervise os i at bruge

Ildvaaben — nu skal Du selv tjene os til Skive, inden Du døer. Hurtig," raabte han til sine ledsagere, „vore Brødres Blod raaber om Hævn. Mal ham sort paa Legemet med en hvid Cirkel her paa Brystet og et rødt Punkt i Midten."

Jeg kunde ikke sige et Ord, thi jeg havde endnu bestandig Kneblen i Munden, men selv om jeg havde kunnet tale, vilde det ikke have været mig muligt at gjøre Indtryk paa denne Barbar. Han forlod mig med disse Ord, og Lyden sagde mig, at han gik ned ad Klippen. Nu, da han var borte, vendte mine Dine sig mekanisk ned imod Sletten. Her frembød der sig et Skuespil, der under andre Omstændigheder vilde have fyldt mig med Forfærdelse, men nu var det ikke Tilfældet.

Hvad der gjorde mig mest ondt var Synet af min Kammerat, den ullykkelige Irlænder, der laa dræbt og stalperet nede paa Sletten. Man havde trukket hans Uniform af ham, men nogle blaae Lapper, der vare blevne tilbage, lode mig ikke være i Tvivl om, at det var ham. Den stakkels Tyr! Det californiske Metal havde loffet ham til hans Ulykke. Nu var hans gyldne Drøm tilende.

Mine Dine svævede omkring paa Sletten. Der var antændt flere Baal i nogle hundrede Skridts Afstand fra Keglen. Omkring Ilden huserede Indianerne, der syntes at være travlt bestjæftigede med at fuge og stege; nogle af dem opførte en Runddands og ledsagede den med en eensformig Sang. Alle syntes at have drukket dygtigt af Ildvandet. Denne i nogen Afstand laae nogle dræbte Indianere

ved Siden af hinanden; endeel af de Bilde omgave dem og sang Haand i Haand en Døds-sang for de Faldne. Tilvenstre for dem var der en anden Gruppe, der endnu mere tiltrak sig min Opmærksomhed. Den bestod af tre Skikkelse, af hvilke een laa udstrakt paa Jorden. Det var Frank Wingrove, der endnu bar sin Jagtblouse og sine Lædergamascher. Jeg kunde ikke see hans Træk, men Hænder og Fødder vare bundne. Et halvt Dussin Skridt fra ham laa en anden Skikkelse; hans lange, abeagtige Arme og Been sagde mig tilstræffeligt, at det var „Sikkertsfud“. Den Tredie i dette Kløverblad var et Fruentimmer, og hvis jeg ikke havde hørt Rød-Haands Ittringer, vilde jeg ikke have troet mine egne Dine — det var ingen anden end Su-wa-nee. Hun stod opreist, og af hendes Bevægelser og truende Gebærder kunde jeg see, at hun talte med den unge Jæger.

Indianernes Heste vare tøjrede og græssede saa fredeligt, som om den vilde Kamp slet ikke havde fundet Sted. Min Araber tilligemed vore andre Øhr stode noget fra de andre under en Indianers Bevogtning.

Imidlertid foregik en Operation med mig selv, der gav mig nok at tænke paa for det Første. Den Bilde, der var bleven tilbage hos mig, gav sig til at male hele Overdelen af mit Legeme fulsort, hvortil han betjente sig af en Substant af Trækul, som han gned ind i min Hud. En cirkelrund Ring paa mit Bryst blev malet hvid med Rids eller Gips, og for at faae den røde Farve til det egentlige Centrum var han intet Dieblif i Forle-

genhed; han stak Knivspidsen en halv Tomme ind i mit Laar, og da han der havde staffet sig den nødvendige Karmin, traadte han et Par Skridt tilbage og saae med megen Selvtilfredshed paa sit Værk. Derpaa gik han ogsaa ned ad Bjerget og forsvandt for mine Næse.

Nede paa Sletten blev der pludselig livligt, og omtrent hundrede Skridt fra Keglen samlede sig en Flok Krigere, der lagde deres Buer, Pilekogger og Landser fra sig. Rød-Haand kom til, og lidt efter blev der bragt Musketter. Der blev trukket en Linie i Græsset, man begyndte at lade Geværerne — jeg kunde ikke længer være i Tvivl om, hvad for en Skæbne der ventede mig. Der skulde foranstalles en Skydning, og mit Bryst var Skiven, som de skulde sigte efter. Enhver Bevægelse, jeg var Vidne til, bestræfede min Mistanke, og endelig greb Rød-Haand selv Musketten for at foregaae de Andre med Exemplet. Han traadte et Par Skridt frem, lagde Musketten an og sigtede paa mig.

Jeg kan ikke beskrive den Forfærdelse, som dette Syn fyldte mig med. Uden at kunne røre mig, maatte jeg see det blanke Løb af Musketten og den sorte Munding rettet paa mig. Jeg havde tidligere et Par Gange i Dvekamp staaet foran min Modstanders Pistol — det er heller ingen behagelig Stilling, men man har dog en heel Deel Chancer for sig, og det er en sand Lykke imod den Stilling, jeg indtog i dette Dieblif. Jeg stod ligeover for den visse Død, uden at jeg var istand til at undvige den. Skytten, der tog Sigte

paa mig, stod saa rolig og ligegyldig, som om han sigtede paa en Træstamme, og det Minut, han brugte til at sigte, forekom mig som en heel Time. Sveddraaberne sprang ud af min Pande og trillede ned paa mit Bryst, men endnu vedblev han at sigte, og det forekom mig, at det morede ham at lege med mig og med min Dødsqval. Et Par Gange tog han Geværret fra Rinden og lagde an paanh. Endelig rørte hans Finger ved Hanen — Diebliffet var der — Kuglen pøb igjennem Lufsten, Analdet fulgte efter, men førend det endnu naaede til mit Dre, vidste jeg allerede, at jeg ikke var truffet. Kuglen var gaaet forbi mig i nogle Fods Afstand. Kunstneren, der havde malet mig efter Rød-Haands Befaling, kom frem som Marqueur og viste, hvor Kuglen var gaaet hen. Jeg var nu fri for den frygtelige Angst, men kun for et Dieblif.

Rød-Haand havde forladt sin Plads, efter at han havde skudt. Denne blev strax efter indtaget af en Anden, der ligeledes traadte frem med en Musket i Haanden. Jeg saae igjen det blanke Løb sænke sig og den sorte Munding rette sig imod mig. Denne Skytte var raske, og dog gjennemgik jeg de frygteligste Ovaler. Sveden sprang igjen frem paa min Pande og rullede i store Draaber ned af mine Kinder. Ligesom tidligere saae jeg Røgskænen, Glimtet og Ilden, der sprudede ud af Mundingen, men før Analdet endnu naaede til mit Dre, hørte jeg Kuglen slaae imod Graanitklippen under mine Fødder. Det varede ikke længe, saa kom der en tredie Skytte frem, og min Frygt vendte atter tilbage ligesaa le-

vende som tidligere. Dette Uhyre lagde an idetmindste et Dusin Gange, og ligesaa tidt tog han igjen Geværet fra Kinden; enten var der ingen Flintesteen paa hans Gevær, eller Krudet var fugtigt, nok sagt, det endte med, at man rakte ham en anden Musket, der gik af, men Skuddet traf ligesaa lidt som det forrige. En fjerde Skytte traadte nu frem, og den rolige, besindige Maade, han bar sig ad paa, forøgede min Frhgt. Hele mit Legeme skjælvede, da Bøssen gik af; jeg troede allerede, at jeg var trussen, og de Vildes Jubel nede paa Sletten bestyrkede mig i min Tro. Ruglen traf dog kun en af de Tværbjeller paa Korset, hvortil mine Arme vare bundne, og det var Kystelsen i Træet, der bragte mig til at troe, at jeg var trussen. Nu fulgte en femte, sjette og syvende, der forsøgte deres Færdighed med ligesaaalidt Held.

Det var en virkelig Bæddestydning. Noget affides laae Præmierne, der bestode af Sadel, Dækener og Vaaben, der vare gjorte til Bytte.

Et Dusin Skud vare allerede affyrede, og nu bleve Bøsserne ladede paany. Forunderligt nok ønskede jeg nu ikke mere, at de maatte feile; den Sjælsqual, jeg maatte gennemgaae, var altfor frygtelig, til at jeg ikke skulde ønske at faae en Ende paa det.

Xi og tredivte Kapitel.

En heel Time havde denne ubarmhertige Leg været. Ganske uskadt var jeg ingenlunde, thi jeg var et Par Gange bleven truffen i Arme og Been, Blodet flød ned af mig, og jeg følte den varme Fugtighed mellem mine Tæer. Udentviol var det blot Streiffud, thi jeg var sikker paa, at intet Been var blevet knuust, og at jeg endnu ikke havde lidt nogen større Overlast. Skydningen standsede nu pludselig, og de Vilde sloffede sig sammen, uden at jeg kunde begribe hvorfor. Jeg troede, at deres Munition var opbrugt, men af Høddingernes heftige Gebærder, maatte jeg formode, at der var Andet paafærde. De pegede paa „Sikkertskud“, der endnu laa henne i Græsset. Wingrove og Su-wa-nee vare forsvundne. Et halot Dussin Indianere skilte sig nu fra de øvrig, ilede hen til „Sikkertskud“, løste ham af hans Baand, reiste ham iveiret og trak ham med sig. Han gjorde ingen Modstand, hvad der ogsaa vilde have været til ingen Nytte, men han saae fortviølet ud, thi han troede uidentviol, at hans sidste Time var kommen. Det samme troede ogsaa jeg. Paa eengang mærkede jeg, at der foregik en Forandring med ham; han saae ikke mere forknøbt ud som før, men glad og tillidsfuld, og til min Forundring bemærkede jeg, at han stod med et Gevær i Haanden, som han begyndte at lade. Min Forundring forvandlede sig til Harm og Forbittrelse, da jeg saae ham træde ud af Ræk-

fen og lave sig til at skyde paa mig ligesom de Andre.

— „Den feige Forræder!“ tænkte jeg ved mig selv. „Han har kjøbt sit Liv paa den Betingelse, at han skal stille mig ved mit — det havde jeg ikke ventet!“

Jeg havde antaget Jeph for en bedre Mand, end at han skulde gaae ind paa Sligt, men Dødsangesten er rigtignok en slem Prøvesteen, og „Sikkertskud“ havde ikke kunnet modstaae Fristelsen.

Han lagde Bøssen til Rinden, og istedenfor at skamme sig for mig, saae han freidig og kjækt ud. I det samme raabte han op til mig med paatagen Brede og opbragte Gestus og nu mærkede jeg først, at det Hele var Forstillelse, og at „Sikkertskud“ var den trofaste Kammerat, som jeg altid havde anseet ham for.

— „Kapitain!“ raabte han, idet han truede af mig med Bøssen. „See vredt paa mig, for at det Paf kan troe, at vi ere Uvenner. Siig mig, om I er trussen i Venene? Jeg veed, at I ikke kan tale, men naar I lukker Dinene til, saa bethyder det nei.“

Jeg var vis paa, at Saarene i mine Been ikke vare af anden Beskaffenhed, end at jeg godt kunde bruge dem og lukkede Dinene.

— „Det er godt,“ vedblev han i en hidsig Tone, „jeg haaber nok, at jeg skal kunne træffe Remmen, hvormed I er fastbunden. Træffer jeg, saa slygt paa Diebliffet. Eders Hest staaer paa den anden Side af Volden, løb hen til den — og Gud være med Eder!“

Nu begreb jeg hans Hensigt. Remmen, hvormed jeg var bunden til Korset, bestod kun

af et eneste Stykke, og hvis den blev skudt over, var det mig en let Sag at slippe løs. Jeg gav mig altsaa Gud i Bold og ventede paa hans Skud. Jeg vidste, at hans Færdighed var overordentlig stor, og jeg havde selv tidt seet ham træffe en lille Fugl i Luften. Jeg trak derfor min Arm til mig saameget som mulig, for at give ham bedre Sigte.

Rød-Haand syntes imidlertid at have fattet Mistanke.

— „Hvad er det, Du staaer der og siger?“ spurgte han. „Tag Dig iagt, ellers kommer Du til at løse ham af.“

— „Jeg siger blot,“ svarede „Sikkertskud“ paa daarligt Spanst, „at jeg vil gjøre min Regning op med ham. Caramba! den Karl har været min Kapitein og har engang ladet mig pidske. Nu kommer Touren til mig.“

Denne Forklaring syntes at tilfredsstille Høvdingen.

Et Dieblif efter faldt Skuddet, og Korset zittrede. Remmen var halv skudt igjennem, og det vilde være mig en let Sag at rive den istykker; men jeg vilde først oppebie, at Marqueuren kom frem og anmeldte, hvor Skuddet havde truffet. Det skete, og et Dieblif efter gik han igjen tilbage til sin Plads bagved Klippen.

Et raast Ryk var nok til at gjøre min Arm løs, og i samme Nu var jeg ogsaa fri for mine Baand. Som et Lyn sprang jeg tilside. Et Skrig af Forbauselse trængte op til mig, men Diebliffene vare for kostbare; jeg sprang henover Platformen, klattrede ned paa den anden Side, gav Marqueuren et Stød, saa han

tumlede ned af Klippen og ilede ned af den steile Sti. Tæt ved Foden af Høien stod min Hest tilligemed Wingroves og vore Muuldhø. En Indianer med en Mustet i Haanden bevogtede dem. Han trykkede løs paa mig, men Skuddet gik af, og inden han kunde begynde paany, havde jeg revet Geværet fra ham og gav ham et saadant Stød med Kolben i Ribbenene, at han styrtede til Jorden. I et Nu var jeg henne ved min Hest, der modtog mig med en glad Brincken. At rive Bælen, hvorved den var bunden, op af Jorden, vikle Remmen sammen og kaste mig op paa dens Ryg, var et Diebligs Sag. Nu følte jeg, at jeg var fri. Indianerne styrtede til med et vildt Hyl, men tilfods og uden andet Vaaben end de affkudte Geværer. Hele Forbelen var paa min Side, og da jeg først var oppe paa Ryggen af min Hest, var jeg tilmode som den Skibbrudne, der er kommen over paa et frelsende Skib. Jeg behøvede neppe at anspore min Araber. Den fløi hen igjennem Dalen, som en Fugl flyver gjennem Luften, og jeg kunde nu lee af den vilde Trop, der hylende satte efter mig.

Fyrgetyvende Kapitel.

Jeg galoperede lige hen til den Canon, hvorfra Floden udstømmede. Svælget var temmelig bredt, da jeg kom nærmere, men for Diet syntes det kun en kort Spalte mellem

Slipperne, ligesom Mundingen til en underjordisk Gang. Inden jeg naaede derhen, passerede jeg det Sted, hvor Vognen var bleven udplyndret. Nogle svære Kasser og Kister laae endnu i Græsset, men de vare aabnede og tomte. Ogsaa Ligene af de Hvide laae der endnu, sex i Tallet, men de vare afflædte og besmurte med Blod i Ansigtet, saa at det var umuligt at gjenkjende dem. Saameget kunde jeg dog see, at hverken Mormonerne eller Squatteren var imellem dem.

Jeg vendte mig bort fra dette frøgtelige Syn og fortsatte mit Ridt. Jeg havde en god Wiils Forspring for mine Forsølgere, men de vedbleve at sætte efter mig saa hurtig, som det var dem muligt. Fem Minutter efter var jeg inde i Svælget, hvor der herskede fuldkommen Nat. Jeg fulgte Strømmen opad og holdt mig saa tæt til Randen af den som mulig. Vandets Blinken og Rislen viste mig Veien. Min Hest søgte selv Sporene, thi foruden dens andre skarpe Instinkter, havde den ogsaa den Egenkab, at den var dresseret til at søge Spor, og med Hovedet nedad, saa Snuden næsten berørte Jorden, lugtede den sig fremad som en Sporhund.

Det gik ikke meget hurtig, men jeg trøstede mig med, at mine Forsølgere sagtens heller ikke kunde ride hurtigere. Maaskee havde de ogsaa, da de saae, hvor let det var mig at slippe fra dem, reent opgivet deres Forsøgning og havde vendt om for at kjøle deres Hæventørst paa mine Medfanger. Tanken om dem fyldte mig med Smerte, og især var jeg bekymret for, hvorledes det vilde gaae „Sikkertstud“. Udentvivl

havde han opoffret sig selv for at frelse mig. For Wingrove var jeg mindre bekymret, thi jeg stolede paa, at Su-wa-nees Kjærlighed, selv om den var forsmaaet, nok vilde frelse ham.

Jeg kunde kun tænke mig een Mulighed til at frelse dem, nemlig at indhente Karavanen og bevæge Eskorten til at vende om. Jeg undrede mig endogsaa over, at Dragonerne havde forladt Vognen og overladt disse Stafler til deres Skjæbne. Jeg maatte antage, at Vognen var bleven saa langt tilbage, at Karavanen selv ikke vidste Noget om den Ulykke, der var tilstødt den. Vandets Brusen inde i den mørke Canon havde uden tvivl overdøvet Aandens af Gæderne.

Medens jeg grublede herover, blev jeg paa eensgang overfaldet af en forunderlig Mæthed og af en Kulde, som om alt Blodet frøs i mine Aarer. Jeg var tilmode, som et Menneske, der overfaldes af Træthed og Søvnen i en Sneedynge. Maaskee var det ogsaa Søvnen, jeg trængte til, thi jeg havde vaaget i over tredive Timer og i den Tid gennemgaaet de frygteligste Sjælslidelser. Jeg troede, at jeg vilde faae Varme i Kroppen ved at stige af og gaae tilfods; men jeg havde neppe sat Foden til Jorden, før jeg mærkede, at mine Fødder stjalvede, og at jeg var saa mat, som om jeg havde holdt Sengen en heel Maaned. Jeg kunde kun holde mig opreist ved at holde mig fast i Manken paa min Hest. Jeg forsøgte at komme op paa den igjen, men forgjæves. Lidt efter maa jeg have tabt Bevidstheden, og da jeg kom til mig selv igjen, laa jeg i Græsset. Da jeg slog Øinene op, saae

jeg en Stribe af mørkeblaa Farve indfattet paa begge Sider af Sort. Det var Nattehimlen, hvorfra et Par enkelte Stjerner tindrede mig imøde. Det forekom mig, at No-gen aandede paa mit Ansigt. Jeg løstede Hovedet ivedret og saae et Par Dine, der glimrede mig imøde. Endnu var jeg saa forvirret, at der hengik nogen Tid, før jeg overbeviste mig om, at det var Dinene af min Araber.

Jeg kunde ikke sige, hvorlænge jeg havde ligget bevidstløs, men jeg maatte uidentviol have tilbragt flere Timer asfægtig eller sovende. Uhyggeligviis havde jeg omkring mig et Bøffelskind, som jeg havde taget med mig henne fra den plyndrede Vogn og bundet om Skuldrene, inden jeg red videre. Det var uden Tvivl det stærke Blodtab, der berøvede mig Bevidstheden. Endnu var jeg svag, men mine Sandser vare vendte tilbage, og jeg kunde tydelig besinde mig paa Alt, hvad der var foregaaet. Jeg vidste, hvilken Fare jeg var udsat for ved at blive paa dette Sted og denne Tanke var det, der bevægede mig til at staae op og ride videre.

Jeg havde nu saa mange Kræfter, at jeg kunde sidde op paa Hesten og holde mig fast paa den, og jeg maatte videre, inden Dagen brød frem. Uidentviol var det Maanestien, thi Sporveien var nu lettere at finde, dog bevægede jeg mig kun langsomt fremad; thi jeg havde en hemmelig Formodning om, at mine Forsølgere vare redne mig forbi, og at de netop kunde være forud. Inden jeg blev asfægtig, havde jeg nemlig trukket min Hest

bort fra Stien for at komme op paa den, og den Plet, hvor jeg var bleven liggende, dækkedes af nogle Buske, saa at man umulig havde kunnet see mig ved Nattetid og i det mørke Svælg.

Min Mistanke havde ikke bedraget mig. Jeg havde omtrent redet en Miil fremad, da min Hest paa eengang løstede Hovedet horizontalt iveiret og prustede; derpaa blev den pludselig staaende, uden at jeg havde holdt den an. Gjennem Strømmens Brusen hørte jeg en Støi, og at det var Indianere, var jeg snart overbevist om. De kom mig imøde, thi deres Stemmer bleve bestandig tydeligere. Jeg vilde have skjult mig bag nogle Træer, men et Blik paa dem sagde mig, at de vare for lave til at skjule min Hest. Jeg vilde vendt tilbage, men idet jeg kastede Hesten omkring, lagde jeg Mærke til en Åbning i Klippevæggen — det var Indgangen til et Sidesvælg, der frembød et godt Skjulested, thi der var bælmørkt derinde. Jeg sthyrede saa sagte som mulig min Hest ind i denne Åbning og hørte nu derindefra Hestens Hovslag. En Trop Indianere red forbi mig og vendte tilbage til Dalen; det var dem, der havde forfulgt mig. Men var det ogsaa dem Alle? Det forekom mig, at det kun var en lille Trop paa en ti, tolv Ryttere, og der kunde godt være mange flere tilbage. Jeg besluttede, at ride videre gennem det mørke Svælg og see, hvor det førte hen. Det gjorde jeg, og saaledes red jeg nu omtrent et Par Miils Vej ind i Klippen uden at have andet Valg end at gjøre Holdt og vente paa Dagens Frembrud. Jeg var

desuden altfor mat til at ride videre; den mindste Anstrængelse udmattede mig, og jeg besluttede derfor at hylle mig ind i mit Bøffelstind og lægge mig til at sove.

Da jeg vaagnebe, var det lys Morgen, og et Skjær paa Rhyningen af Klippefeglen sagde mig, at Solen var staaet op. Det var paa den yderste Tid. Jeg behøvede ikke at spise Frokost eller at gjøre Toilette — jeg kunde ikke foretage mig andet end sætte mig op paa min Hest og ride videre. Jeg fortsatte da min Vej igjennem Sidesvælget, men følte mig meget svag og trængte til Næring. Jeg saae mig forskende omkring, om der ikke var Noget, jeg kunde saae at spise. Rundtom var Alt øde og ufrugtbart, og der var intet Spor af Liv eller Vegetation. Nøgne, skaldede Klipper dannede to paralleltløbende Vægge, og der var ikke en Rod eller Frugt nogensteds at opdage. Kun en Chamæleon kunde have fristet Livet paa saadant et Sted.

Neppe havde jeg gjort denne Bemærkning, førend jeg saae Omridsene af et ædelt Dyr for mine Øine. I Farve, Størrelse og Legemsdannelse lignede den en Hjort, men dens frumme Horn forraabte, at det var en eien-dommelig Afart. Det var den kæmpemæssige *Ammon*, der har hjemme i de nordlige Andeshjerger. Den stod paa et fremragende Punkt, og hele dens Figur aftegnebe sig paa den purpurfarvede Himmel. Det var ligesom et karakteristisk Træk i dette vildt romantiske Landskab, der ikke vilde have været ret fuldstændigt uden dette Dyr, der stod saa ubevægeligt, som om det var opstillet til en Prydelse.

Det var omtrent nogle hundrede Skridt borte fra mig, men der var sagtens intet Skud i min Bøsse, og jeg havde hverken Rugler eller Krud. For ikke at forsømme Noget stødte jeg Ladestoffen ned i Løbet; Skruen stod fire Fingersbred over Mundingen — Bøssen var altsaa ladet. Fænghætter var der nok af under en lille Skyder i Kolben, der var undgaaet Indianerens Opmærksomhed. Jeg satte en Fænghætte paa, steg af Hesten og nærmede mig Bildtet, skjult af endeel Bomuldsbuske. Jeg kom forbi en lille Kilde, der lædskede min Tørst, men i det samme viste der sig et Shu for mig, der bragte mig til at glemme Bildtet, jeg forfulgte. Det var en Række Fodtrin i den bløde Jordbund i Nærheden af Kilden, men af saa smaa Dimensioner, at den, der havde sat dem nødvendigviis maatte være et Fruentimmer. Jeg tænkte strax paa Su-wa-nee, men Sporet var endnu mindre og finere end hendes, og hvad der forbausede mig endnu mere var, at det ikke var Sporet af en Indianerinde. Tæerne vendte udad, hvad der aldrig er Tilfældet med Indianerindernes Gang. Det maatte altsaa være en Hvid. Et Spor, der bestandig fulgte de andre, forekom mig at være af en stor Hund, der sandsynligviis havde ledsaget den unge Pige. Ogsaa Hunden var af en anden Race end den indianiske, det saae jeg tydelig paa Sporet.

Mit Blik faldt igjen op paa Klippespidsen, hvor Bædderen stod endnu ligesaa ubevægelig, som om den var støbt af Bronze. Solen befinnede dens brune og blanke Sider, og de mørke Dine straaede dobbelt i denne Belys-

ning. Jeg havde netop lagt an paa den og vilde lige til at trykke af, da jeg i det samme saa Dyret styrte ned af Klippen, og strax efter hørte jeg Knaldet af en Bøsse, der drønedes igjennem Svælget og gav Echo mellem Klipperne. Det var altsaa en Jæger, der var kommen mig i Forkjøbet. Var det en Indianer, saa var jeg endnu ikke uden Fare; var det en Hvid, saa kunde jeg gjøre Regning paa en god Frokost.

Jeg maatte antage, at det var en Hvid, thi Indianeren gaaer sjelden paa Jagt med en Bøsse, men Pilen er til det Brug hans Indlingsvaaben. Maaskee var det en Person, der hørte til Karavanen, eller en af de frie „Trap-pere“, hvoraf Mange have nedsat sig trindtom ved Arkansasfloden. Jeg fandt det imidlertid klogest foreløbig at blive paa min Plads, og jeg havde heller ikke ventet længe, før jeg hørte en Ræsen i Bustene; strax efter styrtede en ulveagtig Hund over Strænten og hen til det Sted, hvor Bædderen var styrtet ned. En klar Stemme naaede i samme Dieblis til mit Øre: „Tilbage, Ulv! Tilbage, sthygge Hund! Seer Du ikke, at Dyret er dødt.“

Det var en Fruentimmerstemme! Strax efter stod der en ung Pige af majestætisk Skønhed for mine Dine. Ansigtet var hvidt med en let, gulbrun Teint, Kinderne vare purpurøde, Næsen bøiet, Dinene lignede den ægyptiske Antilopes, Panden var hvid og høi, og de sorte, glindsende Haarfletninger vare smykkede med en Krone af skarlagensrøde Fjer. Figuren var høi og imponerende. Naturen havde maaskee aldrig frembragt en skønnere

og ædlere Stikkelse, og den mest profaiske Billedhugger maatte blive begejstret ved at betragte den. Hendes Dragt havde Præget af denne maleriske Bildhed, som man finder paa Billeder af spanske Zigeunere, og hvis jeg ikke havde haft den sneebedækkede Kogle af Pike-Peak for mig, vilde jeg have troet, at jeg stod i Sierra Estremadura med en smuk Gitana for mine Dine.

Det var altsaa ikke en Jæger, men en Jægerfælle, der var kommen mig i Forskjøbet og havde nedlagt den smukke Ammon for mine Dine.

Naar jeg endnu holdt mig tilbage i mit Skjul, var det ikke af Frygt, men af en Overraskelse, der grændsede til Beundring. Synet af en saa usædvanlig og uventet Skønhed kunde nok bringe en Mand ud af Fatning, især paa saadant et Sted. Jeg prøvede med at vise mig, for ikke at forstrække hende og faae hende til at tage Flugten. Denne Frygt var ingenlunde ugrundet, naar jeg tænkte paa, hvorledes Indianerne havde udstafferet mig, og og jeg var gjerne igjen ilet tilbage til Rilden, for at vaske mig, hvis jeg havde kunnet overtale mig til at vende mine Dine bort fra det smukke Syn. Jeg blev altsaa staaende, uden at røre mig, i det grønne Bustads og fulgte enhver af hendes Bevægelser med Dinene; jeg frygtede næsten for at trække Veiret, for ikke at forstrække hende. Hun løstede igjen Stemmen for at stjænde paa den store Hund, og derpaa bøiede hun sig ned over Dyret, for at overbevise sig om, at det var dødt. Hendes fiirbenede Vedsager vedblev at gebærde

sig, som om den havde Øyst til at sønderrive den stakkels Ammon.

— „Bort! siger jeg Dig, bort!“ raabte hun, idet hun truede af Hunden med sin Bøsse. „Hvad er der faret i Dig, Ulv? har jeg ikke sagt Dig, at den er død? dersom Du forbærver mig dens Skind, faaer Du ikke en Mundfuld af Kjødet — hører Du, ikke en Mundfuld!“

Dette syntes Ulv at forstaae og trak sig tilbage.

— „Men En, der er nærved at sulte ihjel, vil De vist ikke nægte en Mundfuld, vel?“

— „Hvem er det der taler?“ raabte Jægerinden, idet hun vendte sig om med et Blik, der forraabte mere Nysgjerrighed end Stræk. „Stille, Ulv!“ befalede hun, da Hunden sprang knurrende henimod mig, „læg Dig ned; stygge Dyr. Hører Du ikke, at det er En, der er sulten. Hvad er det? en Neger!“

Det var den sorte Farve, hvormed mit Ansigt var overstrøget, der stussede hende.

— „Nei, jeg er ingen Neger,“ sagde jeg, idet jeg traadte frem af mit Stjul, „ingen Neger, skjøndt jeg er bleven behandlet, som om jeg var en.“

— „Hahaha! Hvid, rød og sort! Gud frie mig, hvilken en Harlequin! Hahaha.“

— „Mit Toilette synes at vække Deres Munterhed, smukke Jægerinde. Jeg kan imidlertid forsikre Dem, at det ikke er efter min Smag, og at jeg heller ikke er Opfinder af det.“

— „De er en Hvid?“ spurgte hun, idet hun traadte nærmere og tog mig i Diesh.

— „Igaar var jeg det,“ svarede jeg idet jeg vendte mig halvt om og viste hende mine

Skuldre, som den indianske Kunstner havde ladet urørte.

— „O Himmel!“ raabte hun i en pludselig forandret Tone, „De bløder! Hvor er Deres Saar, Sir?“

— „Jeg er saaret paa flere Steeder, men ikke farligt. Det er blot Ridser — jeg har undersøgt dem.“

— „Hvem har bibragt Dem disse Saar?“

— „Indianere. Jeg er nylig undsluppen fra dem.“

— „Indianere? hvad for Indianere?“

— „Arapahoerne.“

— „Arapahoerne! — Hvor har De mødt dem?“

— „Ved Huerfano,“ svarede jeg. „Det var en Bande, der anføres af en Høvding, som er bekendt under Navnet Rød-Haand.“

— „Ha! Rød-Haand er i Huerfano? Fremmede, ved De det sikkert?“

Hun gjorde mig dette Spørgsmaal i en Tone, der var saa ivrig, at det overraskede mig.

Jeg svarede, idet jeg gav hende en kort og flygtig Skildring af hvad der var foregaaet, uden dog at nævne mine Rejsesamkameraters Navne eller Formaalet for vor Expedition. Jeg fik heller ikke Tid til at indlade mig nærmere derpaa, thi hun afbrød mig igjen i en heftig Tone:

— „Rød-Haand er i Dalen ved Huerfano! Det er en Nyhed for Wa-ha-ra!“

Efter en lille Pause spurgte hun igjen ivrigt:

— „Hvormange Krigere har Rød-Haand med sig?“

— „Omtrent tohundrede.“

— „Ikke fleer end tohundrede?“

— „Nei, snarere færre end flere.“

— „Det er godt — De sagde, at De havde en Hest med Dem?“

— „Den er her tætved.“

— „Saa hent den og følg med mig.“

— „Men mine Kammerater? jeg maa sætte efter Karavanen, for at jeg kan vende tilbage og befrie mine Kammerater.“

— „Det behøves ikke. Der er En her i Nærheden, der kan hjælpe Dem langt bedre dertil end den Eftorte, De taler om. Hvis det er forsilde at frelse deres Liv, kan De idetmindste hævne deres Død. De siger, at Karavanen kom her forbi igaar?“

— „Ja, igaar, henimod Middag.“

— „Saa kan De dog ikke indhente den og komme tidsnok tilbage. Rød-Haand vilde da være borte. Forresten kan De ikke naae Karavanen uden først at vende tilbage til den Canon, De kom fra, og der vilde De igjen støde paa den Fjende, som De nylig er sluppen bort fra. Bjergene her,“ sagde hun og pegede i den modsatte Retning, „ere uoverstigelige.“

Jeg havde altsaa intet Haab om at kunne virke til at befrie mine Kammerater. Uden tvivl vare de ogsaa allerede faldne som Offre for Arapahoernes Hævnthirst, og det var kun Pligtfølelsen, der drev mig til at søge Hjælp for i al Fald at hævne deres Død.

— „Følg mig,“ raabte den unge Pige. „Hurtig, Deres Hest! Ellers komme vi forsilde. Rød-Haand er altsaa i Dalen ved

Huerfano! Hvor det vil glæde Wa-ka-ra.
Hesten! Hesten!"

Jeg ilede hurtig hen og hentede min Araber.

— "Et smukt Dyr!" raabte hun, da hun saa den. "Det er intet Under, at De har kunnet ride fra dem. Stig op."

— "Og De?"

— "Jeg gaaer tilfods. Dog det er sandt, Tiden er kostbar. Kan Deres Hest bære os Begge?"

— "Naturligviis."

— "Saa rider jeg med. Det kan være en halv Time om at gjøre, og hvis Rød-Haand slap bort . . . stig først op . . . hurtig!"

Der var ingen Tid til at gjøre Komplimenter. Jeg rev et Stykke af Bøffelskindet og bandt det om mine Lænder som et Skjort; det Øvrige fastede jeg paa Hesterhaggen og svang mig derpaa op i denne improviserede Sadel. Sægerinden fulgte efter.

— "Ulv!" raabte hun til Hunden, "Du bliver her og passer paa Bldtet! Bob ikke at tage en Mundfuld, før jeg kommer tilbage! See saa Fremmede!" vedblev hun, idet hun tog mig omkring Livet, "jeg er beredt. Staan ikke Deres Hest, hvis Deres Kammeraters Liv er Dem kjær. Vi skal igjennem den Fjeldfløft der — altsaa fremad."

Min Araber behøvede ikke nogen Opmuntring. Den syntes at forstaae, at det her gjaldt om at være hurtig, og med Vindens Fart fløi den med os hen igjennem Bjergfløften.

Get og fyrgetyvende Kapitel.

Til andre Tider og under andre Omstændigheder vilde Berøringen af denne runde Arm, der holdt mig omslunget, bragt mit Blod i en feberagtig Bevægelse — nu var det ikke Tilfældet. Jeg forblev ligesaa kold ved Tryk-
ket af denne smukke Arm, som om en Billedstøtte havde omfavnet mig, thi mine Tanker vare kun hos mine fangne Kammerater, og Jægerinden havde givet mig Haab om, at de maaskee endnu kunde frelses. Men hvorledes? Og ved hvem? Hvis var den mægtige Haand, fra hvem Hjælpen her skulde komme? Jeg havde gjerne spurgt, men vort raske Ridt forhindrede enhver Samtale. Jeg kunde kun anstille Formodninger. Rimeligviis kunde det ikke være Hvide, thi ingen Stare af „Trap-pere“ kunde være stor nok til at angribe Rød-Haands Horde med Udsigt til at beseire den. Desuden havde hun to Gange nævnt Navnet „Wa-fa-ra“. Det var ikke sandsynligt, at en Hvid kunde hedde saaledes. Navnet var utvivlsomt Indiansk — især saaledes som Jægerinden udtalte det.

Jeg ventede paa en Leilighed til at spørge hende selv. Endelig frembød sig en saadan, thi Veien førte hen igjennem en Mængde løse og adspredte Klippeblokke, hvor det var nødvendigt at ride sagte. Jeg vilde lige til at begynde Samtalen, men hun forekom mig.

— „De er Officeer i Armeen?“ sagde hun i en halv spørgende Tone.

— „Hvoraf veed De det?“ spurgte jeg overrasket.

— „Det seer jeg tydeligt.“

— „Jeg har tidligere været Kaptein i Armeen.“

— „Hvad fører Dem da til disse Egne? De er vel paa Veien til Guldlandene, ikke sandt?“

— „Nei.“

— „Hvad da, om jeg tør spørge?“

— „Det var kun et forunderligt Indfald — en Reise uden noget bestemt Maal. Min Hensigt var at vende tilbage igjen til Staterne.“

— „Ah, De har ifinde at vende tilbage? Men De sagde dog, at baade De og Deres tre Kammerater havde ifinde at følge efter Karavanen? Hvorfor fulgte De da ikke med den? Det havde jo været ulige sikkrere.“

Jeg tøvede med at svare, og hun vedblev:

— „Det er ikke almindeligt, at et saa lille Reiseselskab passerer Prairierne. Af Indianerne er der altid Fare at berygte, undertiden ogsaa af de Vilde. Af, der gives ogsaa vilde Hvide, der ere vildere end de Røde, langt vildere.“

Disse forunderlige Ord, og det Suk, der ledsagede dem, bevægede mig til at dreie Hovedet om og kaste et Blik paa min Ledsfagerindes Ansigt. Der var i dette Dieblis udbredt en vis Melankoli over det, som om Fortiden ogsaa for hende havde haft sine Lidelser og Smærter. I hendes Physionomi var der i dette Dieblis, hvad der allerede tidligere havde været mig paafaldende, en Lighed med Lilian Holt; men denne Lighed var saa flyg-

tig og ubestemt, at jeg ikke engang kunde sige, hvori den laa. I Ansigtstrækkene laa den visse-
 lig ikke, thi disse lignede slet ikke Lilians
 ligesaa lidt som Haaret eller Hudfarven. Skulde
 jeg nærmere betegne Ligheden, vilde jeg maa-
 skee sige, at den laa i Blikket eller i Klangen
 af Stemmen. Denne Lighed var naturligvis
 ganske tilfældig, og det kunde jo heller ikke
 være anderledes. Jeg var alene bleven erindret
 om hende ved Blik og Toner, og de Tanker,
 som herved fremkaldtes hos mig, forhindrede
 mig i at svare.

— „Det er en nogen besynderlig Bemærk-
 ning,“ sagde jeg omsider, „De har dog ikke
 fundet Bekræftelse paa den i Deres egen Er-
 faring?“

— „Ganske vist, og det paa en saa sørge-
 lig Maade, at jeg ikke kan andet end ansee
 den for rigtig. Jeg har kun havt ringe Grund
 til at elske Folk af min egen Farve — det vil
 da sige, naar jeg betragter mig selv som en
 Hvid.“

— „Er De da ikke en Hvid?“

— „Ikke ganske. Jeg har ogsaa indianer-
 Blod i mine Aarer.“

— „Men ikke meget, skulde jeg troe.“

— „Idetmindste ikke nok, til at det skulde
 indgyde mig indianiske Tilbøieligheder, skjøndt
 jeg paa den anden Side ikke har Grund til
 at elske de Hvide.“

— „Virkelig?“

— „Af, Fremmede, de have Alle været falske
 imod mig — min Elskede, min Fader og min
 Mand.“

— „Deres Mand? De er altsaa gift?“

— „Nei.“

— „Men De har været det?“

— „Nei.“

— „Hvorfor sagde De da Deres Mand?“

— „Af Navn havde jeg en Mand. Jeg er bleven gift, men jeg har aldrig“

Hun taug, og jeg følte, at hendes Arm skjælvede.

— „Deres Historie maa da være meget mærkelig,“ bemærkede jeg, for at faae hende til at udtale sig noget nærmere. „De har i høi Grad vaakt min Nysgjerrighed, men jeg veed, at jeg ikke har nogen Fordring paa Deres Fortrolighed.“

— „Og dog kan De vinde den.“

— „Hvorned?“

— „De sagde før, at det var Deres Hensigt at vende tilbage til Staterne. I det Tilfælde har jeg et Grinde at give Dem, som gjør det nødvendigt, at De kjenner min Historie. Den er ikke lang. Den handler blot om en stakkels Pige, hvis Elsker var falsk, hvis Fader svog sine Pligter, og hvis Mand var en Bedrager, en meenederisk Skurk.“

— „De har da levet i meget ulukkelige Forhold, og jeg vilde give meget for at erfare, hvem De er, og hvad det er for et forunderligt Tilfælde, der har ført Dem herhen.“

— „Men ikke nu, thi Tiden er kostbar. Hvis Deres Kammerater leve endnu, svæbe de i Fare, og det er Deres Opgave at frelse dem; min er det, at Rød-Haand ikke kommer til at undslippe. Hvis det skete, er der En, hvem det vilde gaae nær til Hjertet, en

Mand, som jeg kan takke for mit Liv og endnu mere."

— "Og hvem er det?"

— "Rød-Haands og Arapahoernes Dødsfjende — Wa=ka=ra."

— "Wa=ka=ra?"

— "Ja, Utahernes øverste Høvding. De skal strax see ham. Lad Deres Hest løbe til, thi vi ere lige ved Leiren. Det er Røgstjerne fra den, som De seer hithenne over Høien. Fremad, Fremmede, fremad!"

Jeg satte igjen min Araber i Galop, men den havde neppe tilbagelagt nogle faa hundrede Skridt, før der pludselig aabnede sig en lille, smuk og græsklædt Dal for vore Dine. De hvide Regler, der i lange Rækker stode tæt ved Siden af hinanden, vare Indianertelte.

— "See!" raabte min Lebsagerinde, "det er Utahernes Leir."

Teltene stode i en dobbelt Række, saa at der var en bred Gang aaben imellem dem. For Enden stod et Telt af større Dimensioner end de andre — det var Høvdingens Wigwam. Teltene vare fegleformige, bedækkede med Bøffelhud, der ved at tilberedes og bleges havde opnaaet Væstfindets Hvidhed.

En Aabning i Teltets Forside dannede Indgangen, der lod sig lukke ved et nedhængende Stykke Skind. Udenpaa ethvert Telt var Besjederens Historie fremsat i malerisk Skrift. I Særdeleshed gjaldt det om hans Heltegteringer, hans Kampe med Cougaren og den graa Bjørn, med Pawnererne og Arapahoerne. Høvdingens store Telt var aldeles udsmykket paa denne Maade og bogstavelig bedækket med Tegn

og Figurer. Udentvivl kunde den, der forstod at udthde disse barbariske Hjeroglypher, her læse mangan en ghfelig Tildragelse. Foran ethvert Telt stode lange Landser, hvortil der lænede sig Skjolde af Bøffelhud saavel som større og mindre Buer. Ved Landserne hang der Røggere fyldte med Pile, og jeg lagde Mærke til, at der i næsten enhver Gruppe af disse Baaben ogsaa fandtes et Ildgevær, en Bøsse.

Hist og her vare nhlig flaaede Huder udspændte i Græsset paa Træpløkke, og Squaw's eller Indianerkoner knælede rundt omkring og vare bestjæftigede med at tilberede dem. Piger med vandtætte Kurve paa Hovedet kom nede fra Floden eller gik ned til den; Mænd stode og passiarede i Grupper eller legede i Græsset; Drengene øvede sig i at styde med Bue, og endnu yngre Børn boltrede deres nøgne Kroppe omkring i Græsset og tumlede sig med unge Hunde, deres sædvanlige Legekammerater. Masser af Hunde travede omkring under Teltene, medens en blandet Hjord af Heste, Muuldyr, Faar, Geder og Esler græssede paa Sletten i kort Afstand fra Leiren.

Det var det Syn, der frembød sig for mig, da vi rede hen til Utahernes Leir.

Vor Ankomst foraarsagede, som man kunde vente, en Forandring i disse Folks Bestjæftigelse. Lærningespillerne sprang op af Græsset, og Squawerne hørte op med deres Arbejde og kastede deres Karter paa Huderne.

— „Ti—ha!“ lød det forbausede Udbrud, der trængte sig fra hundrede Læber. Børnene skreg og skjulte sig bag deres Mødre, Hundene knurrede og gjøede, Hestene vrinsede, og Faar-

rene og Gederne blandede deres Brægen i det almindelige Chor.

— „Fremad, til Høvdingens Telt!“ sagde min Vedsagerinde, idet hun gled ned af Hesten og gik foran mig tilføds, „der er Høvdingen selv, Wa-ka-ra!“

Det var en Indianer af ædel Skikkelse, men Mellemstørrelse, i lange Strømper af skarlagensrødt Tøi, en Tunika af udshet Bøffelskind, Hovedpynt af brogede Fjer med en busket Kam, der rakte lige ned til Hælene. En broget, stribet Serape hang ligesom et Skærf over den venstre Skulder, og et Bælte af rødt chinesisst Krep var bundet løst omkring Livet og fuldstændiggjorde et Costume, der maatte kaldes mere malerist end vildt.

Ansigtet var ædelt og Diet skarpt som en Orns. Udtrykket i Ansigtstrækkene var ingenlunde vildt, og i hans Blik var der noget Roligt og Mildt, ja næsten Frhgtstomt. Havde jeg kjendt den Mand, der stod for mig, vilde jeg have bemærket, hvorlidet dette Udtryk stemte overens med hans virkelige Charakter.

Jeg stod ligeover for den berømteste Høvding i Amerika, den Høvding, hvis Navn, stjødnt ngt for mig, i dette Dieblis frhgtedes fra Oregon til Arespe, fra Bredderne af Rio-Bravo til Gammel-Californiens Sier-raer. Det var Walker, Utahernes Høvding og en Ven af den berømte „Trapper“, hvis Navn han havde antaget, og som i Utahernes Mund var bleven til Wa-ka-ra.

Et forunderligt Individ stod ved Siden af Høvdingen, da jeg kom ridende hen til ham. Efter hans Costume og Hudfarve at dømme

maatte han være en Mexikaner. Hans Dragt bestod af en Jacqueta og Calzoneros af mørktfarvet Silke og en Sombrero med bred Krampe af sort Bordug, medens Hudsfarven, skøndt mørk, dog var nogle Nuancer lysere end en Indianers. Det var en Mand med en lille Figur og et komisk-alvorligt Ansigt. Dette Udtryk var overhovedet det fremherskende i hele hans Person og forhøjedes endnu mere ved et forunderligt Stykke Meubel, der hang i hans Læderbælte. Det var en Træstump af omtrent atten Tommers Længde, der saae ud som en Støpleform. Ved den tykke Ende var der anbragt Remme, hvorved den var befæstet til Bæltet. Den lille Mexikaner saae ganske ud som en Original og var det ogsaa, som jeg senere erfoer.

Det var ingen Anden end den berømte Pedro Archilete eller „Træbeen“, som hans Kammerater kaldte ham, en Trapper fra Taos, en af de fløgtigste og modigste i dette Broderskab. Det forunderlige Meubel ved Bæltet var et Træbeen, som han dog kun leilighedsvis betjente sig af, naar hans eget, der var blevet beskadiget af en Indianers Kugle, ikke kunde holde ud mere at marchere. Ellers bar han altid Træbenet ved Bæltet saaledes som nu. Hans Tilstedeværelse i Indianernes Leir var let at forklare. Han var i Forbund med deres Høvding, thi Utaerne vare paa den Tid en paz (i Fred) med Colonierne i Taos-Dalen, og de spanske „Trappere“ og Handelsmænd kunde frit bevæge sig imellem dem. Træbeen havde gjort en Trapper-Expedition og var paa den Maade bleven Wa-ka-ras Gæst.

To og fyrgetyvende Kapitel.

— „Den hvide Jægerske er hurtig vendt tilbage,“ sagde Hovedsmanden, da min Vedfægerske nærmede sig til ham. „Hun bringer et besynderligt Bildt med,“ svarede han til. „Hvem er den unge Kriger med den hvide Ring paa Brystet? Det er et blegt Ansigt, ikke sandt? Ellers er det ikke Skik blandt vore hvide Brødre at smykke sig paa den Maade.“

— „Det hidrører heller ikke fra ham selv,“ svarede Jægerinden. „Hans Fjender, de Røde, have gjort det. Den hvide Ring er en Skive til at stikke efter, og mange Rugler ere blevne affhrede efter den. De røde Striber, som I seer, ere Blod, der er udstømmet fra den hvide Mands Saar. Naar Wa-ka-ra erfarer, hvem der har udghdt dette Blod, vil han skynde sig at hævne det.“

— „Hvis det er den hvide Jægerindes Dnske, vil Wa-ka-ra hævne dette Blod, selv om det er udghdt af hans Landsmænd. Tal, Ma-ra-nee, I siger, at røde Mænd have gjort det — var det Utaher?“

— „Nei, men Utahernes Fjender.“

— „Utaherne have mange Fjender — i Nord og Syd, i Vest og Øst have de Fjender — hvorfra kommer da denne Fremmede? Og hvem har udghdt hans Blod?“

— „Han kommer fra Østen — fra Arapahoerne.“

— „Ha,“ raabte Hovedingen og foer sammen, idet hans Ansigt formørkedes. „Fra

Arapahoerne? Hvor har det blege Ansigt mødt Arapahoerne?"

— „Bed Huerfano."

— „Godt. Den hvide Jægerinde bringer Efterretninger, der glæde Uta-Krigernes Hjerter. Hvem har seet dem der?"

Jægerinden svarede, idet hun pegede paa mig:

— „Den hvide Mand har været deres Fange og er nylig undvogen fra dem. Han kan føre Wa-ka-ra til deres Leir, hvor han vil finde sin værste Dødsfjende — Høvdingen Rød-Haand."

Høvdingens Ansigt blev endnu mørkere; det milde Udtryk forsvandt ganske og gav Plads for en vild Hævntørst. Han gjorde nu i det engelske Sprog, som han havde lært ved at omgaaes med „Trapperne", en heel Deel Spørgsmaal, der allesammen angik Arapahoernes Stilling, Antal og hvad der ellers kunde være ham af Vigtighed at vide, naar han angreb dem. Svarene syntes at tilfredsstille ham, og han gav strax Ordre til at bryde op til Huerfanobalen. Intet kunde være mig kjærere, thi nu var der dog Haab om, at mine Kammerater kunde frelses.

— „Ma-ra-nee," sagde han til Jægerinden, „tag den Fremmede med i Eders Telt og giv ham at spise. Og I, Cojo," henvendte han sig til den lille Mexikaner, „I forstaaer Jer jo paa Vægekunsten — see til hans Saar! Han kan hvile ud, medens vi ruste os! Heida! Lad Folkene blæses sammen."

Disse sidste Ord henvendte han til en Indianer, der stod udenfor Teltet. Alangen af

et Horn lød nu igjennem Luften og gjentoges fra forskjellige Steder.

Denne Musik var imidlertid ikke det eneste Tegn paa Civilisation, som Utahernes Leir frembød. Geværer og Pistoler, Sporer, Lanker og Sadler, Chakoer og Hjelme vidnede om, at de vare plyndrede fra presidios ved den spanske Grændse. Alt det var mig forresten ikke noget Nyt, thi jeg havde allerede tidligere i Comanche-Landet seet lignende Scener, og de forekomme næsten daglig langsmed Grændsen af det spanske Amerika, hvor den røde Mand bestandig begaaer Overgreb og fordrer det Land tilbage, som Conquistadorernes Haveskge for trehundrede Aar siden har frataget ham. Han har nu Overmagten paa sin Side, — om ikke i Antal, saa dog i Mod og i frigerist Mand. Hesten, som han før frygtede, er nu hans bedste Ven, og han forstaaer at tæmme og tilride den med en Færdighed, hvori den hvide Mand langt staaer tilbage. Landsen og Ildvaabnet ere i hans Hænder, og den spøgelseagtige Torden skrækker ham ikke mere; han kjender dens Oprindelse og Bestaaffenhed og betjener sig nu af det til at øve en frygtelig Gjengjeld. Den røde Mand drager ikke længere i Krigen som en Vild. Hans Kraft er forbunden med strategist Indsigt, og han besidder et fuldstændigt Militairsystem ligesaa vel som de mest civiliserede Nationer. Comanches Cavalleri rider i Fronten til Angreb og udfører sine Evolutioner efter Klängen af Signalthornet.

Det Samme, saae jeg nu, var Tilfældet med Utaherne. Før Hornet endnu havde op=

hørt at klinge, stode femhundrede Krigere færdige ved deres Heste og beredte til at sidde op. Et Regiment Dragoner havde ikke kunnet gjøre det hurtigere.

„Træbeem“ lagde Beslag paa mig.

— „Sennor Pintado,“ sagde han paa Spansk, efterat han havde undersøgt mine Saar, „det bedste Lægemiddel for Jer vil være en god Frokost, og medens Eders compaisanna tilbereder den, gjør I bedst i at følge med mig, for at I kan komme til at vaske Jer. Disse Farver flattere ikke Jert Udseende, og hvis de trænge ind i Saarene, vil det kun bidrage til at forværre dem. Følg mig!“

Fægerinden var gaaet ind i sit Telt, der stod tæt bag ved Høvdingens. Mexicaneren humpede foran mig ned til Floden. Det kolde Bad i Forbindelse med noget Taosbrændeviin fra Trapperens Flaske gav mig mine Kræfter igjen, paa samme Tid som Rødderne af patmilla, Rhmexikanernes Sæbeplante, bragte de hæslige Rouleurer til at forsvinde af min Hud. Nogle affkaarne Skiver af en Oregano-Cactus, der bleve lagte paa mine Saar, lægede dem med en vidunderlig Hurtighed, og foruden alt dette gav min mexikansk Læge mig endnu et smukt Navajoteppe, hvori jeg kunde indhulle min Nøgenhed.

— „Carambo!“ sagde han, „tag det, Americano! I kan betale mig det igjen, naar I faaer Eders Bagage tilbage fra Arapahoerne. Mira!“ føiede han til og pegede hen til Teltet, „Eders Frokost er færdig. Sennoritaen kalder paa Eder. Vogt Eder, hombre! at hendes

Dine ikke flaaer Eder endnu dybere Saar end Arapahoernes Rugler. Vaya!"

Jeg modstod min Lyst til at komme med nogle Spørgsmaal om denne min compaisanna, som han kaldte hende, hvis Historie han uden Tvivl kjendte. Jeg holdt dem tilbage og trøstede mig med, at hun havde lovet mig at fortælle den selv.

— „Aha, Fremmede," sagde hun, da jeg nærmede mig hendes Telt, „I er jo bleven mærkværdig forandret og seer slet ikke saa forfærdelig ud mere. Kom indenfor! Her er pinnoise og noget stegt Gedekjød. Det gjør mig ondt, at jeg ikke tog et Stykke med af Ammonsdyret, men jeg glemte det i mit Hastværk. Brød kan jeg ikke give Eder, thi det har vi ikke."

— „Jeg er vant til ringere Kost end denne," sagde jeg og gav mig strax uden Omstændigheder til at spise med god Appetit.

Der indtraadte en længere Taushed. En eller to Gange gik min Værtinde udenfor og kom saa igjen ind for at see, om der fattedes mig Noget. De krigeriske Rustninger udenfor syntes at interessere hende i høi Grad, og det forekom mig, at hun betragtede dem med en vis Utaalmodighed, som om hun var bekymret for Udfaldet.

Hvem eller hvad var Gjenstanden for denne Frygt? I hvilket Forhold stod hun til Høvdingen? En Fange kunde hun ikke være, thi saa vilde man ikke have tilladt hende at fjerne sig saa langt. Hans Hustru? Det affondrede Telt og den Maade, hvorpaa Utaheren tiltalte hende, modsagde denne Formodning. Hvad

var hun da? Jeg længtes efter at høre den vilde Jægerindes Fortælling, men Leiligheden tilbød sig ikke endnu.

— „Ha," sagde hun, idet hun igjen kom ind i Teltet, „jeg frygter for, at de komme for silde. Den røde Pæl er først nu bleven opreist, og Krigsbandsen varer en heel Time. Det er en overflødig Ceremoni — ikke andet end en taabelig Overtro. Høvdingen selv troer ikke paa Sligt, men hans Folk gaae nu engang ikke i Kamp, uden at den er udført. — Hør! nu begynde de at synge."

Jeg hørte den sagte, eensformige Lyd af en Mængde Stemmer, der bestandig bleve stærkere og stærkere og udførte en lang Chorsang. Af og til hørte man en Solostemme, syngende eller talende, der syntes at fortælle en berømmelig Daad og at opfordre Krigerne til Efterligning. Derefter fulgte Skrig og Skraal, som aandede Trubler og Hævntørst.

— „Det er Krigssangen, der ledsager deres Dands," sagde hun. „Saasnart den er færdig, maa I være parat!"

Hun kastede sig ned paa en af de Bøffelhuber, der bedækkede Gulvet, og syntes, halvt siddende og halvt liggende, at gruble over Noget. Denne Stilling gav mig Leilighed til at see en qvindelig Skikkelse i de smukkeste Omrids, og hendes fortryllende Ansigt gjorde dette Syn endnu mere tiltrækkende.

— „Wa-ka-ra" maa være forelsket i hende," tænkte jeg.

Idet jeg gjorde denne Bemærkning hos mig selv, saae jeg det samme melancholiske Udtryk i hendes Ansigt, som jeg tidligere havde lagt

Mærke til, og den samme Vighed med den Person, der levede i mine Tanker.

Min Interesse for den unge Jægerinde tiltog med hvert Dieblis. Jeg følte en ubeskrivelig Længsel efter at høre Fortællingen om hendes Ulykke, thi i et andet Lys kunde jeg ikke betragte den Situation, hvori jeg havde fundet hende.

— „J lovede mig at fortælle Noget om Jer selv,“ sagde jeg til hende.

— „Jeg skal ogsaa holde mit Løfte, men paa den Betingelse, jeg sagde Eder.“

— „Nævn den; hvis J ikke forlanger noget Umuligt, er jeg beredt til at opfylde Eders Ønske.“

— „Det er ingen Umulighed, skjøndt jeg maaskee gjør mere Krav paa Eders Edelmødighed, end J selv venter. J sagde, at det var Eders Hensigt at vende tilbage til Statterne — vil J tage mig med.“

— „Meget gjerne,“ svarede jeg, „men jeg frygter for, at det bliver umuligt.“

— „J mener vel, at Eders Hverv endnu ikke er endt?“

— „Åh, jeg veed hverken, naar eller hvorledes det ender!“

— „Det er forunderligt; men det er dog Eders Hensigt engang at vende tilbage. Lad mig da være Eders Rejsesamfund saalænge.“

Jeg formaaede ikke strax at svare paa dette besynderlige Forlangende.

— „D afflaa ikke min Bøn!“ vedblev hun i en bedende Tone. „Jeg vil vente paa Eder — jeg vil jage for Eder — jeg vil gjøre Alt for Eder, men her kan jeg ikke blive længere.“

Jeg længes efter civiliserede Væsners Selskab. Disse Wiennesker her have, til Trods for deres raa og vilde Væsen, været venlige og opoffrende imod mig, men jeg kan ikke blive her længere. Der er især eet Væsen, som jeg længes efter med en uimodstaaelig Magt."

Hun holdt inde.

— "Og hvem er det?" spurgte jeg.

— "En Søster, en blid og god Søster, der elskede mig høiere end sit Liv. O, først da vi bleve skilte, lærte jeg at indsee, hvor stærk denne Kjærlighed var."

— "Hvorlænge er det siden, at I har seet hende?"

— "For sex Maaneder siden forlod jeg hende, bedragen af en Skurk — men det forekommer mig, at det er sex Aar siden, at jeg saa hende. O, jeg kan ikke udholde dette vilde Liv! Disse Indianere ære mig, de vise mig alt det Gjæstevenskab, som de ere istand til, men jeg er ikke lykkelig. Fremmede! Vil I befrie mig fra denne frygtelige Tilværelse? Siig, vil I tage mig med Eder?"

— "Gjerne, naar I ønske det. Men hvorledes gaaer det med Indianerne her? Vilde de — vil han tillade, at I drager bort?"

— "Hvem?"

— "Wa-ka-ra."

— "Ja, han har selv sagt, at jeg maa gaae, naar der tilbyder sig en Veilighed. O, han er god! Han har trolig holdt sit Ord imod den Mand, der nu ikke er mere!"

— "Hvilken Mand?"

— "Han, der reddede mit Liv! Men nu er Krigsangen forbi, og der kommer Høvdingen.

— En anden Gang skal jeg fortælle Eder det Hele — kun ikke nu! Vi maae ile, ellers drage Krigerne bort uden os."

— "J har dog vel ikke ifinde at følge med?"

— "Fruentimmerne følge efter i nogen Afstand for at sørge for de Saarede. Jeg gaaer ogsaa med."

Wa-ka-ras Stemme, der opfordrede mig til at slutte mig til Krigerne, gjorde Ende paa denne Samtale, der endnu kun havde givet mig ringe Udbytte med Hensyn til det, jeg egentlig ønskede at vide. Jeg var endogjaa mere nhsgjerrig end tidligere, men det var ikke Diebliffet til at tænke derpaa. Mine Kammeraters farlige Stilling stod igjen levende for mine Dine og mindede mig om min Pligt. Jeg ilede bort fra den smukke, unge Pige, som jeg snart haabede at gjensee, svang mig paa min Hest og sluttede mig til Utahkrigerne, der i strakt Galop rede bort fra Leiren.

Tre og fyrgetyvende Kapitel.

Det var et hurtigt og anstrængende Ridt. Trods min Arabers fortræffelige Gaenstaber kostede det mig stor Møie at holde Skridt med mine nye Bundsforvandte, hvis Heste vare vant til ethvert Slags Terrain og satte hen over Klipper og Stene, som om det var den slagne Landevei, vi rede paa. De sloge sig igjennem det tykkeste Krat, de flattede hen over de skarpeste Klippestykker og paa deres

ubestøede Hove travede de ligesaa sikkert fremad som en Gjemseflo. Veien førte ned igjennem Klippeskjæfter, og Strækninger, hvor jeg ellers vilde have haft Betænkeligheder ved at lade min Hest gaae i Skridt, bleve nu tilbagelagte i det raskeste Galop.

Snart naaede vi det Sted, hvor jeg havde truffet paa Jægerinden. Hunden sad der endnu og holdt trofast Vagt ved Bildtet; den knurrede blot, da Kavalkaden travede forbi den, og blev liggende. Paa en krigerisk Expedition bliver Jagten i Almindelighed forsømt, og selv Byttet bliver forsmaaet. Man troer, at Hungeren fremkalder Tapperhed, ligesom den stærker Vittigheden, og med en tom Mave kæmper den Vilde dobbelt saa godt som ellers.

Indianernes hurtige Bevægelser og deres Begjærlighed efter at komme afsted vidnede om, at det var Alvor med Expeditionen. Det var dog ikke mit Anliggende, der ansporede dem til denne Hurtighed. Et gammelt Stammevendskab, der var ældre end Krigerne selv, bestod mellem Utaherne og Arapahoerne, og dette Fjendskab var tiltaget med Aarene.

Utaherne vidste, at de vare deres Fjender overlegne i Antal, og de jublede allerede ved Tanken om det Nederlag, de vilde tilføie dem. Alligevel styrkede de sig ikke uden Overlæg i Kampen — dertil var Utahernes Høvding en altfor dygtig Soldat. Jeg bemærkede, at han gik tilbærks efter en forudlagt Plan, og hans Strategi begyndte at blive mig klar. Horden skulde deles i fire Afdelinger omtrent af lige Størrelse. Den første, under Waderra selv, skulde, efter at have banet sig Veien gennem

den nedre Canon, omride Klippehøiderne og derpaa rykke frem paa Sletten. Forsøgte Arapahoerne at trække sig tilbage til Arkansas, var denne Afdeling bestemt til at afstære dem Tilbagetoget. En anden Division skulde ligeledes omride Klippehøiderne og besætte et Punkt, der laa temmelig ligeoverfor Reglen. Herfra skulde denne Afdeling rykke frem imod Huerfanodalen. En tredie skulde fra et lignende Punkt paa den modsatte Side ligeledes rykke frem paa Sletten, medens de Dørrige skulde rykke gennem den øvre Canon og gjøre Holdt ved dens Munding. Paa et aftalt Tegn skulde alle Divisionerne rykke frem i Galop og overfalde Fjenden. Den første Afdeling, der havde den længste Vei at ride, skulde give Signalet — en opstigende Røg skulde være Tegnet til Angreb. Planen var god, og hvis Arapahoerne endnu vare ved Reglen, maatte Kampen blive frygtelig. Med den fjerde Division fulgte „Træbeen“ og jeg.

Da vi frygtede for at støde paa nogle af dem, der den foregaaende Nat vare udsendte paa Forfølgning, bevægede vi os fremad med den største Forsigtighed. Der blev udsendt Patrouiller isorveien, og disse vendte fra Tid til anden tilbage og signaliserede, at Veien var reen.

Idet vi rykkede frem paa denne Maade, naaede vi endelig Mundingen af den store Canon, og her gjorde vi Holdt. Hidtil havde vi endnu ikke seet nogen Arapaho; men da jeg flattrede op paa en Klippespids, havde jeg den Glæde at bemærke, at Fjenden endnu var henne ved Reglen. De Vilde selv saae jeg ikke,

men vel deres Heste — den hele Cavallada besandt sig endnu ganske i den samme Position hvori jeg havde forladt den. Heraf fremgik tiensynligt, at den var vendt tilbage fra Forsøgningen, at den havde opgivet den ganske, og at den nu lod Hestene græsse.

Kun Faa af Indianerne lode sig see henne ved de paa Sletten antændte Baal; men Rytteriets Styrke forraadte, at de Andre ogsaa vare der, og at de uidentviol blot skjules for mine Blikke af de mellemliggende Høie.

Jeg saae Bognen ved Foden af Høien, thi det hvide Lærredstag stak stærkt af mod Cedertræernes mørkegrønne Naale; men mit Øie dvælede ikke derved, men vendte sig hurtig hen til Toppen af Høien. Korset stod der endnu, og paa dette opdagede jeg, skjøndt uthdeligt, en menneskelig Skikkelse. Hvem det var, kunde jeg umulig see, men saameget antog jeg for sikkert, at det maatte være Wingrove eller „Sikkertstød.“ Idet jeg saae derhen, hørte jeg Knaldet af en Musket, og en lille hvid Sky steg langsomt op imod den blaae Himmel. Det var mig kun altfor klart, at de Vilde igjen havde begyndt paa deres grusomme Tidsfordriv.

Efter at jeg en Stund havde betragtet Korset, lagde jeg Mærke til Noget, der satte mig istand til at vide, hvad for en af mine Kammerater det var, som her var Martyren. Rødhaand havde opfyldt sin Trubsel, og det maatte være „Sikkertstød“, der her indtog min Plads, thi han ragede et heelt Hoved op over den oprestaaende Pæl, medens jeg kun havde naaet til den øverste Rand af den.

Jeg saae paa dette Skuespil med Følelser, der

ingenlunde vare misundelsesværdige. Jeg brændte af Forbittrelse mod disse Djæble i Menneſteſtiffelser og havde gjerne ilet forud for at bringe dem til at holde inde eller for at føle min Hævn paa dem, hvis det var forſilte. Men dette vilde have været en uoverlagt Handling, ſom ikke vilde have ført til Noget. Tanken om hvor ſlet Arapahoerne ſjød beroligede mig noget. Hvis den ſtakkels Korſfæſtede levede endnu, vilde der være Mulighed for at redde ham. Nogle Skud mere eller mindre af ſaadanne Skytter havde ikke meget at bethyde. Han kneiſede endnu beſtandig med Hovedet, hvad der for mig var et godt Tegn, thi hvis han var død, vilde Hovedet være ſunket ned paa Brøſtet.

Jeg havde netop gjort denne Bemærkning, da Mexicaneren flattræde op af Klippen og blev ſtaaende ved Siden af mig.

— „Hijo de Dios!“ raabte han, da hans Blik faldt paa Korſet; „la crucifixion! hvilken Idee af de Vilde! ſee!“ vedblev han, da den lille hvide Sky igjen ſteg iveiret, og Raldet fulgte efter, „Santissima, de ſkyde paa den Ulykkelige.“

— „Ja,“ ſagde jeg, „de ſpille med hinanden om mine Kammeraters Liv, ſom igaar om mig.“

— „Ah, mio amigo, det er et gammelt Spil hos Arapahoerne. Tirligere pleiede de at bruge Pile dertil for at fordrive Kjedsommeligheden; men nu da de have lagt ſig efter Ildraabnene, forene de ſandſynligviis det Rytige og Behagelige med hinanden. Carambo! hvad det er for grusomme Barbarer! De ere mindre medlidende end den mørkegraae Bjørn. Gud

staae den Ulykkelige bi, der falde i deres Kløer! deres fangne Fruentimmer behandle de med et Barbari, der ikke er kjendt i de andre Stammer. Tænk engang, de stode nhlig i Begreb med at traktere paa den samme Maade den smukke Americana, kun med den Forstiel, at man havde bundet hende til et Træ istedenfor til et Kors. Carambo!"

— "Den smukke Americana?"

— "Ja hende, der bragte Eder til denne Leir.

— "Hvorledes? var hun i Arapahoernes Hænder?"

— Sin duda — af dem blev hun befriet."

— "Naar og hvor? Hvorledes og ved hvem?"

— "Hola, hombre — fire Spørgsmaal paa eengang! Jeg kan imidlertid nok svare paa dem, naar jeg blot giver mig Tid. Hun kom hertil for omtrent sex Maaneder siden, og hun blev befriet af Don José fra Arapahoernes Kløer."

— "Don José — hvem er Don José?"

— "Maaskee kjender I ham bedre ved hans amerikanske Navn — Oaqwer?"

— "I mener vel Walker, den berømte Trapper Joe Walker."

— "Rigtig, amigo. Utaerne udtale Navnet Oaquara, og som I vel har bemærket hedder den unge Høvding ligesaa og er opkaldt efter ham. Han og Trapperen vare Venner i Liv og Død"

— "De vare Venner? ere de det ikke mere?"

— "Nei, af den simple Grund, at Don José er bleven dræbt af Arapahoerne. Derfor befinder netop Eders skjønne compaisanna sig

hos Utaherne, thi den gamle Trapper har stillet hende under sin Navnesætters Beskyttelse."

— "Og har han svaret til hans Tillid?"

— "Naturligviis," svarede Mexicaneren, "Utahhøvdingen er en ædel Mand — un hombre de bien. Han vilde have gjort endnu meget mere for sin gamle Ven. Det er heller ikke saameget for Eders Skyld, som for at hæbne Don Josés Død, at han nu vil angribe Arapahoerne. Eder kan det jo være ligemeget, thi I saaer ligesuldt Gavn deraf. Hvad den skønne Americana angaaer, saa har der aldrig været seet Mage til Fruentimmer. Der er ikke en Skytte imellem Bjergene, som er istand til at skyde omkaps med hende. Hvis hun ikke var saa modig som hun er, havde Rød-Haand for længe siden gjort det af med hende."

— "Hvorledes?"

— "Hun faldt i Hænderne paa ham i Nærheden af den store Skov. Han vilde overfalde hende, men hun holdt ham og dem, han havde med sig, i ærbødig Afstand med sit Gevær og sin Hund. Rød-Haand lod hende da binde til et Træ, og Indianerne vilde til at afskyde deres Pile paa hende, men netop i det Dieblis kom Don José til med nogle "Trap-pere" fra en Forsamling ved Cuerno Verde. De vare stærke nok til at slaae de rødhudede Røvere paa Flugt og frelse hende."

— "Det var kjæft gjort. Men hvorledes kom hun derhen?"

— "Ja, cavallero, det er netop den mærkeligste Deel af hele Historien. Den unge Pige var fulgt med en Marmonkaravane, der kom fra en af Eders vestlige Stater. I har vel

sagtens hørt om Mormonerne, disse hereticos, der have grundet en Koloni histovre."

— "Ja tilvisse."

— "Nuvel, en af disse Mormoner var Pigens Mand eller, rettere sagt, skulde være det, thi hun var imod sin Villie af Faderen bleven tvungen til at gifte sig med ham. Da hun ægtede ham, vidste hun ikke engang, at han var en Mormon, og, som det lader til, ere disse hereticos hos Eder ikke meget anseete. Pigen gjorde denne Opdagelse, da Karavanen havde naaet de store Sletter. Og tillige fik hun at vide, at Giftermaalet havde været en reen Komedie, og at den, der havde viet hende, var en anden Mormor, der havde udflædt sig som Præst."

— "Vidste hendes Fader da Noget om dette Bedrageri?"

— "Det veed der Ingen. Det Besynderligste var imidlertid, at den Kjæltring af Mormon, der havde ægtet hende, havde den Plan for at overlade hende til deres Overpræst eller propheta, som de kalde ham. Det er en Polygamist, en Turco, der holder et Harem af smukke unge Fruentimmer, som almindelig blive kaldte hans aandelige Koner. Først da de vare komne i Nærheden af den store Skov, erfoer den unge Pige af de andre Fruentimmer, der vare med i Karavanen, hvad for en Skjæbne der ventede hende. I deres Forvorpenshed misundte de hende den Ære, der ventede hende... men, mira! der er Wa-ka-ras Signal! Tilhest! Tilhest! Mueran los Arapahos!"

Signalet overdøvedes af Skriget fra de vilde Krigere, der trængte frem igjennem Svælget.

Jeg flattrede ned af Klippen, svang mig paa min Hest og blandede mig i Brimlen. Da vi galoperede ud af Svælget, saae jeg mig tilbage, og mit Blik mødte nu alle Utaernes Fruentimmer, der kom ridende paa deres Muuldyr med den hvide Jægerinde i Spidsen.

Uden at tøve istemte jeg Krigsraabet med de Andre og galoperede frem med dem til Angreb.

Fire og fyrgetyvende Kapitel.

Signalet var neppe givet, førend en mørk Masse rykkede frem paa Sletten. Det var Wa-ka-ra's Ryttere, der nu sprængte frem i Galop. Et Dieblis efter saae man Masser af mørke Skikkelser fra to andre Sider styrte frem fra Bjergene ned paa Sletten, og samtidig trængte Arapahoernes vilde Angstraab til vore Øren. De vare blevene overrumplede uden at ane, at der var nogen Fjende i Nærheden og allermindst den, som de frygtede mest for af Alle.

Den røde Mand lader sig sjelden henrive af nogen panisk Skræk. Han er fra sin tidligste Ungdom vant til Krig og Oversald og møder i Almindelighed ethvert Angreb med Ro og Koldblodighed. Sædvanligviis er det en Kamp mellem Mand og Mand, hvori den personlige Tapperhed, den overlegne Vægelsesstyrke eller den større Besindighed gaaer af med Seieren. Kun Overmagten frygte de, og det

var derfor intet Under, at Utahernes Angreb maatte udbrede Rædsel i Arapahoernes Rækker. Utaherne havde omringet dem paa alle Sider, og det var ikke muligt for Rød-Haand at undgaae Kampen. Vi saae, hvorledes vore Fjender i en utrolig kort Tid ilede hen til deres Heste, kastede sig paa dem og samlede sig tæt om deres Høvding. Fra fire forstjellige Sider rykkede Utahernes Skarer imod dem, og deres Krigsraab gav Gjenlyd mellem Klipperne. Fra et tæt Buskads kom omtrent femten eller thve Arapahoer ud paa Sletten. De vare tilføds med Undtagelse af nogle enkelte Saarede, der syntes at blive baarne af de Andre. De søgte at naae hen til deres Heste, for at faae Leilighed til at flygte. Det lykkedes dem ogsaa, og paa enkelte af Hestene saae man to Ryttere paa eengang galopere hen over Sletten. Idetsamme sprængte en stor, kraftigbygget Hest, der ligeledes bar to Ryttere paa sin Ryg, lige hen imod vor Front, og et halv Duzin beredne Arapahoer satte diebliffelig efter den for at bringe den tilbage. Nu var den kun faa hundrede Skridt fra os, og jeg kunde tydelig see, hvem der sad paa den. Den forreste af Rytterne var en rød Arapaho, der med en Rem var bunden fast til en Anden, der sad bag ham, og denne Anden var Frank Wingrove. Jeg saae, at han havde faaet sine muskelstærke Arme frie, og at han med dem omspændte Indianerens Liv, medens han med det samme styrede Hesten i Karriere lige hen imod os. Jeg udstødte et Glædesfrig ved at see ham, og faa Diebliffe efter var han henne hos mig.

— „Hurra, Kapitain!“ raabte han, „har

De ikke en Kniv ved Haanden, for at jeg kan komme løs fra denne Rødhud. Jeg har ondt ved at tæmme ham . . . sid stille din Hund, eller jeg knuser dine Ribbeen."

Indianeren gjorde fortvivlede Anstrengelser for at slippe fra ham og komme ned af Hesten. Tilfældigviis havde jeg ingen Kniv hos mig, men Mexicaneren trak en ud af Skeden og red hen med den til mig. Jeg troede, at det var hans Hensigt at overføre Remmen, men idet Sted gjorde han kort Proces og stødte Kniven ind i Arapahoerens Ribbeen. Indianeren udstødte et vildt Skrig, men idetsamme sank hans Hoved ned paa Skulderen; et Snit af Kniven skar Remmen over, og Indianerens Krop faldt med et dumpt Slag ned til Jorden. Denne lille Scene varede kun et Dieblit; ikke desto mindre var hele Skaren, vi hørte til, kommen foran os, og de Forreste vare allerede indviklede i Kamp med Arapahoerne. Rytterne, der dannede vor Fortrop, hindrede mig en lang Tid i at see vor Fjende. Utaherne havde gjort Holdt og affyrede deres Geværer. Krudtdampen indhyllede baade Ven og Fjende, men af Standsnungen formodede jeg, at Arapahoerne havde til Hensigt at forsvare sig henne ved Foden af Reglen. Det var dog ikke Tilfældet. Efter den første Salve ophørte Ilden, og Utaherne rykkede rask fremad. Arapahoerne vare flygtede ned i Dalen, men der maatte de støde paa Wa-ka-ra.

Arapahoerne saae snart, at deres Anstrengelser ikke kunde frelse dem, og at den eneste Udvei, de havde, var at slaae sig igjennem til en af Siderne. De vare ikke længe om at

træffe deres Balg: Wa-ka-ras Trop adskilte dem fra deres Hjemstavn. Om saa Sekunder maatte de støde sammen med deres Dødsjende. Utaherne red til, alt hvad de kunde, men det var ikke mig og mine Kammerater muligt at indhente dem. Vi kom tæt forbi Keglen, og i min Ophidselse havde jeg nær glemt at fæste et Blik op til Toppen, da et skingrende Skrig erindrede mig om den, der var korsfæstet deroppe. „Hurra!“ skreg Stemmen, „Himlen være med Eder, hvem I saa er, Hurra! efter det Paf, Hurra! Skælpeer dem Allesammen fra den Første til den Sidste.“ Der var ingen Tid til at svare paa dette opmuntrende Raab. Det var mig nok at vide, at det var vor gamle Kammerat, og at han levede. Jeg raabte nogle opmuntrende Ord til ham og galoperede videre.

Det var et frygteligt Syn at see de to mørke Skarer storme henimod hinanden ligesom Bølgerne i et oprørt Ocean. Sammenstødet var ledsaget af vilde Hyl, udfordrende Raab, Raslen af Skjolde og Landser og Musketernes Knalden. Wa-ka-ras Skare veg et Dieblit tilbage, thi den var den ulige svageste, og hvis den havde været overladt til sig selv, vilde den have lidt et afgjort Nederlag; men Utaherne vare ikke blot bevæbnede med Bøsser, men ogsaa med Pistoler, og disse Sidste anrettede en stor Ødelæggelse i Arapahoernes Rækker. Man saa de mørke Krigere styrte ned af Hestene, der forfærdede galoperede ind paa Markerne og med deres vilde Brinften forøgede Kampens Oprør. Der fandt kun et eneste Angreb Sted, en kort, men frygtelig

Kamp, og dermed var Fægtningen forbi. Den forvandlede sig næsten øieblikkelig til en forvirret Flugt. Resten af Prairirytterne galoperede ned ad Dalen, forfulgt af de fire Afdelinger af Utaherne, der nu i Forening satte efter Fjenden, istemte deres svingrende Krigsraab og affyrede Skud paa Skud, hvergang de kom Fjenden nær nok.

Hverken Wingrove eller jeg havde haft Leilighed til at tage Deel i Kampen. Den var forbi, inden vi kom til, og selv om dette ikke havde været Tilfældet, vilde vi dog ikke kunde have været vor Allierede til synderlig Nytte. Det var nemlig umuligt for os at kjende Venner fra Fjender.

Det Sted hvor Sammenstødet med Waskaras Skare havde fundet Sted, frembød et Skuespil, der til enhver anden Tid vilde have fyldt os med Forfærdelse. Henimod hundrede Mand laae døde i Græsset. Det var Utahere saavel som Arapahoere, og kunde vi end i Kampens Hede ikke skjelne Krigerne fra hinanden, var det dog en let Sag at kjende de Faldne. Synet af de dræbte Indianere frembød en paafaldende Forskiel. Paa Utahernes Hoved saae man det tykke sorte Haar, men paa Arapahoernes var der hverken Hud eller Haar at see — de vare skalperede tilhobe. Nogle Saarede fæde eller lænede sig til de Døde, medens nogle af deres Kammerater vare beskæftigede med dem. Heste, der vare overladte til sig selv, galoperede omkring og slæbte deres Vassoer efter sig, og Vaaben af alle Slags — Spyd, Skjolbe, Buer, Koggere og Pile — vare spredte omkring i Græsset.

En Gruppe af omtrent tolv Mand havde i nogen Afstand flokket sig omkring en Gjenstand. Det var Lige af en Høvding. Det var bedækket med Saar og frygtelig mishandlet, men jeg kjendte dog af Ansigtstrækkene den frygtede Rød-Haand.

Til trods for de vanzirende Hug og Stik gjenkjendte jeg dog de samme uhyggelige Linier, der havde gjort dette Ansigt saa frygteligt i Livet. I Døden var det endnu frygteligere, men Utaherne, der stode rundt omkring, betragtede det ikke længere med Frygt; de haaned og spottede nu deres Offer. Jeg, der ikke havde Noget at befale paa dette Sted, vendte mig bort og ilede, ledsaget af Wingrove, tilbage til Reglen.

Fem og fyrgetyvende Kapitel.

Underveis blev der kun verket saa Ord imellem os. Jeg bragte Efterretninger, der maatte gøre ham ubestrikelig lykkelig, men derom dreiede vor Samtale sig ikke. De ville snart mødes, tænkte jeg, lad da Glæde og Overraskelse forene sig med hinanden! Derimod meddeelte Wingrove mig i Korthed hvorledes han havde undgaaet sine Forfølgere. Han var bleven fangen ligesom jeg, men uden at være alvorlig saaret; senere vilde han være bleven dræbt, hvis ikke Su-wa-nee, der havde stor Indflydelse hos Rød-Haand, var gaaet i Forbøn for ham. I hendes Bryst kæmpede

Had og Kjærlighed imod hinanden; den sidste Følelse havde i dette Dieblif havt Overvægten, og hun havde selv baaret ham hen i et nærliggende Krat, hvor hun hele Natten havde bevogtet ham som en Tiger, og først da Kampen begyndte, havde han seet Veilighed til at undslippe. Alt dette meddeelte han mig i faa og hurtige Ord. Vi nærmede os til det Punkt, hvor „Sikkertslud“ endnu befandt sig, men det havde været umuligt at kjende den stikkelige Yankee, saaledes som han var udstafferet, hvis jeg ikke selv havde befundet mig i den samme Situation tidligere. Hans Glæde over at see os var ubestrikelig, og lykkeligviis havde han ligesom jeg kun faaet lette Saar, skjøndt han havde gennemgaaet den samme Dødsangst. Nu da Faren var overstaaet, gjorde han Vøier med det Hele og var udtømmelig i at finde paa Vittigheder og Ordspil. Det Eneste, der forstyrrede baade hans og vor Glæde, var Tanken om den ulukkelige Irlænder.

— „Den stakkels Patrick,“ sagde han, medens vi gik ned af Reglen, „det var den ihstigste Kammerat, jeg nogensinde har havt, og vi maae see at skaffe ham en christelig Begravelse. Jeg gad dog vide, hvad det Paf har gjort med ham, og hvor hans Lig er.“

— „Jeg saa det,“ svarede jeg ham, „henne paa Sletten — man havde skalperet ham.“

— „Ja, Indianerne skalperede ham strax, da de havde taget ham til Fange. Igaarastes laa han der endnu, men nu er han der ikke mere. Hvor troer I, man har gjort af ham?“

Dette Spørgsmaal gav os nok at tænke paa. Vi gave os til at søge rundt omkring Reglen,

men der var intet Spor af ham at opdage. Omtrent trefindsthye Skridt fra Reglen strømmede Floden. Maaskee havde Indianerne kastet ham i Vandet. Vi gik halv mekanisk ned til Floden, skjøndt vi ikke ventede at træffe paa hans Lig der. Langsmed Flodbredden stod der en Mængde gamle Piletræer, hvis lange Grene naaede ned i Vandet. Vi gik hen under disse Træer med Wingrove i Spidsen. Pludselig saae jeg ham bukke sig, som om han vilde tage Noget i Dieshyn.

— „Her er Nogen bleven slæbt igjennem,“ udbroød han. „Nei, han er ikke bleven slæbt igjennem — han er krøben paa Hænder og Fødder. See her! Her er Spor af et Knæ, og det er intet Indianerknæ, thi det har været bedækket med Tøi.“

Vi saae Alle ned for at undersøge Sporet og opdagebe virkelig i det bløde Dynd Aftrykket af et Knæ, hvor man tillige tydelig kunde skjelne de hinanden krydsende Linier af de grove Traade i Tøiet.

— „Saa sandt jeg lever!“ raabte „Sikkertstuds“, det er det rigtige Infanteriklæde! Patrick har været her. Min Gud, skulde det være muligt at han levede endnu!“

— „Sikkertstuds! Sikkertstuds!“ hvistede en Stemme, der syntes at komme op af Jorden.

Nogle Dieblis stode vi som forstenede.

— „Sikkertstuds!“ vedblev Stemmen, „vil Du ikke hjælpe mig op? jeg er altfor svag til at klattre op ad Skrænten.“

— „Patrick! Gode Patrick! Hvor er Du? lever Du virkelig?“

— „Savist lever jeg, men jeg er næsten

halvød, og jeg er desuden ligeved at drukne. Skynd Dig at række mig Haanden, thi mit ene Been er ubrugeligt."

Vi styrtede Alle ned til Vandet, hvorfra Stemmen kom, og et afføheligt Syn mødte der vore Øine — det var vor skalperede Kammerats purpurøde Hovedskal. Legemet var halvt i Vandet! Vi sprang alle Tre paa engang ud i Floden, toge den stakkels Fyr paa vore Arme og bare ham op paa Flodbredden. Det var, som han havde sagt. Et af hans Been var brækket under Knæet, og flere andre dybe Saar opdagede vi paa forskjellige Steder af hans Legeme. Dog var der Haab endnu, thi skjøndt hans Saar saae slemme ud, vare de dog ikke dødelige, og naar han blev godt pleiet, vilde han, maaskee endnu komme paa Benene. Vi toge saa let paa ham som muligt og bare ham tilbage til Keglen.

Arapahoerne havde efterladt al deres Bagage og deriblandt en Mængde Dækkener paa Kamppladsen. Det var derfor en let Sag at skaffe ham et blødt Leie, hvorpaa vi lagde ham, efter at vi havde forbundet hans Saar saa godt vi kunde. Han fortalte os nu, at han, som han udtrykte sig, havde spillet Pungdyrets Rolle. Indianerne havde anseet ham for død, og han havde lagt sig med begge Hænder for Ansigtet for at undgaae deres forstende Blik. Igjennem Fingrene kunde han skimte deres Bevægelser, og han havde af og til gjennegaaet en ikke ringe Angst, naar en eller anden halvdrucken Wild tumlede forbi ham, thi han vidste jo ikke, om han ikke vilde støde ham sit Sphd gjennem Livet. Da Natten brød frem,

levede Haabet op i ham paany, thi Indianerne havde leiret sig om et Baal og toge ikke mere Notits af ham. Saa snart det blev ordentlig mørkt, gav han sig til at krybe henimod Floden, deels for at slukke sin Tørst, deels for, om muligt, at finde et Skjulested.

For mig var der ikke længer nogen Tvivl om, at Utahernes Wa-ra-nee ikke var nogen Anden end Marian Holt, og at Forsøreren og Mormonen maatte være Josh Stebbins. Naar jeg nu tænkte tilbage paa de pompeuse Talemaader, Frank Wingrove havde brugt om sin elskede Marian, fandt jeg dem ikke mere overdrevne. Den vilde Jægerske, jeg paa en saa forunderlig Maade var stødt sammen med, var ganske vist ikke mindre smuk, end han havde skildret hende, og hvis jeg ikke først havde seet Lilian, vilde jeg uden tvivl selv være bleven hendes Bytte. Nu var det ikke Tilfældet. Hvor meget end den brogede Tulipan trækker Dinene paa sig, er Violens Duft dog uendelig sødere. Selv om jeg havde seet Begge paa eengang, vilde jeg intet Dieblis have vallet i mit Balg. Min Kjærlighed til Lilian Holt var en altfor dyb Videnstab, til at den kunde være andet end varig. Selv i den frygtelige Time, da Døden mange Gange svævede over mit Hoved, dvælede min Tanke dog mest ved den Fare, der truede hende. Og endnu var der ingen Grund for mig til at være mindre bekymret. „Trapperens“ Fortælling viste mig jo noksom, hvad for en Fare hun endnu bestandig var udsat for.

Jeg har allerede talt om de Erfaringer, jeg har havt Veilighed til at gjøre hvad Mormonvæsnet angaaer, og om det Indblik, jeg har

faaet i deres affthelige Institutioner. Jeg har sagt, at Theorien om det aandelige Egtteskab allerede for længe siden var bleren forkastet af Apostlene selv, og at man har indført Fleerkoneriet istedet. I Grunden er det Eet og det Samme: Mormonpræsternes Praxis var fra Begyndelsen af den samme, kun blev Fleerkoneriet dengang holdt hemmeligt; men nu, da man ikke frygter Offentligheden længere, hylde man det aabenbart og nægter det ikke længer.

Naar jeg siger Fleerkoneriet, er det egentlig en orientalsk Talemaade, jeg betjener mig af, der her ikke er paa sit rette Sted. Fleerkoneriet forudsætter en Vielsesceremoni i Overeensstemmelse med Landets Love; men Mormonerne, idetmindste de høiere Embedsmænd, bryde sig ikke om Sligt. For dem er Ceremonien ikke andet end en Farce, der bestaaer i, at en af Apostlene besprænger Brudeparret med Vand og ligesom ved Magnetiseringen berører det nogle Gange, hvad der i Epøg kaldes Haandspaalæggelsen. Dette Bedrageri har forresten slet ikke andet Formaal end at fjerne Fruentimmernes meget naturlige Betænkkeligheder.

De almindelige Mormonkoners Stilling har ganske vist nogen Lighed med Egtteskabet, det vil sige naar de ere gifte med en af de simple Hellige, der ikke have Raad til at tillade sig de grove sandselige Nydelser, der ere forbundne med Fleerkoneriet; men ganske anderledes er det med de thve til fyrgethve velhavende Herrer, der forvalte Kirkens Finanser, Tiender og de andre Afgifter, som de godt forstaae

at afpresse Mængden. Hos dem spiller Konen ganske den samme Rolle som en Maitresse.

Jeg vidste, at en af de vigtigste Pligter, der paahvile disse Emisfairer, som man kalder Apostole, bestaaer deri, at de fra alle Verdens Dele sammendrive unge Piger. Hensigten hermed er, som det hedder med en hyllerrist Phraselogie, at de skulle være „Mødre i Kirken“ og paa denne Maade bidrage til, at Tilhængerne af den sande Tro hurtigere kunne formere sig. Hemmeligt ere derimod Emisfairerne instruerede om at udfinde de Skønneste, og det er en bekjendt Sag, at de især i denne Retning udvikle den største Energi.

Dette Proselytmageri gav Anledning til en almindelig Forbittrelse imod dem i Missjouri og Illinois, som igjen havde tilfølg, at de Hellige bleve fordrerne fra deres store Tempelstad Nauvoo. Blandt deres Angribere var der Mange, der havde god Grund til at hævne sig paa dem — Fædre, hvem man havde røvet deres Børn, og Brødre, hvis Søstre man havde lokket bort fra Hjemmet.

Overpræsten, paa hvis Skuldre Prophetens Kappe har sænket sig ned, holder Kirkens Stjæbne i sin Jernhaand og styrer den efter sit Behag. Det er en snu, samvittighedsløs Mand, der efter sin hele Tænkemaade er en Plebeier, men udstyret med en vis Politur, der gjør ham det let at bedrage den tankeløse Hjord, der omgiver ham. Det er en Vellystning, der neppe gjør sig den Ueilighed at forstille sig, men fremfor Alt en Erkedespot, hvis Villie er en Lov for alle hans Omgivelser. Saavel den aandelige som den verdslige Magt

ligger i hans Hænder, og han forener i sig baade den lovgivende, udøvende og dømmende Myndighed saavel som ogsaa den fiske Magt, thi han er den eneste Skatmester. Paa denne Maade er dette Monstrum beklædt med en aldeles uindskrænket Magt, og man kan med Rette sige om ham, at han behersker baade deres Sjæle og deres Legemer. De første former han ganske efter sin Billie; hvad Legemerne angaaer, saa er det en bekjendt Sag, at han, uagtet han ikke tager Livet af Nogen, dog meget ofte overlader dette Hverv til sine ved et Dekret af ham udnævnte Morderengle. Vee den Hellige af hans Menighed, der udtaler en anden Mening end hans eller tænker paa Trusald! Vee ham, naar han forraader den mindste Misbilligelse eller Utilfredshed! Han kan da være sikker paa, at den hemmelighedsfulde Straf er ham i Hælene, og han kan med Visshed imødesee „Daniternes“ natlige Besøg.

Da Propheten udøver et saadant Herredømme over de mandlige Medlemmer af hans Menighed, saa behøver det vel ikke engang at siges, at hans Herredømme over Fruentimmerne er endnu fuldstændigere. Dyden lader sig overalt i Verden kun altfor let beseire, især naar den angribes under det aandelige Hylleries Maske. Ihvorvel Propheten føler sig bunden ved visse Formaliteter, er det dog ikke at tænke paa, at der vises nogen Modstand imod ham, naar det falder ham ind at begjære en af hans Tilhængeres Døttre; tværtimod ansees det for den største Ære, der kan vederfares hende.

Hvor var det da muligt, at jeg kunde andet

end skjæbne, naar jeg tænkte paa Lillian Holt, og sammenlignede hendes Skjæbne med den, hendes Søster med Nød og neppe var undsluppen fra?

Ser og fyrgetvøende Kapitel.

Modløs og overvældet af disse Tanker var jeg sunken ned mellem Klipperne og havde skjult mit Ansigt i mine Hænder. I denne Stilling blev jeg overrasket af Wingrove, der hurtig kom hen til mig.

„Jeg har Noget at sige Dem, Kapitain,“ sagde han i en alvorlig Tone, „og det er maaskee bedst, at De erfarer det strax, inden vi drage videre. Indianerpigen har gjort mig nogle Meddelelser om Karavanen, som jeg endnu ikke har berettet Dem.“

— „Hvad for en Indianerpige?“

— „Su-wa-nee —“

— „Ah, det er sandt! Hvad har hun da sagt? Udentvivl er det noget Godt, siden det kommer fra hende.“

— „Nei, Kapitain, noget Godt er det ikke, men jeg veed ikke, hvormeget Sandt der er deri, thi jeg har allerede grebet hende i flere Usandheder. Hun har imidlertid været ved Karavanen og maa vide, hvorledes det har sig med den.“

— „Jeg forstaaer Dem ikke.“

— „Su-wa-nee har sagt, at Karavanen har deelt sig.“

— „Ja saa!“

— „Den ene Halvdeel tilligemed Dragonerne er gaaet imod Syd til Santa-Fé! Den anden, der bestaaer af lutter Mormoner, er dragen imod Nord til de nye Kolonier ved Salispen.“

— „Det er ikke just nogen stor Nyhed. Det er jo omtrent det, vi havde ventet os.“

— „Men det Bærrer er, at Holt er dragen med Mormonerne.“

— „Ogsaa det havde jeg ventet, det overraster mig ikke det Mindste.“

Den unge Jæger sukkede.

— „De gemmer det Børste tilsidst, lader det til. Har de nogen Efterretning om hende, saa stynd Dem og siig mig det! Er der tilstødt hende Noget?“

— „Ja, det Børste, der kunde tilstøde hende — hun er død.“

Jeg soer sammen, som om der var gaaet mig en Kugle igjennem Hjertet. Det var mig ikke muligt at faae Beiret eller at faae et eneste Ord over Væberne, men jeg stod og stirrede taus paa min Kammerat.

— „I Grunden,“ vedblev han i en Tone, der paa eengang var baade bitter og resigneret, „veed jeg ikke, om det virkelig er det Børste. Jeg sagde før og siger det endnu, at jeg hellere vil vide hende død, end see hende i Armene paa den forrygte Mormon. Den stakkels Marian! Hun har kun haabt et kort og lidet glædeligt Liv.“

— „Hvorledes, Marian? taler De om hende?“

— „Tavist, Kapitain, hvem skulde jeg ellers tale om?“

— „Er Marian død?“

— „Ja, den stakkels Pige — hun fik aldrig at see den Stad ved Saltsøen, som hiint forbandede Paf førte hende hen til. Hun døde paa Reisen derhen og blev begravet i Prærierne. O, gid jeg vidste, hvor det var, saa vilde jeg gaae hen og besøge hendes Grav.“

— „Hahaha! Hvad er det for et Eventyr?“

Min Kammerat saae forbauset paa mig. Latteren maatte i dette Dieblif klinge besynderligt i hans Øren.

Indianerinden, sagde han blot, havde hørt det af Stebbins og Holt.

— „Fat Mod, Kammerat! Enten har Suwa-nee løiet eller Stebbins — det Sandsynligste er, at de have løiet begge To, thi de have Begge havt deres Hensigter med det. Mormonen ønskede at bedrage Pigens Fader, og Indianerinden ønskede at bedrage Eder. Der er ikke et Ord sandt i det Hele. Marian Holt er ikke død.“

— „Marian er ikke død?“

— „Nei, hun lever og Eder tro. Hør blot!“

Jeg kunde ikke længer forholde ham den søde Hemmelighed og skyndte mig at fortælle min Ulykkeskammerat, hvad der var foregaaet, siden vi skiltes. Wingrove var nærved at blive vanvittig af Henrykkelse. Da jeg var færdig, raabte han:

— „Man havde altsaa tvunget hende til at gaae med — ja, det tænkte jeg nok! Jeg vidste det! Hvor er hun, Kapitain? o, før

mig til hende! Jeg vil knæle ned for hende og bede hende tusinde Gange om Tilgivelse! Det var Su-wa-nees Skyld — det var hende, der nær havde styrtet os Begge i Fordærvelse. Hvor er Marian? jeg elsker hende mere end nogensinde. Hvor er hun?"

— „Taalmodighed!" sagde jeg, „De skal strax faae hende at see. Hun maa være nede i Dalen hos Fruentimmerne, sæt Dem tilheft og følg mig."

Syv og fyrgetyvende Kapitel.

Idet vi rede hen imod Klippefeglen, kom den vilde Jægerste os imøde. Jeg kjendte hende strax paa Navajostjortet og den Fjederkrone, hun havde paa Hovedet.

— „See!" sagde jeg. „Der kommer Marian, Ederes Marian."

— „Ja, det er hende, saa sandt jeg lever. I det forunderlige Kostume havde jeg aldrig kjendt hende. Og det er jo hendes Hund, der følger med Hesten. Det er jo Ulv! Den kjender jeg godt."

— „Alt vel overveiet," sagde jeg, „saa er det sagtens bedst, at jeg taler først med hende og forbereder hende paa at see Eder."

— „Som I vil, Kapitain. Det er uden tvivl det Bedste."

— „Saa rid hen bag Vognen der og vent, til jeg giver Eder et Tegn."

Det gjorde han, Jægerinden var allerede

faa nær ved os, at jeg ikke red hende imøde, men besluttede at blive holdende.

— „Fremmede!“ raabte hun, idet hun holdt sin Hest an, „det glæder mig at see, at De ikke er saaret. Alisaa er Alt løbet godt af?“

— „Jeg var ikke i nogen Fare, thi jeg fik ingen Veilighed til at tage Deel i Fægtningen.“

— „Saameget desto bedre — der var nok foruden Dem. Men hvorledes gaaer det med Deres Rejsekammerater? ere de endnu ilive? jeg kommer netop for at forhøre mig om dem.“

— „Jeg kan takke Dem for, at de endnu leve — selv han, der er bleven skalperet, og som vi ansaae for død. Han er haardt saaret og har lidt frygteligt, men vi have dog Haab om, at han kan komme sig.“

— „Før mig til ham! Jeg har iblandt mine indianiske Venner erhvervet mig nogle Kundskaber i at kjende de lægende Urter og at anvende dem. Lad mig see — maaskee kan jeg være ham tilnytte.“

— „Hans Saar have vi allerede forbundet, og jeg troer, at der ikke er Andet at gjøre for Diebliffet. Derimod har jeg endnu en anden Kammerat, der lider af Saar af en anden Slags, af Saar, som De alene kan helbrede.“

— „Af Saar af en anden Slags?“ gjentog hun forundret. „Jeg har under mit Ophold mellem Utaherne haft Veilighed til at see mange Slags Saar og lært deres Behandlingsmaade at kjende — maaskee kjender jeg ogsaa Deres Kammerats. Men det forekommer mig, at De sagde, at jeg alene kunde helbrede dem?“

— „Ja, De alene.“

— „Hvad skal det sige, Fremmede? jeg forstaaer Dem ikke.“

— „De Saar, jeg taler om, findes ikke paa Legemet.“

— „Hvor da?“

— „I Hjertet.“

— „O, Fremmede, De taler i Gaader. Hvis Deres Kammerat er saaret i Hjertet, enten af en Kugle eller en Piiil“

— „Han er saaret af en Piiil.“

— „Saa maa han døe, og intet Menneske er istand til at redde ham.“

— „De alene er istand dertil . . . De alene kan drage Pilen ud.“

Hun saae igjen taus og spørgende paa mig med sine store Gazelleøine. Jeg fortabte mig saa aldeles i at betragte disse deilige Dine, der, hvis De havde været blaae, havde været Vilians op ad Dage, at jeg aldeles glemte at svare.

— „Tilgiv mig min Opsørsel, der maaskee forekommer Dem uhøflig; men mit Blik kom til at dvæle ved en Lighed.“

— „En Lighed?“

— „Ja, en Lighed, der erindrede mig om den sødeste Time i mit Liv.“

— „Jeg erindrer Dem altsaa om en Person?“

— „Ja.“

— „Om en Person, der har været Dem dyrebare?“

— „Der har været det og er det endnu.“

— „Ah, Sir! og hvem er det da, jeg har den Lykke at ligne?“

— „En Person, der ogsaa er Dem dyrebare — Deres Søster.“

— „Min Søster?"

— „Ja, Deres Søster, Lillian."

Hun tabte Tøilen ud af Haanden, Kuglebøssen sank ned paa Hestens Hals, og hun saae paa mig med maalløs Overraskelse. Endelig stammede hun sagte og ligesom mekanisk de Ord:

— „Min Søster, Lillian?"

— „Ja, Marian Holt, Deres Søster —"

— „De nævner mit Navn. Hvor kommer De til at kjende det? De kjender ogsaa min Søster?"

— „Ja, jeg kjender og elsker hende — jeg har skjænket hende hele mit Hjerte."

— „Og hun — har hun besvaret Deres Kjærlighed?"

— „Gud give, at jeg med Bestemthed kunde svare ja? Desværre er jeg endnu bestandig i Tvivl."

— „Det er forunderligt. O, Sir, siig mig, hvem De er! Jeg tvivler ikke om, at det er sandt, hvad De siger. Jeg seer, at De kjender min Søster, og at De veed, hvem jeg er. Det er sandt . . . jeg er Marian Holt . . . og De, De kommer vel ligesaa fra Tennessee?"

— „Ja, lige derfra."

— „Fra Obion?"

— „Fra Deres Faders Bolig ved Mud-Creek, Marian."

— „Det er meer, end jeg havde ventet. . . hvilken Lykke for mig, at træffe Dem, Sir, der har seet min Søster! Hvorlænge er det siden, De saae hende?"

— „Anap en Maaned."

— „Saa kort? og hvorledes seer hun ud? er hun frisk og munter?“

— „Frisk og smuk som De selv, Marian. Hun var ogsaa munter og glad, da jeg sidste Gang saa hende.“

— „Den kjære Lillian! Hvor det glæder mig at høre, at hun er vel . . . og smuk er hun . . . det veed jeg, meget smuk. Det samme sagde man tidligere om mig, men jeg har mistet mit gode Udseende i denne Ørken. Et Liv som det, jeg fører, kan nok gjøre det af med En. Men, Lillian! O, Sir, fortæl mig Noget om hende. Jeg længes efter at see hende og høre Noget om hende. Det er endnu kun sex Maaneder siden, og dog forekommer det mig, som om det var sex Aar siden, at jeg saa hende. Hun er vel voxet . . . hun er sagtens bleven ligesaa stor som jeg selv?“

— „Næsten.“

— „Sig mig, Sir, talte hun om mig? hvad sagde hun om sin Søster Marian? og vor Fader? er han ogsaa rask?“

Der laa en vis Tilbageholdenhed i den Tone, hvormed hun gjorde dette Spørgsmaal.

— „Ja,“ svarede jeg, „Deres Fader befinder sig ogsaa vel.“

Der indtraadte en kort og forlegen Pause. For at gjøre Ende paa den sagde jeg:

— „Er der ingen Anden, som De ønsker at høre Noget om.“

Jeg saa hende ind i Øinene, og jeg bemærkede tydeligt nok, at hun fliste sig Farve, at hendes Bryst hævede sig, og at hun svarede mig med et neppe hørligt Suk

— „Hvorfor kommer De med dette Spørgs-

maal?" sagde hun, saasnart hun havde tilbagevundet sin Fatning. Veed De Noget om min Historie? De synes at vide Alt. Har Nogen talt om mig?"

— "Ja, En der kun tænker paa Dem."

— "Og hvem, tør jeg spørge, har saamegen Interesse for en stakkels Forstødt?"

— "Spørg Deres eget Hjerter, Marian, eller ønsker De, at jeg skal nævne ham?"

— "Nævn ham."

— "Frank Wingrove!"

Hun forstrækkedes ikke, men der leirede sig en Sky paa hendes Pande, hendes Kinder bleve igjen blege, og hun bed Læberne sammen ligesom i Smerte.

— "Frank Wingrove," gjentog jeg, da jeg saa, at hun endnu vedblev at tie.

— "Jeg veed ikke, hvorfor jeg opfordrede Dem til at nævne ham," sagde hun i en streng Tone. "Nu, da jeg har gjort det, angrer jeg det. Jeg havde haabet, at jeg aldrig mere skulde høre hans Navn. Nu havde jeg næsten forglemt ham."

Jeg troede ikke paa Oprigtigheden i dette Svar. Det forekom mig, som om Læberne kun havde talt, men som om Hjertet ikke vidste Noget deraf.

— "Alf, Marian," sagde jeg i en bedende Tone, "han har ikke glemt Deres Navn."

— "Sandsynligviis nævner han det kun for at gjøre sig til af, at han har bedraget mig."

— "O, nei, nei, han er bleven Dem tro."

— "Det er ikke sandt, Sir. De veed maaskee ikke, at jeg selv har været Vidne til hans lumpne Forræderi. Jeg saa . . ."

— „Hvad De saae, var en reen Tilfældighed, det kan jeg forsikre Dem? det var Indianerpigens Skyld.“

— „Hahaha! En reen Tilfældighed,“ svarede hun med en foragtelig latter. „Nei, det var et aabenbart Forræderi; jeg saae selv, hvorledes han slængede sine Arme om hende — med mine egne Dine saae jeg det. Hvilket andet Beviis behøver jeg paa hans Troløshed?“

— „Jeg veed, hvad De saae, men . . .“

— „Jeg saae ikke blot, jeg hørte ogsaa om hans Troløshed. Fortalte hun mig det ikke selv baade i Swampville og andensteds? roste hun sig ikke deraf for min egen Søster? Endnu mere! der var endnu et andet Vidne til hans skjændige Handlemaade, og dette Vidne har ofte seet ham i Indianerindens Selskab. Ha! Han anede ikke, medens han fjasede i Skoven med den rødhudede Squaw, at Jorden har Øren, og at Træerne har Tunger. Det drømte han ikke om, den Bedrager.“

— „Skjønne Marian, det er elendige Bagvaskelser, og den, der er fremkommet med dem, har alene gjort det for at føre Dem bag Lyset. Hvem er det andet Vidne, der saaledes har bedraget Dem?“

O, derpaa kommer det ikke an. Det var en Skurk, et Menneske, der . . . o, Gud, jeg kan ikke fortælle den affhyelige Historie — den er altfor sort.“

— „Fortæl den. Jeg kender den allerede halvt, men der er Punkter i den, som jeg kunde ønske nærmere oplyste, baade for Deres egen og Wingroves Skyld — og for Deres Søsters Skyld.“

— „For min Søsters Skyld? hvad kan den Historie vedkomme hende? forklar Dem.“

— „Fortæl først om Dem selv, som De har lovet mig. Det er ikke af Nysgjerrighed, jeg beder Dem derom, thi jeg har aabent tilstaaet Dem, at jeg elsker Deres Søster. Det er Kjærligheden til hende, der driver mig til at bede Dem derom.“

— „Alt det er mig en Gaade,“ svarede hun, „men, ligemeget, jeg er beredt til at svare Dem paa ethvert Spørgsmaal De vil gjøre mig. Tal, jeg skal ikke lægge Skjul paa Nogetsomhelst.“

— „Jeg takker Dem,“ sagde jeg „og jeg troer at kunne love Dem, at De ikke skal faae Grund til at angre Deres Tillid.“

Otte og fyrgetyvende Kapitel.

Jeg gik lige til Sagen.

— „Tvang Deres Fader Dem til dette Giftermaal?“

— „Ja han tvang mig til det,“ svarede Marian tøvende.

— „Af hvilken Grund?“

— „Det har jeg aldrig kunnet erfare — denne Mand havde en forunderlig Magt over ham, men hvorfor eller hvorledes, veed jeg ikke endnu. Min Fader sagde til mig, at det dreiede sig om et Gjeldsforhold, en betydelig Sum, som han skyldte ham, og som han ikke kunde betale. Jeg haaber, at det er saaledes.“

— „De troer altsaa, at Stebbins har betjent sig af et saadant Middel, for at tiltvinge sig Deres Faders Samtykke?“

— „Det er jeg overbeviist om. Min Fader sagde, at naar jeg ægtede Josh Stebbins, kunde jeg frie ham for en stor Fare, og han mere bad mig om at gjøre det, end han tvang mig til det. Jeg er vis paa, at det ikke engang var min Faders Ønske, at jeg skulde ægte ham — men han blev truet til det.“

— „Vidste Deres Fader, at Bielsen var en Komedie?“

— „Nei, det troer jeg ikke. Han er ganske vist bleven bedragen af denne Skurk, ligesaa vel som jeg. Det havde min Fader aldrig kunnet give sit Vinde til. Folk troe, at han er en ond Mand, fordi han er saa kort imod dem og taler noget haardt og uvenligt, men det er han ikke. Han havde gaaet meget Øndt igjennem og havde derfor slaaet sig til Drif. Menneſteſky var han ogsaa, men imod min Søster og mig var han altid kjærlig og god. Nei, Sir, jeg kan umuligt troe, at han har haft nogen Deel i dette Bedrageri.“

— „Men han vidste dog vel, at Stebbins var Mormonpræst?“

— „Jeg har ikke villet troe, at han vidste Noget derom. Stebbins paaſtaaer det, men det beviſer Intet. Selv om min Fader vidste, at han var Mormon, har han dog ikke kjendt noget til diſſe Menneſters Slethed. Der blev fortalt mange Hiftorier om dem, men der var ogsaa Folk, der toge dem i Forsvar og erklærede, at alle diſſe Hiftorier ikke vare andet end Bagvaſtſe. Senere erfoer jeg, at ſelv

det Værste, jeg havde hørt om dem, endnu ikke kom Sandheden nær."

— „Vidste De selv, at han var en Mormon?"

— „O Sir, hvorledes skulde jeg kunne vide Sligt? Han foregav, at han vilde drage til Oregon, hvor saa mange Andre havde søgt hen i Forveien. Havde jeg vidst, hvorledes det havde forholdt sig, havde jeg hellere kastet mig i Vandet, end jeg havde fulgt med ham."

— „De elsker dog den Anden, Marian? De elsker Frank Wingrove — ikke sandt?"

Et dybt Suk fulgte paa dette Spørgsmaal.

— „Hvis han blot havde været tro", hviskede hun hen for sig.

— Hvis han havde været tro, vilde De altsaa elske ham endnu?"

— „Ja, ja," svarede hun med en Inderlighed, som ikke lod sig mis skjende.

— „Saa elst ham, Marian, elst ham! Frank Wingrove har aldrig været utro."

Jeg fortalte hende nu, hvor ærlig og trofast Wingrove altid havde været, og jeg talte med en saadan Varme og Overbeviisning, at det ogsaa lykkedes mig at overbevise hende.

Jeg vil ikke skildre de Elskendes Gjensyn. Jeg overlod dem til deres Lykke og steg langsomt op ad Stien, der fører til Spidsen af Reglen for at see, om Utaerne havde holdt inde med Forfølgningen. De fleste af dem vare allerede vendte tilbage. Mit Blik faldt nu paa de Elskende, der, kjærligt omslyngende hinanden, gik langsmed Flodbredden. Bludselig soer Marian sammen, og jeg saa, at hun stødte Frank Wingroves Haand fra sig med Afsty. Hendes Kinder bleve ligblege, og hendes Dine lignede af

Skarme og Foragt. Hun saae hen paa et bestemt Punkt og derpaa igjen paa Wingrove. Jeg fulgte hendes Dines Retning og opdagede Wa-ka-ra, der holdt nede ved Foden af Keglen, og iblandt dem, der omgave ham, opdagede jeg ogsaa en Kvinde. Det var Su-wa-nee! Jeg skyndte mig ned ad Keglen, men da jeg naaede ned til dem, var Stormen allerede brudt løs!

— „Meenederiske Hyfler!“ raabte hun. „Det er den Kjærlighed, Du har svoret! Igjen for-raadt!“

— „Jeg forsikkrer Dig, Marian . . .“

— „Lad mig være fri for Dine Forsikkringer! Hvilken Skjændsel! Endogsaa herhen til denne Udkanten har Du bragt hende med Dig!“

Su-wa-nee havde nu ogsaa faaet Die paa dem Begge og galoperede hen imod dem. Hun udstødte et skingrende Skrig, sprang af Hesten og styrkede hen til Marian, der stod henne ved Flodbredde. Su-wa-nees lynende Blikke for-raadte, hvad hun havde i sinde. Hun trak en lang Kniv frem, og jeg fik netop Tid til at tilraabe Marian, at hun skulde vogte sig. Marian vendte sig om og saae den Fare, der trueede hende. Uden et Dieblis at tabe sin Fatning beredte hun sig til Forsvar. Hun havde intet Vaaben hos sig, men hun viklede hurtig som et Lyn sit mexikanske Serape om Armen for at dække sit Legeme.

Su-wa-nee blev et Dieblis staaende, og deres rasende, skinsyge Blikke mødtes. Det var Huntigeren, der staaer i Begreb med at overfalde Pantheren. Vi ilede til fra alle Sider, men hvis Stødet var blevet ført med større

Sikkerhed eller ikke var blevet saa behændig aspareret, vilde vi dog være komne for silde. En Trebie, som Ingen af os havde tænkt paa, blandede sig i dette Dieblif i Kampen, og Marrian var frelst. Det var Ulv, der med et vildt Sæt sprang op paa Brystet af Su-wa-nee og greb hende i Struben. Wingrove og jeg ilede til, for at befrie hende fra det glubende Dyr, men før vi naaede derhen, vare de begge forsvundne. Indianerinden var forfærdet veget nogle Skridt tilbage, hun havde naaet Randen af Flodbredden og styrtede nu baglænds ud i Vandet. Da vi kom derhen, var hverken hun eller Hunden at see, — lidt efter kom de igjen op paa Overfladen. Hunden havde ikke givet Slip paa sit Bytte og holdt hende endnu bestandig i Struben. Et halvt Dussin Indianere kastede sig ud i Vandet — men det var for silde. Su-wa-nee aandede ikke mere. Hunden havde qvalt hende.

Indianerne kom til og omringede Liget, uden forresten at lægge nogen Sympathi for den Dræbte for Dagen. Jeg vendte mig bort fra dette hæslige Maleri, der ikke havde nogen Interesse for mig. Mit Blik faldt paa Wingrove. Han stod modløs og fortabt og saae hen efter en Skikkelse, der fjernede sig langsomt. Det var Jægerinden. Hun havde sat sig op paa sin Hest og red nu derfra, fulgt af sin Hund. Tvilen laa slapt paa Hestens Hals, og hun syntes at gruble over hvad der var foregaaet. Jeg gik hen til min Araber for at ride efter hende; men en Anden forekom mig — det var Wa-ka-ra.

Den unge Høvding havde i et Dieblif ind-

hentet Jægerinden og red nu langsomt ved Siden af hende. Jeg vilde ikke blande mig i deres Samtale og gik hen til Wingrove. Han fulgte deres Bevægelser med et Blik, hvori jeg læste Skinsyge og Harme.

— „Hvad er det for en Taabelighed, Wingrove!“ sagde jeg. „Vær dog ikke urolig derover! Der er Intet imellem de To — det kan jeg forsikre Dem.“

Til Trods for denne Forsikring var jeg ikke selv saa fuldstændig overbevist, som jeg gav mig Mine af. Utah-Høvdingen var en usædvanlig smuk Mand, ædel, ridderlig og tapper. Var det dog ikke muligt, at Marian med sine stærke Videnskaber syntes det Samme?

— „Det er meget venligt af Dem, Kaptain!“ svarede han, „men efter Alt, hvad der er foresaldet, veed jeg ikke selv, hvad jeg skal tænke. Skulde hun virkelig være mig utro, og det for en Indianers Skyld, saa troer jeg, at jeg kunde myrde hende. For et Minut siden har hun sagt mig, at hun elskede mig, og nu see blot, see!“

De to Ridende standsede netop; de bleve paa Hestene, men disse stode saa tæt sammen, at Rytternes Legemer næsten berørte hinanden. Det saae ud, som om Høvdingen havde grebet Jægerindens Haand og holdt den mellem sine.

Jeg kunde see paa Wingroves Ansigt, hvorledes det stormede indeni ham. Og dog var det uden Tvivl kun et Sandsebedrag. Heldigvis blev denne Scene pludselig afbrudt, thi en Rytter galoperede hen til dem og holdt sin Hest an i saa Strids Afstand fra dem

Begge. I samme Dieblif saae jeg, at Utaher-Høvdingen tog Afsted med Jægerinden og red hen til den nylig Ankomne, med hvem han indlod sig i en ivrig Samtale. Nogle Minuter efter vendte Høvdingen sig igjen til Jægerinden og syntes at tilraabe hende nogle Afstedsord; derpaa red han med den Fremmede i Galop henimod Keglen.

Jeg opfordrede Wingrove til at blive tilbage og ilede hen til min Hest — jeg maatte have en Forklaring, og det jo før jo hellere, thi jeg indsaae, at denne Situation var utaalelig for min Lebsager. Idet jeg red hen til Marian, mødte jeg Høvdingen, men han syntes ikke engang at lægge Mærke til mig. Marian kjælede for sin Hund og svang sig igjen op paa sin Hest. Da hun fik Die paa mig, blev hun holdende.

— „Marian Holt“, sagde jeg i en indtrængende Tone, „Deres Mistanke er uretfærdig — jeg kommer for at give Dem en Forklaring . . .“

— „Jeg behøver ingen“, svarede hun i en rolig Tone og uden at see op.

Jeg frygtede for, at disse Ord skulde bethyde en Tilbageviisning, men det var ikke Tilfældet.

— „Jeg behøver ingen“, gjentog hun. „Alt er nu opklaret“.

— „Hvorledes?“ spurgte jeg forundret.

— „Wa-fa-ra har sagt mig Alt“.

— „Om Su-wa-nee?“

Hun nikkede bejaende.

— „Det glæder mig, men hvorledes kjender Wa-fa-ra disse Forhold?“

— „Deels fra Mexicaneren, deels fra de

fangne Arapahoer. Nok sagt — jeg er beroliget“.

— „Og De tilgiver Wingrove?“

— „Det er ham, der maa tilgive mig. Jeg har ikke blot gjort ham Uret, men jeg har fornærmet ham ved min Mistanke. Jeg fortjener hans Foragt, og jeg tør neppe haabe at han tilgiver mig.“

Nu var det pludselig klart for mig, hvad den mistænkelige Samtale med Utah-Høvdingen havde dreiet sig om.

— „Men De er jo saaret!“ udbød jeg pludselig, thi jeg lagde med eet Mærke til, at hun havde et Lag Bomuld om Haandleddet, og at Blodet piblede frem under Bomulden.

— „Det er ingen Ting — ikke andet end en Rift af Knivspidsen. Wa-ka-ra har forbundet det. Det bløder endnu en Smule, men det har Intet at bethyde.“

— „Hvad denne Su-wa-nee dog var for et Uhyre!“ udbød jeg. „Hun fortjente ærlig den Død, hun fik.“

— „Den Uhykkelige! Enten hun har fortjent sin Død eller ikke, kan jeg ikke andet end have Medlidenhed med hende. Gud give, at det ikke var skeet!“

— „O Marian! tænk paa den skjønne Fremtid, der aabner sig for Dem! Gud give, at jeg kunde sige det Samme om mig selv og Deres Søster Lillian!“

— „Min Søster! fortæl mig Noget om hende. Hun er dog ikke i Fare!“

Jeg fortalte hende nu Alt, ligesom mit første Sammentræf med Lillian og til det Dieblis, da jeg traf hende selv mellem Bjergene, og

jeg kunde ikke lade være at udtale min Frygt for den Skjæbne, der ventede hende, naar Karavanen først naaede til Mormonstaden.

— „O Gud!“ udbrød Marian heftigt. „Jeg kjender kun altfor godt den meenederste Skurks Hensigter. Fader! Fader! Min Søster er folgt og forraadt! Skjændsel og Vanære vente hende! Lillian, stakkels Lillian!“

— „Fortvivl ikke! Endnu er der Haab, men der er ingen Tid at spille. Vi maae strax bryde op og sætte efter dem.“

— „Jeg ledsager Dem, og De lover mig at tage mig med tilbage til Hjemmet. Før mig nu, hvorhen De vil, naar jeg blot kan hjælpe til at frelse min Søster!“

Wingrove var over al Betskrivelse lykkelig over denne Udgang. Vi kaldte „Sikkertskud“ til, og han var strax villig til at ledsage os. Medens Indianerne opførte deres Dødsdands, lagde vi Raad op om, hvorledes vi bedst skulde udfrie den ulykkelige Lillian af disse Røverkløer.

Vor Raadslagning varede ikke længe. Jeg havde allerede saa ofte drøftet denne Sag i mine Tanker, at jeg allerede for længe siden var kommen til den Overbeviisning, at det Eneste, der her var at gjøre, var at bortføre Lillian fra Karavanen.

Ogsaa Marian var enig med mig heri. Hun vidste, at det ikke kunde nytte at vente paa, at Ulven frivilligt skulde afstaae sit Bytte. Vi vare derfor snart Alle af den Mening, at Lillian enten med Magt eller List skulde befries af Mormonernes Hænder, og at det maatte skee, inden Karavanen naaede til Staden ved den store Saltsø! Bare disse Pseudohellige først

naaede til Bredderne af den transatlantiske Jordan, saa var der Intet, der kunde frelse hende.

Men hvorledes skulde vi befrie hende? Vi vare kun fire bevæbnede Folk, og efter Suwamees Sigende bestod Karavanen af mere end hundrede Mandsfolk. En Bortførelse med Magt vilde altsaa have været et reent Donquixoteri og maatte nødvendigviis tage en Ende med Forstræffelse.

At bortføre hende hemmeligt var ogsaa forbundet med næsten uovervindelige Vanskeligheder — hvorledes skulde man trænge ind i deres velbevogtede Leir? Om Dagen var det umuligt, og om Natten var det forbundet med Fare.

Alt mit Haab beroede paa „Sikkertskud“. Han var den Eneste af os, som hverken Mormonansøreren eller Holt kjendte. For ham vilde det være en let Sag under et eller andet Paaskud at slutte sig til Karavanen, medens vi Andre holdt os i nogen Afstand. Han kunde nærme sig til Lillian, underrette hende om hendes Søsters Nærhed, om hvilken Fare der truede hende selv, og lægge en Plan med hende til hendes Flugt. „Sikkertskud“ var baade modig og snild og altsaa vel skiftet til at udføre saadan en Plan.

Maaskee undrer man sig over, at vi ved denne Leilighed ikke tænkte paa Wa-ka-ra. Han havde ganske vist kunnet hde os virksom Hjælp, og med sine beredne Krigere vilde han snart have kunnet indhente Karavanen, omringe den og udføre vort Forehavende. Alt det vidste vi; men vi vidste ogsaa af Marian, at Mormonerne, ligesom de bosatte sig i Utahge-

betet, havde som snue Diplomater søgt at stifte Bundsforbundsstab med Wa-ka-ra. De havde ved alle Leiligheder smigret for Høvdingen og havde derved vundet hans Tillid og Venstab, saa at der nu bestod det bedste Forhold imellem dem. Wa-ka-ra vilde derfor neppe være at formaae til at optræde fjendtlig imod dem. Imidlertid turde Intet lades uforsøgt, — Marian blev derfor ogsaa opfordret til at fremstille Sagen for Utahhøvdingen. Hvis Svaret faldt gunstigt ud, vilde vi snart see en Ende paa al vor Modgang; var det ikke Tilfældet, bleve vore Udsigter ikke værre derfor.

Marian forlod os altsaa og begav sig hen til Høvdingen for at udrette sit Grinde. Vi saa, at han traadte tilside med hende og indlod sig med hende i en levende og ivrig Samtale. Af og til kastede de et Blik hen til os, der utaalmobigt ventede paa Udfaldet.

Snart skulde vi erfare det. Vi saa, at Høvdingen vinkede med Haanden, et Tegn paa, at Samtalen var til Ende, og de Talende skiltes fra hinanden. Wa-ka-ra vendte tilbage til sine Krigere, og Marian kom hen til os. Vi stirrede begjerligt paa hende og søgte at læse Svaret i hendes Miner. Hun underrettede os om, at Wa-ka-ra ikke havde kunnet beslutte sig til at optræde aabenhjert imod Mormonerne; men Sagen havde vaakt hans Sympathi, og han havde selv foreslaaet en Plan, hvorved vi kunde udføre vor Hensigt, uden at han behøvede at indblande sig i det.

Planen var denne:

Rytteren, der nylig var hidkommen, var en Afsending fra Karavanen, der ikke havde været

istand til at finde Goochetopa-Passet og derfor havde leiret sig i den store Dal ved San Luis, ved Bredderne af Rio del Norte. Den Æneste af dem, der allerede eengang havde gjort Rejsen over Sletterne, var Karavanens Fører, naturligvis Josh Stebbins, men han havde tidligere passeret Cherokernes Sporvei og Bridgers-Passet. Han ønskede derfor at erholde en Veiviser, og da de havde truffet paa en Indianer og af ham havde hørt, at Wa-karass Skare var i Nærheden, sendte de ham til Høvdingen med den Bøn, at han vilde overlade dem en Fører og to eller tre af sine bedste Jægere.

Før Marian endnu var tilende med sin Fortælling, havde jeg gjettet hendes Plan. Vi stulde spille Førerens og Jægerens Rolle — det var Høvdingens Forslag. Det var ogsaa fuldkommen udførligt, thi Intet er lettere end at efterligne de amerikanske Indianeres Udseende. Hudfarven lægger ingen Hindring i Veien: Oker, Kul og Zinnober gjøre den røde Mand og den hvide fuldkommen lige, og hvad Haaret angaaer, saa er en Hestehale, der bedækkes af en Fjerhue, tilstrækkelig til at fuldstændiggjøre Forvandlingen. Den stolte Vilde tager ikke sine Ornesjer af for noget levende Væsen, og selv den mest paatrængende Mormon vilde ikke vove at røre ved en Utah-Indianers Haarphnt.

Denne Plan blev endnu lettere at udføre, da en ny Kammerat sluttede sig til os. Det var den vakkre Trapper „Træbeen“, der efter Opfordring af Utahhøvdingen tilbød sig at være vor Fører. Mexicaneren nærede allerede ifor-

veien en instinktmæssig Antipathi mod de mormonste Rjettere, og paa hans Trostak mod os kunde vi forlade os. Planen fandt den excentriske Mands Bifald, og han paatog sig ret con amore denne Opgave.

Ved hans Bistand forskaffede vi os let de nødvendige Kostumer og Farvestoffer; men Forklædningen maatte ikke stee saaledes, at Noget af Utaherne saae det, for at ikke deres Høveding skulde kompromitteres derved.

Wa-ka-ra havde desuden givet Marian et Røste om, at han ogsaa offentlig vilde tage vort Parti, hvis det skulde gjøres nødvendigt. Han vilde følge tæt efter Mormonkaravanen tilfods, og hvis vor Plan mislykkedes, vilde han anvende hele sin Indflydelse til vor Fordeel. Det var den bedste Efterretning af dem alle. Med Udsigt til en saadan Bistand behøvede vi ikke at frygte for Udsaldet; men desværre hændte der sig, inden vi forlode Utaherne, Noget, der trueede med at forhindre Utah-Høvedingen i i at opfylde sit Røste, hvor bestemt han end havde givet det.

Ni og fyrgetyvende Kapitel.

Denne Forhindring bestod i, at der ankom en Spion, som havde fulgt Arapahoernes Spor efter Kampen. Denne Mand bragte den Efterretning, at Tjenden atter havde samlet sig, at han paa Flugten havde truffet paa et stærkt

Krigsparti af sin egen Stamme tilligemed en Afdeling af deres Bundsforvandte Ohigelnerne, at Begge i Forening dannede en Skare af flere hundrede Krigere, og at de nu drog ned til Dalen ved Huerfano, for at tage Hævn over det lidte Nederlag.

Denne uventede Melding bragte Skalpbandsen strax til at ophøre og gav hele Scenen et forandret Udseende. Fruentimmerne ilede med høie Skrig hen til deres Heste, for at flygte hen til et Sted, hvor de kunde være i Sikkerhed, og Krikerne grebe igjen til deres Baa-ben, for at holde den fremrykkende Fjende Stangen. Man ventede ikke, at Fjenden strax vilde angribe, men troede, at Angrebet vilde finde Sted ved Rattens Frembrud eller maa-skee først om nogle Dage.

Sammenstødet fandt ogsaa virkelig Sted, men Udfaldet erfoer jeg først senere. Utaherne havde igjen seiret, og Wa-ka-ra havde givet et nyt Beviis paa sit strategiske Talent. Han havde taget sit Standpunkt paa Reglen med den ene Halvdeel af sine Krigere, men fordeelt dem saaledes, at det saae ud, som om han stod der med sin hele Styrke. Disse kunde med deres Kuglebøsser let forsvare Høien mod Fjendens Pile, og det gjorde de ogsaa under en Storm, der varede i flere Timer. Om Ratten rykkede de ned, nærmede sig Fjenden ganske uventet og faldt ham i Ryggen. Paa samme Tid bragte et Udfald fra Høien den fuldstændigste Forvirring i Fjendernes Rækker, og Utaherne tilkæmpede sig ikke blot en Seir, men „Haar“ nok til at kunne fortsætte Skalpbandsen i en heel Maaned.

Disse Fakta kom, som sagt, først sildigere til min Kundskab, men jeg har omtalt dem her for at vise, at vi ikke længere kunde stole paa Utah-Høvdingens Bistand, og at vi altsaa vare henviste til at hjælpe os selv.

Utaherne udtalte ikke noget Ønske om at holde os tilbage. De stolede paa deres egen Kraft og paa deres Baaben, som de hypperligt forstode at bruge, og efterat vi havde takket den venlige Høvding for de Tjenester, han allerede havde ydet os, og anbetroet vor saarede Kammerat til hans Omhu, skiltes vi uden videre.

Ved Afskeden var Marian ikke tilstede. Hun havde endnu en Samtale med Utah-Høvdingen, men af hvad Natur denne var kan jeg ikke sige. Det var ikke let at troe, at den unge Høvding saalænge ustraffet skulde kunne have betragtet dette vidunderlig skjønne Ansigt; ligesaa vanskeligt var det at troe, at han saa godvillig skulde overlade Marian til en Anden, hvis han virkelig havde fattet en saadan Videnstabs for hende. I ethvert Tilfælde var den ikke gjensidig, thi da Marian kom galoperende efter os, og jeg saa ind i hendes rolige og dog saa fyrige Dine, læste jeg tydeligt nok, at den, hun elskede, var Wingrove.

Idet Marian besluttede sig til at ledsage os paa denne Expedition, udsatte hun sig for en frygtelig Fare. Hvad vi risikerede var for Intet at regne derimod, thi hvis vor Plan mislykkedes, og vi bleve grebne paa frist Gjerning, vilde det neppe gaae paa Livet. Marians Stilling var derimod en ganske anden. Hvad enten Mormonapostelen i egentlig eller i uegent-

lig Forstand var hendes Eglefælle, kunde han gjøre Fordring paa hende, og det vilde han sikkerlig heller ikke forsømme. Der var i dette Land ingen Lov, i alt Fald ingen Magt, der kunde hindre ham i at handle, som han fandt for godt, og Marian kunde altsaa imødesee en Skjæbne, der var endnu værre end Døden. Alt dette indsaae hun godt, men det kunde ikke formaae hende til at forandre sin Beslutning. Hendes Kjærlighed til Lilian, og hendes inderlige Ønske, at frie Søsteren ud af den truende Fare, gjorde hende hensynsløs mod hende selv og fremkaldte hendes modige Beslutning, at ville trodse Alt.

Vi rede altsaa videre til den øvre Canon ved Huerfano, idet vi bestandig holdt os ved Flodbredden. Ti engelske Mile længere frem kom vi til et Sted, hvor begge Sporveiene deelte sig, af hvilke den sydligere førte til Passet Sangre de Cristo. — Ovenfor den øvre Canon bøier Huerfano sig pludselig mod Norden, og Veien gaaer nu langs med dens Bredder til Robideaus-Passet, hvorigjennem Mormonkaravanen nhlig var passeret.

Det kostede os ingen Uleilighed at forfølge deres Spor. Hjulsporene havde dannet en tydelig Vej, og Antallet af Hovsporene forraadte, at Selskabet var langt talrigere, end vi havde formodet. Jeg betragtede dette som en heldig Omstændighed for os, thi jo større Antallet var, destomindre sandsynligt var det, at man vilde holde strengt Die med nogen Enkelt. Vi naaede Passet, just som Solen sank ned bag den store Slette San-Luis. Her, paa den anden Side af Passet, havde Mor-

monerne bivouaferet Natten isorveien, og Ulvene dreve nu omkring ved de halvudslukte Baal, hvorfra hvirvlende Røgstyer endnu stege iveiret. Vi kjendte nu Historien om den oversaldne Vogn. Utah-Budet havde fortalt det. Vognen havde tilhørt Mormonerne, som vare et godt Stykke forud, da Arapahoerne angreb den. Istedenfor at vende om og ile deres ulykkelige Kamerater tilhjælp, havde de kun tænkt paa at frelse sig selv og havde ikke standset, før de henimod Natten naaede Robideau = Passet. Vor Fører meddeelte os tillige, at Mormonerne vare omtrent tredive engelske Mile forud, og at de havde opslaaet deres Leir ved Bredderne af Rio del Norte, hvor de ventede paa Utah-Høvdingens Svar. Det vilde vi overbringe den følgende Dag. Vi havde taget to Telte med os, som vi nu opsløge — det ene af dem var bestemt for Jægerinden, det andet for os Dørige. Vi havde en bestemt Hensigt med at medtage disse Telte. Maaskee vilde vi komme til at tilbringe flere Dage i det hellige Selstøb, og i dette Tilfælde vilde Teltene ikke blot tjene os til Ly, men til Skjulested. De tykke Huder beskyttede os da mod vore Reise-kammeraters nhøggjerrige Blik, og et saadant Skjulested vilde være os fuldkommen nødvendigt for af og til at bringe vor Forklædning i Orden.

Med Dagens Frembrud begyndte Forklædnings-scenen, ved hvilken „Træbeen“ fungerede som Overkostumier. Da han var Mormonerne ubekjendt, behøvede han ikke nogen Forklædning, men kunde som vor Fører beholde sit mexicanske Kostume. Derved fik han saamegen

mere Tid til at hjælpe paa os Andre. Mine marquerede Træf gjorde det let for ham at om-
 skabe mig til en Indianer, og et tykt Lag Zi-
 nober paa Hals, Ansigt og Hænder forband-
 lede mig snart til en Kriger af et temmelig
 frygteligt Udseende. Min Jagtblouse af Dyre-
 skind og mine Læderstrømper skjulte min hvide
 Hud, og en Hestehale og en Fjederhue fuld-
 stændiggjorde mit Kostume, der paa en Pari-
 sermæsserade ganste vist vilde have gjort Op-
 sigt. Ligesaa let gik det med Wingroves For-
 klædning, medens derimod „Sikkertstuds“ for-
 underlige Udseende lagde Trapperen endeel
 Hindringer iveien. Marian kostumerede sig
 selv, og jeg nærede en alvorlig Frygt for, at
 det ikke skulde lykkes hende at see ud som en
 Vild; men min Frygt forsvandt, saasnart hun
 traadte ud af sit Telt. Ansigtet var malet
 purpurrodt med Allegribær; paa hver af Fin-
 grene havde hun en Ring af røde Punkter, og
 en lignende Linie trak sig henover Panden.
 Selv Wingrove havde ondt ved at kjende hende
 med den Tatrovering, hvormeget mere da ikke
 enhver Anden!

Vi vare nu Alle paaflædte til Komedien, og
 saasnart vi havde skjult vore Klæder paa et
 sikkert Sted, brøde vi op med vore Telte.
 Den tro Ulv ledsagede os. Dette var baade
 imod mit Ønske og vor Fjorers Raad, men
 Marian vilde paa ingen Maade stille sig ved
 sin Ledsager, der meer end eengang havde be-
 skyttet hende. Ogsaa Hunden var udstafferet
 ligesom vi selv. Den var bleven tæt klippet,
 Halsen var afstudsset ligesom en Vindhunds, og

Huden var bedækket med Farver, saaledes som Skif er blandt Indianerne.

Efter nogle Timers Ridt vare vi ved den vestlige Ende af Passet, og paa eengang udbredte sig en aaben Slette for vore Dine. Vor mexikanske Fører pegede hen i en bestemt Retning, og der saae vi Mormonleiren ligge for os: Den Slette, der udbredte sig for os, var den store Dal San-Luis, der i den vestlige Horizont begrænsedes af Sierra San Juan med de skinnende Toppe af Sølobjergerne bag ved sig. Floden strømmede som et skunkende Baand gjennem Sletten og lignede en kæmpemæssig, skinnende Slange, der var frøben frem fra Sølobjergenes hemmelighedsfulde Huler og nu langsomt og sagte bugtede sig henimod Havet. I det Fjerne opdagede vi et halvt Duzin skinnende hvide Punkter, og vi vilde aldrig have faldet paa at troe, at det var Mormonleiren, hvis ikke vor mexikanske Fører havde forsikret det. Jeg tog Rifferten frem og opdagede nu virkelig Telte, Menner og Dyr. Mandfolkene og Fruentimmerne saae ud som Lilleputtere og Hestene som en Flok Hunde. Det var Middagstid, og vi gjorde Holdt for at hvile os. Skjøndt Mormonleiren endnu laa en bethdelig Strækning fra os, havde vi ingen Hastværk, thi vi havde besluttet, at vi først henimod Solnedgang vilde slutte os til de Hellige. Vi vidste, at vi vilde blive udsatte for nysgjerrige Blikke, og under disse Omstændigheder var Tasmørket os gunstigt.

Halvtredstyvende Kapitel.

De sidste Straaler af den nedgaaende Sol funkede paa Solbjergene, da vi nærmede os til de Helliges Veir. Vi vare nu nær nok til at kunne see Karabanens Dimensioner. Der var omtrent en Snees store Vogne og nogle enkelte mindre. Disse sidste, der hvilede paa Hjædre, tilhørte uden tvivl de mere velhavende Reisende. Af de større havde man dannet en saakaldet „Corral“ eller Vognborg, saaledes som man pleier at gjøre i Prairie-Karabanerne. Vognene opstilles i en Slags dobbelt Curve saaledes, at den ene griber ind i den anden. I den ene Ende lader man en aaben Gang, for at man igjennem den kan komme ind i Vognborgen, og Vognene danne da en fortræffelig Standsse.

Da vi nærmede os Mormonernes Veir, bemærkede vi, at de havde konstrueret deres Corral paa denne Maade. De fleste af de lettere Kjøretøier befandt sig indenfor Forstandsninjerne, og her saae vi ogsaa Fruentimmer og Børn, der syntes at have trukket sig tilbage ved vort Komme. Vort Selskab var ikke talrigt nok til at vække nogen Frygt, og uden tvivl antog man os ogsaa for Utah-Høvdingens Afstædning.

Vi vare endnu nogle hundrede Skridt borte fra Veiren, da en Skare tilhøst allerede kom travende henimod os. Archilete havde bundet et hvidt Raadhrskind til sin Ladestok og holdt den iveiret — et velbekendt Fredssymbol, der

ogsaa anvendes af de røde Mænd i Amerika. Til Gjensvar holdt man et Haandklæde, en Bordug eller noget lignende iveiret, og derpaa sprængte de beredne Mormoner henimod os. Da vi vare en Snees Alen fra hinanden, gjorde begge Partier Holdt, og Mexikaneren og Mormonansøreren stille sig fra deres Folk, nærmede sig til hinanden, rakte hinanden Haanden og begyndte at tale med hinanden. Hvad de sagde, var temmelig simpelt, og jeg kunde høre, at Trapperen paa daarligt Engelsk forklarede Hensigten med vort Komme.

Han sagde, at han var bleven affendt af Wa-ka-ra som Fører, og at vi Andre vare de Utah-Sægere, der skulde skaffe Vildt til Karavanen. De Mormoner, der vare redne os imøde, vare Daniterne eller Morderenglene, som ledsagede Karavanen. Der var forresten ikke det mindste Englelige ved dem; thi de vare lutter stygge Folk med modbydelige og uhyggelige Ansigter, og de saae snarere ud som skinnbarlige Dæmle. Kun En af dem havde jeg seet før, men ham kjendte jeg strax igjen; thi den, der blot eengang havde seet den forrige Skolemester i Swampville, Josh Stebbins, glemte ham ikke saa let. Det var ham, der talte med Mexikaneren.

Samtalen var meget kort. Hvad Trapperen havde at fortælle var hvad man ventede, og derfor hørte man paa ham uden Wiistanke. Samtalen endte med, at Stebbins pegede paa en Plet, hvor vi kunde opslaae vore Telte udenfor Bognborgen og i Nærheden af Floden. Det var netop det, som vi ønskede, og idet vi

derfor strax begave os hen til den anviste Plads, begyndte vi at udpakke vore Sager.

Da det strax efter røgtes, hvem vi vare, kom de Hellige i Flokkeviis hen til os. Ni Tiendebete af hele Karavanen, Mænd, Qvinder og Børn stode der og gabede paa os med denne besynderlige Maaben, der er eiendommelig for de lavere Folkelasser i de saakaldte civiliserede Lande. Vi fandt os i denne Gaben og Gloen med en Eieghedsdighed, der karakteriserer en ægte Indianer. Vi lode, som om vi slet ikke forstode dem, svarede dem slet ikke paa deres Spørgsmaal eller Tilraab og bestjæftigede os udelukkende med vore egne Anliggender.

Jeg bemærkede, at Marian i Særdeleshed var Gjenstanden for deres Aysgjerrighed og Beundring, og et Dieblif vakte det en levende Frygt hos mig. Havde det været en sædvanlig Person, vilde Marian med sin Bemaling godt kunde gjælde for en Indianerinde; men hendes hyppige Skjønhed tiltrak sig Opmærksomheden, og tiltrods for hendes tatoverede Ansigt saae jeg, at mangt et lidenstabeligt og frygt Blik fæstede sig paa hende.

Nogle af de Omstaaende gjorde sig ikke engang den Uleilighed at stjule deres Beundring.

— „En forbandet smuk Squam,“ bemærkede En. „Hvem er hun da egentlig?“ spurgte han Føreren.

— „Squamen er en Utah = Pige,“ svarede Mexicaneren. Derpaa pegede han paa mig og vedblev: „Hun er Søster til den første Jæger der — hun er selv Jægerinde. . . . Ca-rambo! Si! En stor Jægerinde!“

— „D ti, hvad bryder jeg mig derom. —

Jeg veed kun, at hvis man gned denne Squam over med en Børste og nogen Sæbe, vilde hun tage sig endnu bedre ud."

Den, der gjorde denne Bemærkning, var en af dem, der modtog os udenfor Vognborgen. Stebbins havde selv, inden han gik bort, kastet et udtryksfuldt og megetsigende Blik paa hende. De Andre vedbleve at lægge deres spottende Beundring for Dagen, og jeg var ligesaa glad som Marian selv, da Teltet var slaaet op, og hun kunde unddrage sig deres paatrængende Blik.

Vi havde nu god Leilighed til at studere Mormonerne selv, thi Ingen af dem havde den mindste Anelse om, at vi forstode deres Sprog. De Fleste af dem syntes at tilhøre den fattigere Klasse af Udvandrere. Det var enten Markarbeidere eller Haandværkere, og deriblandt Skomagere, Smede, Snedkere osv. I deres Ansigter laa der Intet, der tydede hen enten paa særdeles Fromhed eller særdeles Lastesuldhed. Hos de Fleste var Udtrykket blot dovent eller dyrift. Imellem dem var der ogsaa et Antal andre Hellige, Folk med tilsyneladende mere Intelligents, men endnu slappere Moralitet, Folk, der tidligere havde tilhørt de bedre Klasser, men som vare faldne dybt og havde antaget denne falske Religion, for derved mere at forbedre deres timelige Stilling end deres aandelige og evige. De hørte gien- skuligt til Anførerne og vare enten Biskopper eller Medlemmer af de Ti og de Halvfjerds. Giendommeligt var det, at der ogsaa var Mødeherrer iblandt dem, og det var fuldkommen latterligt at see dem stille deres Capseri tilstue

paa dette Sted. Meer end En af disse Mode-
gjæffe spankede omkring i lakerede Støvler,
en Pariser-Silkehat og en fiin Klædes Kjole.
Fruentimmerne tilhørte alle Alders-Klasser og
man kunde ogsaa sige alle Nationer. For-
skjellige europæiske Tunger blandede sig i denne
Sprogforvirring, men det Sprog, der var det
mest fremherskende, var det der tales i Wales.
De fleste af Udvandrerne vare herfra. Mange
af dem vare endnu iførte deres maleriske Na-
tionaldragt, Kittelen og Rappen med den røde
Hætte, og Nogle af dem vare overordentlig
smukke og havde disse skinnende hvide Tænder,
denne fine Teint og disse røde Kinder, der og-
saa findes hos andre Grene af den celtiske
Stamme, men ingensteds i en saadan Fuld-
kommenhed, som hos Beboerne af Walis.

Dem havde jeg imidlertid intet Die for nu,
thi alle mine Tanker dreiede sig kun om Eilian,
og mit Blik var stadigt fæstet paa Indgangen
til Bognborgen, for at see om ikke hun eller
den kæmpemæssige Squatter skulde lade sig
see. Til min store Forundring, der snart gik
over til Frygt og Bekymring, saa jeg det
ene nye Ansigt efter det andet, men ikke det,
jeg søgte.

Skulde vi alligevel have taget feil af Veien?
var Holt maaskee draget en anden Wei med
Guldsøgerne?

— „Ja det er sandsynligt nok,“ sagde jeg
til mig selv, „at de ikke ere her. Squatteren
har uden tvivl sat sig op mod sin apostoliske
Ledsager og er dragen en anden Wei end Mor-
monerne . . . dog nei! Der er han! Det er
Holt, som han staaer og gaaer!“

Han traadte netop ud af Indgangen. Den herkuliste Legemsbygning og det store Stjæg, der hang ned over Brystet, sagde mig strax, at jeg umulig kunde tage feil. Han var ganske den samme som hiin skjæbnesvangre Morgen, da han stod foran mig med sin lange Bøsse og truede med at udblæse mit Livslys. Jeg saae paa ham med et forskende Blik. Var det hans Hensigt at komme nærmere og tage os i Diebsh, eller havde han andre Ting for? Han saae alvorlig og sørgmodig ud, saavidt jeg kunde skjønne i Frastanden, og kun en enkelt Gang saae han til os, men han vendte strax igjen sine Bine i den modsatte Retning. Han syntes altsaa ikke at bryde sig meget om os eller at dele sit Reiseselskabs barnagtige Nysgjerrighed. Saaledes som han stod der mellem de mormonske Pygmæer, saae han ud som en majestætisk Løve midt imellem Hunde og Schakaler. Et Dieblis efter vendte han sig om og forsvandt igjen inde i Vognborgen, hvorfra han var kommen.

Jeg var lykkelig ved den Visshed, jeg nu havde faaet, at han var fulgt med Karavanen, og at ogsaa Lillian var der. At hun vilde følge os, selv om hun skulde forlade sin Fader, var jeg overbevist om, thi Søsterens Historie maatte indjage hendes jomfruelige Hjerte en saadan Rædsel, at hun for enhver Priis vilde see at komme bort.

Jeg stod netop i Begreb med at tage den store mexikanske Sadel af min Hest, da jeg neppe tyve Alen fra det Sted, hvor jeg stod bemærkede en Gjenstand, der næsten forstenede mig. Paa aaben Mark saae jeg en ung Pige

med et rigt og guldent Haar, der bølgede ned om Hosterne. Neppe thi Skridt adstillede mig fra Lillian Holt, thi jeg behøver neppe at sige, at det var Lillian, der stod foran mig. Prairie-solen havde farvet hendes hvide Hud noget mørkere, og hun var bleven fyldigere og større. Den samme simple Dragt som tidligere indhyllede endnu hendes Skikkelse, men den hang ikke løs om hende som før, og den samme Perlesnor snøede sig omkring hendes Hals. Hun stod i det friske Græs, som om hun var dukket op af det ligesom Venus af det bølgende Hav. Hun havde fæstet sine store Dine med et Udtryk af nysgjerrig Forbauselse paa mig; derpaa vendte hun sig bort og gik videre, dog saa hun af og til tilbage. Hvorfor? Fruentimmerne have undertiden et ganske ualmindeligt skarpt Blik. Skulde hun have opdaget Noget? Nei, det var ikke tænkeligt.

Hun gik ned imod Floden, der slyngede sig forbi vore Telte i en hundrede Skridts Afstand, og hvad hun vilde der var let at see, thi hun havde en Blikfænde i Haanden. Da hun kom ned til Floden, fyldte hun ikke Kan'en strax, men satte den fra sig og tog selv Plads nede paa en fremspringende Brink, saa at hendes fine Fødder næsten berørte Vandfladen. Hendes lange Haar faldt ned i Græsset, og idet hun bøiede sig forover, syntes hun ligesom i de krystallklare Bølger at speide efter den Skikkelse, som hendes Tanker helst dvælede ved.

Netop nu havde de fleste af de nysgjerrige Gabere fjernet sig fra vore Telte, men alligevel vovede jeg ikke at nærme mig til hende, og dog var paa den anden Side den Leilighed,

der tilbød sig til at tale med hende, altfor forførerist. Maaskee kom en saadan ikke mere igjen. Jeg skjælvede ved Tanken om at lade den ubenyttet. Hvad skulde jeg gjøre?

Jeg havde kunnet sende Marian hen til hende. Hun var endnu i sit Telt, hvor hun havde søgt Beshyttelse for sine paatrængende Beundreres Blikke, og anede ikke, at Lillian var saa nær. Jeg havde imidlertid mine Grunde for ikke at gaae den Vej. Netop i dette Dødblik fik jeg en Idee. Jeg havde endnu ikke bragt min Araber paa Græs, og Græsset stod netop høit og hyppigt paa den Plads, hvor Lillian sad. Her kunde jeg binde den til en Pæl eller holde den ved Haanden, medens den græssede.

Jeg skyndte mig at tage Sadeln af den og lægge Grimen paa og nærmede mig øjeblikkelig Stedet, hvor den unge Pige sad, dog med en vis Forsigtighed, thi jeg frygtede for, at hun skulde gaae bort, hvis jeg nærmede mig altfor pludselig. Jeg lod altsaa min Hest græsse og førte den med et kort Ryk i Grimen bestandig nærmere og nærmere. Lillian saae to eller tre Gange hen til mig uden at forraade nogen Frygt, ja i hendes Blik var der endogsaa en vis Interesse, idetmindste forekom det mig saaledes. Især syntes hun at betragte min Hest med stor Interesse. Var det Dyrets Skikkelse, der vakte hendes Beundring, eller kunde hun huske min Hest, og gientjendte hun den? Jeg vilde ikke erklære mig, før jeg vidste, at Gientjendelsen vilde være behagelig. Jeg vilde see ind i hendes Hjertes Dyb, inden jeg gav mig tilkjende, og derfor var det mig

om at gjøre, at hun ikke kom til at tale med Søsteren først. Maaskee skulde jeg kun altfor snart komme til Kundskab om det, der laa mig paa Hjerte — maaskee til min Sorg, maaskee til min Fortvivlelse.

Da jeg nærmede mig, steg mit Haab om, at jeg vilde faae Lov til at tale med hende, thi hun blev siddende og gjorde intet Forsøg paa at undvige mig. Jeg havde nærmet mig saameget, at hun kunde høre min Stemme, og Ord spævede allerede paa mine Læber, da en raa Stemme bag ved os tilintetgjorde hele min Plan.

Det og halvtredfindstyvende Kapitel.

— „Naa Pige, hvor streifer Du om? veed Du ikke, at Massa Holt og Massa Stebbins vilde have deres Kaffe? hvorfor kommer Du da ikke med Vandet?“

Jeg vendte mig om, da jeg hørte Stemmen. Tone og Dialekt havde allerede sagt mig, at den, der talte, hørte til den afrikanske Race. I Begyndelsen troede jeg, at det var en Neger, men jeg saae en Mulatinde, et guult Fruentimmer med en ualmindelig stærk Vægelsesbygning. Hendes Kostume bestod i en lys Kjole, der stod aaben i Brøstet og var udpyntet med brogede Baand. Paa Hovedet havde hun et Slogss Pandebind, der var snoet tæt omkring de korte, sorte, proptrækkeragtige Lokker. Hun havde et forføngeligt og selvbehageligt Ud-

seende og havde ubentviol ogsaa engang været smuk, men Jedmen havde nu berøvet hende en hver Inde.

Dette Bæsens Stemme havde allerede gjort et ubehageligt Indtryk paa mig, og Synet af hende selv, som hun stod der med Hænderne i Siden, gjorde kun Ondt værre.

— „Hvad gjør Du saa her?“ gjentog hun. „Fyld Din Spand paa Diebliffet og følg med, eller Du skal faae at see.“

— „Jeg kommer strax, Tante Luzz“, svarede hun frygtsomt, idet hun sthyndte sig at fylde Vandkanden.

Jeg haabede, at dette forsonlige Svar skulde have formildet Mulatinden, men til min Uregelse gjorde det netop den modsatte Virkning. Hun vraltede diebliffelig ned til Floden, til det Sted, hvor Lillian stod, og da den tykke Furie kun var nogle Skridt fra hende, raabte hun i en heftig Tone:

— „Hvorledes kan Du falde paa at kalde mig Tante Luzz? *) hvis Du gjør det engang endnu, saa kradser jeg Dine Dine ud og river Dine gule Haar af Hovedet paa Dig. Vil Du nu hyste det.“

— „Jeg vidste ikke, at det var Eder ubehageligt,“ svarede den unge Pige, „Mr. Stebbins kalder Eder jo ogsaa saaledes.“

— „Hvad Massa Stebbins gjør, kommer ikke Dig ved. Men Du skal ikke kalde mig saaledes — Miss Luzz, hedder jeg! Tro blot ikke, at Du endnu er i Tennessee. Her er det

*) De ældre Slaver og Slavinder i Amerika blive sædvanlig kaldte Onkel og Tante.

gule Fruentimmer lige saa godt som det hvide — hun ægter den hvide Mand ligesom enhver Anden — hos Mormonerne er Alting eens, hahaha!"

Det kostede mig megen Overvindelse ikke at forgribe mig paa dette affkølige Fruentimmer, men min gode Stjerne var med mig, og det varede heller ikke længe, før jeg blev belønnet for min Klogskab.

— „Naa," vedblev Mulatinden, „sidder Du igjen og gaber paa Bandet? Du troer nok, at han skal dukke op af det."

— „Hvilken han?" spurgte den unge Pige.

— „Na, stil Dig blot ikke an, som om Du ikke veed, hvem jeg mener. Troer Du ikke, at jeg har seet, hvor tidt Du skriver hans Navn og tegner det i Sandet. Du kradser det jo overalt og har ikke engang skaanet den store Kasse i Massa Stebbins Vogn! Ja, lad Massa Stebbins blot faae det at see!"

Jeg havde i dette Dieblif gjerne givet min Hest for at faae at vide, hvad der stod skrevet paa denne Kasse.

— „Du troer vel, at der er ingen Anden, der kan læse, end Du," vedblev Mulatinden i den samme spottende Tone. „Maaskee troer Du, at Ingen veed, hvad E. W. har at bethde. Det skal vel aldrig sige Edvard Warfield!"

Den unge Pige svarede ikke, men blev blodrød i Hovedet.

— „Ha, ha, ha!" raabte hendes Plageaand, „ja ham har Du seet og ham faaer Du aldrig at see mere. Wien derfor skal Du nok faa en Mand alligevel. Massa Stebbins vil nok skaffe Dig en — han har allerede en til Dig,

som venter paa Dig i Mormonstaten. Du kan snart faae ham at see... foruden Dig har han endnu halvtredsindstyve andre, hahaha!"

Lilias Læber bevægede sig, og hendes Miner forraadte Angst og Uro, men jeg kunde ikke høre, hvad hun sagde. Mulatinden ventede heller ikke paa noget Svar, men vendte sig om og vraltede tilbage til Leiren. Lilian fulgte efter i en halv Snees Skridts Afstand. Hendes Begeme var af Vandfandens Bægt bøiet til den ene Side, og hendes lange, gylde Haar faldt ned over hende. Jeg havde allerede fattet min Plan og ventede blot paa at udføre den. Under Samtalen mellem Mulatinden og den unge Pige, havde jeg taget et Bløant og en Strimmel Papir frem og havde skrevet nogle Ord paa det. Papiret, jeg skrev paa, indeholdt det Digt, Lilian engang havde sendt til mig. De Ord, jeg skrev, skulde blot sige hende, at det var mig, og at jeg var her for at frelse hende.

Da den unge Pige gik forbi mig, pegede jeg med Fingeren paa Læberne, for at give hende at forstaae, at jeg vilde have Noget at drikke. Denne Gebærde forstrækkede hende ikke, hun blev tvertimod staaende, og idet hun smilede venligt, bød hun mig Kanden, som hun løftede iveauet med begge Hænder. Jeg tog den fra hende, og i det samme stak jeg den lille Billet til hende, uden at sige et Ord. Idet jeg satte Kanden til Læberne, nikkede jeg blot med Hovedet, for at henlede hendes Opmærksomhed paa Papiret. Hun havde Selvbeherstelse nok til at modtage det og skjule det, uden at forandre en Mine. Da jeg havde druffet,

fjernebe hun sig strax og fulgte bagefter den braltende Duenna. Et Blik, som hun hemmelig sendte mig, idet hun naaede Indgangen til Vognborgen, sagde mig, at hun forstod det Hele.

Jeg skyndte mig at underrette Marian om, hvad der var skeet. Hun var endnu inde i sit Telt, men jeg, der gif for hendes Broder, dristede mig til at krybe ind til hende.

— „De har seet hende?“ sagde hun i en tilidsfuld Tone.

— „Ja.“

— „Har De talt med hende?“

— „Nei, det vovede jeg ikke; men jeg har givet hende et Tegn, hvorpaa hun kan gjenfende mig.“

— „Et skriftligt? hun veed altsaa, at De er her?“

— „Nu maa hun vide det, det vil sige, hvis hun har faaet Leilighed til at see paa Papiret.“

— „Det har hun! . . . Veed hun ogsaa, at jeg er her?“

— „Baa ingen Maade. Jeg vovede ikke engang skriftligt at sige hende det, thi jeg frygtede for, at hun i sin Glæde derover ikke skulde kunne beherske sig.“

— „De har Ret. Hvad agter De nu at gjøre fremdeles?“

— „Jeg tænker, at det er bedst, at vi raadslaae derom. Hvis vi kunde faae Leilighed til at underrette hende om, at De var med, saa vilde hun vist see at komme herover til os, og det endnu i Nat. Hvorfor ikke i Nat?“

— „Ja, hvorfor ikke?“ gjentog Sægerinden.

„Jo før jo heller. Er det Deres Mening, at jeg skal liste mig ind i Leiren?“

— „Hvis De blot vilde skrive hende til, saa kunde maastee jeg . . .“

— „Hvis jeg vilde, Fremmede? siig hellere, hvis jeg kunde, thi at skrive er ikke min Sag. Min Fader har ikke gjort sig den Uleilighed at undervise mig, og min Moder endnu mindre. Al, jeg kan ikke engang skrive mit Navn!“

— „Hvorpaa kommer det ikke an, dikteer mig — jeg har her Papir og Blyant og vil skrive for Dem. Naar hun har læst mit Blad, saa vil hun nok passe paa, og ubestvivt ville vi faae Leilighed til at stifte et Brev til hende.“

— „Ja, det er det Bedste. Lillian vil nok følge mit Raad“

Jeg tog mit Blyant frem, rev et Blad ud af min Tegnebog, og ventede paa hvad der skulde komme. Marian støttede sin Haand til Panden, ligesom for at give sine Tanker en bestemt Form, og begyndte nu at diktere.

„Kjære Søster!“

„En Ven skriver for mig, en Ven, som Du kender. Det er Marian, der taler, din Søster Marian, der endnu er frisk og levende. Jeg er her med nogle Andre, der ere forklædte som Indianere. Vi ere tagne hertil med en raast Beslutning og ere alene komne her, for at frelse Dig, Søster, fra en truende Fare, som dit uskyldige Hjerte ikke engang drømmer om. Naar Du har læst dette, saa vil det ikke til noget Menneſte og forraad ikke Indholdet, ikke engang for vor . . .“

Hun taug et Dieblif og hvistede derpaa:

„For vor Fader.“

„Kjære Lillian,“ disterede hun derpaa med en fastere Stemme, „Du veed, hvormeget jeg altid har holdt af Dig, og det gjør jeg endnu. For at redde dit Liv, vilde jeg gjerne sætte mit eget paa Spil. Det gjør jeg ogsaa i dette Dieblif, og endnu meget mere, som Du siden skal faae at vide. Men den Fare, hvori Du svæver, er endnu større, thi det gjælder mere end Livet.“

„Hør mig derfor, kjære Søster, og lad Dig ikke afholde fra at følge mit Raad. Naar det er blevet mørkt — helst endnu i Nat — skal Du snige Dig ud af Leiren. Forlad de forvorpne Menneſter, der omgive Dig — forlad, Søster, det er haardt at skulle sige det, forlad vor Fader, der skulde være vor Beskytter, men jeg frygter for . . . nei, jeg kan ikke udtale denne Tanke. I Nat, kjære Lillian, om muligt endnu i Nat! Imorgen er det maastee for silde. Vor Forklædning kan blive opdaget, og vor Plan kan da lide Skibbrud. Frygt ikke! dine Venner vente Dig — din gamle Ven Frank Wingrove og endnu andre vakkre Kammerater. Din Søster vil modtage Dig med aabne Arme. Marian.“

En saadan Tiltale kunde Lillian vist ikke modstaae. Vor næste Betyrning var, hvorledes vi skulde faae Brevet afgivet. Vi tænkte paa Archilete, men netop i dette Dieblif var Mexicaneren borte. Han var i sin Egenſkab af Fører gaaet ind i Bognborgen for at af tale det Fornødne med Hensyn til Fortsættelsen af Reisen. Jeg havde ingen Grund til at

tvivle om hans Trost; han havde gjentagne Gange udtalt sig meget energisk mod de mormonste hereticos, og jeg nærede fuldkommen Tillid til hans Ord. Maaskee var det ikke engang nødvendigt at oppevie hans Tilbagekomst. Tiden var kostbar. Solen var allerede gaaet ned, og de mørke Skygger af Sierra San Juan bredte sig ud over Sletten — næsten lige ned til Leiren. Under disse Bredegrader varer den milde Aften kun nogle Døgnblikke, og Natten udbreder strax efter sin mørke Kappe over Jorden. Endnu et Minut, og Dagen var tilende.

— „Kom“, sagde jeg til Jægerinden, „og lad os følges ad! Føreren har udgivet os for Sødfænde — jeg haaber, at hans profetiske Ord ville gaae i Opfyldelse. Da man fjender vort Elægtskab, vil man ikke finde det besynderligt, at vi gjøre en Spadseretour med hinanden. Udenfor Leiren finde vi vel den Leilighed, som vi søge om.“

Marian satte sig ikke derimod; hun forlod Teltet tilligemed mig, og vi begave os paa Veien hen til Bognborgen.

Ligesom for at begunstige vort Forehavende sænkede Natten sine kulsorte Binger ned over Leiren. Bjergspidserne af San Juan vare ikke mere synlige, thi deres Omrids smeltede sammen med Himmels mørke Baggrund. Enkelte Baal bleve allerede tændte deels ved Indgangen til Bognborgen, deels inde i den, og Flammerne kastede et mørkerødt Skær hen paa Kvindernes og Børnernes muntre Ansigter og paa Mændenes mere alvorlige Stikfæls. Vi nærmede os Bognene saa tæt som muligt.

Saa Personer flentrede kun omkring, og ingen Poster vare udstillede, thi Karavanen viste, at den var paa Utagbetet, hvor den ikke havde nogen Fiende at frygte for. I denne Time pleier man at flokke sig om Bagtilken, at høre paa Historier, at røge Tobak, og naar Aftensmaden er fortæret, er der gjerne Nogle, der begynde at dandse. Det var ogsaa Tilfældet denne Aften. Paa eengang hørte man Klängen af Violin, Horn og Klarinet, og en halv Snees Bar dannede strax efter en Quadille og begyndte at bevæge Fødderne i Takten. Denne Scene kunde komme os hypperlig til Hjælp, det indsaae vi pieblittelig, og Marrian og jeg behøvede ikke længer at frygte for at opdages, thi Alle vendte Ryggen til os og flokkede sig om de Dandsende. Vi stillede os i en Udkant, hvorfra vi kunde overse den hele Ellipse og lægge Mærke til enhver Bevægelse. Selv om vi skulde blive bemærkede, vilde Ingen fatte nogen Mistanke til os — man vilde betragte os som et Par Nyegjerrige, der morede sig med at see paa Dandsen.

Det varede ikke længe, saa kom vort Blik til at dræle paa to Mænd, der sade nogle Skridt borte fra de Dandsende. Det var Holt og Stebbins. De havde taget Plads ved et stort Baal, der belyste dem saa stærkt, at man ikke blot kunde see deres Træk, men enhver Forandring i deres Udtryk.

Squatteren saae opbragt ud og stirrede vildt ind i Ilden uden at agte paa, hvad der foregik omkring ham. Stebbins derimod syntes opmærksomt at betragte de Dandsende. Han var klædt med en vis Elegance og saae

protegerende ud. Mandfolk og Fruentimmer nærmede sig til ham, som om de gjorde ham deres Opvartning. Han talte et Dieblit høfligt med hver og lod dem derpaa gaae igjen. Forgjeves betragtede jeg de Dandsende — der var baade Koner og Piger af enhver Alder, selv den tykke Mulatinde; men Lillian var der ikke, ligesaa lidt som imellem Tilfuerinderne. Jeg vendte mig spørgende til hendes Søster.

Marian havde fæstet sine Dine ufravendt paa Faderen, og hun saae af og til paa ham med et vildt Blik.

Indtil dette Dieblit havde den Vogn, vi stode ved, været mørk indeni; nu blev den pludselig oplyst — der var blevet tændt Lys, og dette Lys brændte roligt og stille. Jeg kunde ikke modstaae min Fristelse til at see ind — maaskee var det ogsaa en hemmelig Anelse, der drev mig. Det Første, der mødte mit Blik, var en Mængde store Kister og Huusgeraad, der opfyldte hele den nederste Deel af Vognen; derover var der udbredt en heel Mængde Sengelæder, Puder og Bagener. Paa en stor Kiste brændte et Stykke Tællelys i en Flaskehals. Henne i den bageste Deel af Vognen laa en quindelig Stikkelse, og saa daarlig Belønningen end var, gjentkjendte jeg dog dieblittelig en Profil, der ikke kunde være nogen Andens end Lilians. Idet hun vendte Hovedet, strømmede en Guloflod ned over Kinderne — det var Lillian og hun var alene. I Hænderne holdt hun en Bog. Man skulde have troet, at hun læste i den, thi den var opslaaet, men Lyset faldt kun svagt hen paa Bladet, og man saae, at der var noget Andet

end Bogen, der bestjefstigebe hendes Opmærksomhed. Det var et enkelt Blad beskrevet Papir, der var endnu hvidere end Bladene i Bogen, som hun stirrede paa.

Jeg ventede, til hendes Dine faldt hen i den Retning, hvor jeg stod, løstede derpaa Værredet en Smule tilside og viste hende Marians Brev, som jeg holdt i Haanden. Saa snart jeg saa, at Papiret var blevet bemærket, lod jeg det falde ind i Bognen og trak min Haand tilbage. Af Frygt for at vi kunde blive bemærkede, hvis vi længe bleve staaende paa eet Sted, gik vi videre. Hvis Brevet gjorde sin Virkning, vilde vor Plan være moden, naar vi vendte tilbage.

To og halvtredstyvende Kapitel.

Vi gik blot en kort Tour frem og tilbage mellem Teltene og vendte derpaa atter tilbage. Jeg havde væglet et Par Ord med Wingrove og „Sikkertstyd“, men Archilete var der endnu ikke. Til vore Kammerater havde jeg blot sagt, at de skulde holde vore Heste i Nærheden af Teltene, da vi ikke vidste, naar vi kunde komme til at bruge dem. Flugten var bestemt til Midnat, naar hele Leiren laa i dyb Søvn. Lillian skulde da liste sig ud til os, og var hun først udenfor Teltene, vilde det ikke være os vanskeligt at undslippe, thi vi vare Alle godt beredne, og med en Fører, der kjendte Passet, maatte Fordelen være paa vor Side.

Det faldt hverken Marian eller mig ind, at netop dette Dieblif var gunstigere til Flugt end nogensomhelst anden Tid. Midt under denne støiende Ustighed, hvor Alles Tanker og Dine vare henvendte paa Dandsen, hvor enhver Støi overdøvedes af den larmende Musik og af leende og talende Stemmer, hvor Hovslaget af en galoperende Hest ikke engang kunde høres eller bemærkes — nu maatte det være den rette Tid til at udføre vort Forehavende. Da vi igjen kom hen til den Vogn, hvori vi havde seet Lilian, brændte Ushet endnu derinde og udbredte et mat Skin igjennem Væredet. Vi nærmede os sagte for at see ind, men pludselig blev Ushet slukket. Lidt efter hørte vi en sagte Råsen derinde, et Ansigt viste sig i Aabningen — hvor mørkt det end var, gjenkjendte vi dog strax Lilian. Marian stod nærmest.

— „Søster!“ udbrød hun ømt.

— „O, Marian! Søster! Er det Dig?“

— „Ja, dyrebare Lilian! Men ths... tal endelig sagte.“

— „Lever Du endnu, eller drømmer jeg?“

— „Det er ingen Drøm, det er Virkelighed.“

— „Men den Mand der, hvem er det?“

Jeg traadte hen til hende og hviskede:

— „Det er En, der intet Dieblif har op hørt at tænke paa Dem.“

— „O Himmels... Edward! Edward! er det Dem?“

— „Stille,“ hviskede Marian i en advarende Tone. „Lilian,“ vedblev hun, „er Du beredt? Du maa flygte med os.“

— „Flygte fra Fader? Er det dit Alvor?“

— „Ja.“

— „Hvad vil han sige, hvad vil han gjøre, naar jeg forlader ham? O, den stakkels Fader!“

— „Hvad han vil sige og gjøre? Han vil glæde sig, naar han hører, hvad for en Fare Du er undsluppen — idetmindste skulde han gjøre det. O, Søster, kjære, dyrebare Søster! Tro din Marian. Det er en frygtelig Stjæbne, der truer Dig, og kun Flugten kan frelse Dig. Selv Fader vil ikke være i stand til at beskytte Dig, ligesaa lidt som han kunde beskytte mig. Tøv derfor ikke, men siig, at Du vil følge med. Naar vi først ere borte fra disse Skurke, der omringe Dig, vil Alt blive godt.“

— „Og Fader, Marian?“

— „Ham vil der ikke vederfares noget Ondt. Det er ikke ham, man vil ødelægge, men Dig.“

Et undertrykt Suk var hendes Svar. Hun tang, og jeg vilde strax til at tilføje nogle Ord, da nogle sælsomme Udraab trængte til mit Øre.

Jeg traadte lidt frem og saae ind imellem Vognene; et Skuespil frembød sig for mig, der bragte Blodet til at standse i mine Arter. Marian saae ogsaa hen i samme Retning. Et Dieblik iforveien havde Holt siddet tankesuld henne ved Baalet; da vi nu saae derhen, havde han reist sig op, og hele hans Holdning forraadte en forunderlig Sjælequal. Marsagen viste sig snart. Hunden, Ulo, sprang op af ham, hylede og gjædede og lagde sin Glæde paa enhver Maade for Dagen. Øyret havde gjen-

kjendt sin gamle Herre. Og saa han kjendte den strax igjen, tiltrods for Malningen.

— „Jeg vil være fordømt om det ikke er min gamle Hund,“ raabte han. „Heida, Stebbins!“ vedblev han, idet han vendte sig om til den. Hellige, „hvad skal det sige? sagde I ikke til mig, at den var død?“

Stebbins var ligbleg, og jeg saae, at hans Læber stjelvede.

— „Det er besynderligt nok,“ sagde han med fremhævet Overraskelse. „Men det er ganske rigtigt den. Jeg troede, at den var død, og man fortalte, at Ulvene havde sønderrevet den.“

— „Ulvene? Jeg gad nok seet paa de Ulve, der skulde sønderrive ham. Der er jo heller ikke saa meget som en Rist at see ham. Hvor kommer han fra? Hvem har bragt ham herhen?“

Jeg bemærkede, at Stebbins søgte at omgaae dette Spørgsmaal, thi han gav et undvigende Svar.

— „Hvem kan vide det? sandsynligviis har den været i Hænder paa Indianere — det kan man jo see paa Bemalingen, og da den foretrækker at være iblandt Hvide, er den løben fra dem.“

— „Er den maastee kommen med de Indianere, der kampere derude?“ spurgte Holt hurtigt.

— „Det troer jeg ikke.“

— „Lad os dog gaae ud og see efter,“ sagde Squatteren, idet han lavede sig til at gaae.

— „Nei, ikke i Nat, Holt,“ svarede Mor-

monen ibrigt. „Vad os ikke forstyrre Dem inat. Imorgen kunne vi jo tale med dem og høre os for.“

— „Hvad er det for Noget? hvorfor skulde vi ikke ligesaagodt see at komme paa det Næste i aften som imorgen?“

— „Godt, naar I endelig vil det, saa vil jeg selv gaae hen og tale med Føreren. Vil I blive her saalænge?“

— „Ja, men bliv ikke længe borte. Heida, Uls, gamle Kammerat! Saa Du er slaffet om med Indianere? Det glæder mig at see Dig . . . det glæder mig næsten ligesaameget som . . .“

Han satte sig igjen ned og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

Mormonen fjernede sig med et affskyeligt Blik. Det var øiensynligt at han forstod det Hele, og jeg saae, at han med sagte og snigende Trin listede sig hen imellem Vognene. Hist og her blev han staaende og talte snart med En og snart med en Anden. Det var let at gjætte, hvad Hensigten hermed var: han kaldte Morderenglene sammen.

Nu var der intet Dieblif at spille. Jeg ilede igjen hen til Vognen, for at overtale Villian til at fløe paa Diebliffet; men der behøvedes ingen Overtalelse. Baade hun og Søsteren havde seet dette Optrin og forstode, hvad det betydede. Hvis vi tøvede et Dieblif, var Alt tabt.

Vi ilede hen til Teltene, hvor vore Kammerater og de opsadlede Heste ventede paa os. Mexikaneren var der ogsaa, thi ogsaa han havde

seet Scenen med Hunden, og det var nok for ham til iilsomt at vende tilbage.

Min Araber vrinskede glad, da jeg svang mig i Sadelen med Lillian. Den følte sig ligesom stolt af sin Byrde, og da den foer henover Sletten, forraabte dens triumpherende Brusten, at den godt forstod, hvilken vigtig Rolle den spillede i dette Dieblif.

Idet vi forlode Teltene, saae vi en Mængde mørke Skikkelser strømme ud af Indgangen til Vognborgen. Musikken var pludselig forstummet, og Raab og Skrig antydede, at hele Leiren var i Oprør. Vi hørte Hestetrampen; vi saae vore Fjender berede sig til at forfølge os, men vi frygtede ikke for, at de skulde naae os. Natten var bælmørk, men det kostede os ingen Umage at finde Veien. Vor erfarne Fører vilde have kunnet finde den med tilbundne Dine.

At vi vilde blive alvorlig forfulgte, kunde vi ikke tvivle om, thi det, der stod paa Spil for Stebbins, var altfor kostbart, til at han saa let skulde have ladet sit Bytte slippe fra sig. Hvis hans Planer mislykkedes anden Gang, vilde det neppe være nogen Anbefaling for ham hos Propheten.

Vi rettede vor Cours mod Robideau-Passet, der ligger omtrent tre engelske Mile borte fra det Steb, hvor Mormonerne havde opslaaet deres Leir. Næsten hele denne Strækning havde vi tilbagelagt i Galop; men da vi vare inde i Passet, begyndte vore skummende Heste at blive trætte, i Særdeleshed var det Tilfældet med „Sikkertstuds“ og Wingroves, der var svagere end de andre. Det var

pienshnligt, at vi ikke kunde komme videre, før de havde hvilet ud. Dette kunde ikke andet end vække vor Betsmring, thi vi vi vidste, at vore Forsølgeres Heste havde hart Veilighed nok til at udhvile i Leiren, medens vore havde lidt af de sidste Dages Anstrængelse.

Saa snart vi vare inde i Passet, gjorde vi Holdt, for at raadslaae. Hvis vi bestandig red videre frem, kunde vi med Sikkerhed vente at blive indhentede, og hvis vi bleve, hvor vi vare, vilde vi snart blive tagne til Fange, thi vi havde her ikke at gjøre med Indianere, men med stærke og modige Mænd, der vare ligesaa godt bevæbnede som vi og langt overlegne i Antal.

At skjule os i Svælget og lade vore Forsølgere ride forbi vilde have været hensigtsmæssigt nok, hvis vi blot havde haft tilstrækkelig Dækning; men hverken Klipper eller Træer frembøde noget Skjulested for vore Heste.

Uffeligvis kom vor mexikanske Kammerat i dette Dieblit paa en Tanke, der lovede at hjælpe os ud af vor Forlegenhed. Det var en Erindring, der pludselig vaagnede hos ham. Han huskede paa, at han paa en af sine Troppeexpeditioner havde opdaget et Svælg, der paa den nordlige Side førte ud af Robideau-Passet. Det var en Klippespalte, der affurat var bred nok, til at en Rytter kunde slippe igjennem. Længere oppe udmundede den i en lille Glette eller en „Ballon“, som Mexicaneren kaldte den, der var fuldstændig omgivet af Bjerger.

Disse stege rundtomkring saa steilt ibeiret, at det var umuligt for en Mand tilhest at be-

stige dem. Trapperen selv havde dengang været nødt til at vende tilbage igjennem Svælget, efter at han forgjæves havde gjort sig Umage for at udfinde en anden Vej, der førte ud af denne „Ballon“. Vor Fører var af den Mening, at vi her kunde finde et Skjulested, til vore Heste havde udhvilet. Han troede med Bestemthed at vide, at Indgangen til Svælget ikke var langt borte fra det Sted, hvor vi havde gjort Holdt, og at han vilde være istand til at finde den uden Vanskelighed. Han raadede derfor til, at vi skulde opsoge Svælget og udhvile der til den næstfølgende Nat. Vore Forsølgere kunde da ride forbi og vende tilbage igjen; i ethvert Tilfælde havde vore Heste hvilst sig, og selv om vi senere skulde støde paa vore Forsølgere, havde vi Haab om at undslippe, da vore Heste vare de hurtigste. Der faldt mig blot een Vanskelighed ind, som jeg meddeelte vor Fører. Kom vi ind i denne „Ballon“, vare vi i en cul de sac og hvis man fulgte vort Spor hertil, var det ikke muligt for os at undslippe, men vi vare gaaede lige i en Fælde.

— „Carambo!“ raabte Mexicaneren, „saa danne Sporhunde behøver man ikke at frygte. De forstaae sig ikke paa den Forretning.“

— „Da er der dog Een imellem Dem, som forstaaer det.“

— „Og hvem er det, cavallero?“

— „Deres Fader,“ hvistede jeg saa sagte, at ingen af Pigerne kunde høre det.

— „Ja, det er sandt, han er jo selv Tæger. Men ligemeget, jeg skal føre Eder saa suilbt ind i Svælget, at ikke engang en Prairie-

Jæger skal kunne ane det Mindste. Terrainet er gunstigt, og Jorden er overalt bedækket med Smaasteen."

— „Glem ikke, at nogle af vore Heste ere beslaaede — Hestene ville forraade os."

— „Nei, Sennor, vi ville marchere med Strømper paa — vi ombikle Hovene."

Vi begyndte strax paa at udføre dette, idet vi med Pjalter og Læderremme ombiklede Skoene, og bøiede derpaa ind i en skraa Retning, hen til de Klippehøider, der udgjøre den nordlige Grændse af Passet.

Vi fulgte vor Fører taus en Fjerdingvei; pludselig saae vi ham til vor Glæde bøie ind tilvenstre, og med det samme var han forsvunden. Det var, som om han var reden lige ind i den massive Klippevæg.

Lidt efter opdagede vi en fort Kløft, og vi begrebe, at det maatte være Indgangen. Uden at vikle et Ord styrede vi vore Heste ind i den og rede videre.

Da vi havde naaet den lille „Ballon“, tænkte vi ikke mere paa nogen Fare, men steg af og lavede os til at nyde den Ro, som vi i saa høi Grad trængte til.

Indhyllede i Bøffelhuder og lidt borte fra det øvrige Selskab laae begge Søstrene ved Siden af hinanden i Skyggen af et Bomulds træ.

Der var gaaet lang Tid, siden disse to smukke Skikkelser havde hvilet saa tæt ved Siden af hinanden, og deres sagte Hviſten mindede os om, at de begge To havde Noks at meddele hinanden.

Tre og halvtredfindstyvende Kapitel.

Vi stode nu ved Begyndelsen til den sidste Akt i dette Drama. For at forstaae det Hele rigtigt er det nødvendigt, at Scenen og Dekorationerne blive nøiagtig beskrevne.

Den lille Dalslette, hvori vi havde fundet Stjul, var af en langagtig rund Form og ikke mere end firehundrede Skridt lang. Den havde nogen Lighed med et udbrændt Krater, thi de omgivende Bjergsider reiste sig ikke skraat, men næsten lodret iveiret. Bjergsiderne vare tætbesatte med Træer, og kun nu og da opdagede man en nøgen Plet, medens den ene Bæk efter den anden rislede ned mellem de dunkle Cedertræer. Alle disse smaa Styrtebække dannede en Mængde krystallklare Kanaler, der gjennemskare Dalen. Liig Armene i en Sølofandelaber forenede de sig alle i et Midtpunkt og dannede her en gjennemsigtig Flod, der strømmede videre og havde sit Udløb i Robideaus-Passet. Følgen af denne Overflod paa Vand var, at der paa denne lille, indesluttede Slette havde udviklet sig en hyppig Vegetation. Jorden var bedækket med det skønneste smaraggrønne Græs og med de yndigste Blomster, der useete blomstrede og visnede her i denne Genksomhed. Længs med Randen af den lille Flod udbredte store Vandplanter smægtende deres brede Blade over de rislende Bølger, og der, hvor de smaa Gaskader styrtede ned over Klipperne, saae man smukke Orchideer glimre under Stummet. Mange af disse blomrede sig til Cedertræerne og bragte paa denne Maade

næsten de yderste Former i den botaniske Verden til at smelte sammen.

Strax ved det første Diekast forekom dette Landskab os i den tidlige Dæmring ubestribeligt smukt; men endnu smukkere blev det, da Solen forgyldte Toppene af Mojaka-Bjergene, der omgive Dalen, og kastede sin purpurfarvede Glands over de sneebedækkede Toppe af Wa-to-yah, der kunde sees i det Fjerne.

— „Det er et Paradis!“ raabte Mexikaneren, „et sandt Paradis og befolket ligesom de første Mennesters. See blot, cavallero,“ vedblev han, „see blot! Vi have ikke een Eva, men to, og hver af dem er ligesaa smuk som Mennestenes Stammoder.“

Ved disse Ord pegede Trapperen paa de to unge Viger, som Haand i Haand vendte tilbage fra Floden, hoori de havde vasket sig. Marians Kinder straaledede nu i deres oprindelige Farve. At beundre dem var Wingroves Opgave; mine Dine hvilede paa Lillian, og jeg kunde ikke andet end gjentage med den entusiastiske Spanier: „Stjøn som Mennestenes Stammoder.“

Wingrove og jeg havde allerede tidligere været nede ved Floden, og det var ogsaa lykkes os, idetmindste tildeels, at faae renset vor Hud fra al den Zinover, vi havde ødslet paa den.

I det samme skilte Søstrene sig fra hinanden, og Lillian gif den og plukkede en Blomst, medens Søsteren, der interesserede sig mindre for Blomster, gif en anden Vel. Hvor bankede ikke mit Hjerte, da jeg saae Lillian komme hen til mig med Bignonia-Blomsten og række

mig den med et fortryllende Smil. Vi vandrede Arm i Arm omkring mellem de smaa Vandfald og blandede vore Stemmer med deres Brusen. Hvis der er Noget til i Verden, som hedder Lykke, saa vare vi lykkelige, grændseløst lykkelige, og ingen af os kunde i dette Dieblis drømme om, at der ogsaa i dette Paradis var en Slange, og at denne Slange allerede bugtede sig henimod os.

Det var ikke faldet os ind, at vort Skjulested kunde blive opdaget om Natten, og selv nu, da det var høit op paa Dagen sølte vi os saa trygge, at det ikke faldt os ind at re-kognoscere Klipperne for at finde en Udvei, hvis vi mulig skulde blive angrebne, eller at tænke paa vore Vaaben.

Det forundrede mig pludselig at lægge Mærke til, at Mexicaneren syntes at nære nogen Frygt. Han havde spændt sit kunstige Been paa, og idet han humpede omkring paa det, lagde jeg Mærke til, at han af og til kastede forstende Blik omkring sig. Det foruroligede mig og min Uro gik over til virkelig Angst, da jeg pludselig saae ham lægge sig plat ned paa Græsset og holde Dret iæt til Jorden for at lytte. Denne Bevægelse var altfor bethdningsfuld, til at den ikke skulde vække Opmærksomhed hos Alle. Inden vi kom hen til ham, var han imidlertid allerede sprungen op, og idet han stampede heftig i Jorden med sit Træbeen, raabte han:

— „Camerados! Hundene ere paa Spor efter os! Hører I... Hunden! Hunden!”

Han havde neppe udtalt, førend vi Alle th-

delig kunde høre Hundeglam, der trængte ind til os i Dalen.

Det var en Hund, der var paa Spor efter os, det var let at forstaae; men idetsamme udbroød Marian:

— „Ulo! Det er Ulo!“

Hunden kom et Dieblif efter frem, og idet den saa sin Hersterinde, sthrtebe den lige hen til hende og overvældebe hende med Kjærtegn. Vi snappede vore Vaaben og stillede os bag ved Klippeblokkene. Der var ikke Tid til at stige tilhest, thi hvis vore Forfølgere fulgte med Hunden, saa var ethvert Tilbagetog afstaaet for os. Vi havde kun eet Haab tilbage, og det var, at Hunden var alene. Det var ikke utænkeligt, at den havde eftersporet Marian og fulgt os hele Natten; dog var Sandsynligheden ikke stor, thi istedenfor at blive hos Marian, vendte den tilbage i samme Retning, som den var kommen, som om den ventede Nogen, der var i Hælene paa den. Bort Haab tilintetgjordes ogsaa øieblikkelig, thi lidt efter hørte vi Mandfollestemmer inde i Svælget, og strax efter saa vi vore Forfølgere for os.

Fireoghalvtredsindstyvende Kapitel.

Den ene Rytter viste sig efter den anden, og efterhaanden talte vi hele otte, der alle vare bevæbnede med Bøsser, Bistoler og Hirschfængere. Den Forreste kjendte vi strax — det var ingen Anden end Hickman Holt. Umid-

delbart efter ham kom Josh Stebbins, og de Andre vare lutter Morderengle.

Da de kom ind i Dalen, red Holt alene videre, medens Stebbins forsigtig holdt sig tilbage. Ogsaa Daniterne gjorde efterhaanden Holdt og syntes ikke at vide, om de skulde blive eller ride videre. Stebbins saae, at Mundingerne af vore Bøsser pegede hen paa ham, og han gjorde sig derfor Umage for at dække sig bag Holts kolossale Person. Kun Squatteren red frygtløs henimod os, og han var os nu saa nær, at vi kunde see tydeligt ethvert af hans Træk. Ingen af os faldt imidlertid paa at give Ild paa Holt, der traavede lige hen imod os med sin Bøsse i Anlæg. Bludselig holdt han stille, lod sin Bøsse falde ned paa Sadelknappen og saae næsten forstenet paa os.

Før han endnu havde faaet Tid til at komme sig af sin Forbauselse, sprang Lillian frem bag Klippestrykket, udbredte sine Arme og raabte:

— „O, Fader, det er ingen Indianere! Det er Marian ... det er ...“

I dette Dieblis kom Søsteren frem ved Siden af hende.

„Marian lever!“ raabte Holt, da han gjenkjendte den Datter, han troede død. „Mit Barn, Marian, lever endnu! Gud være lovet! Nu er den ene store Byrde taget fra min arme Sjæl ... nu maa jeg befrie den fra den anden.“

I det samme kastede han sin Hest omkring og sprang ned paa Jorden. Diebliffelig lagde han sin Kuglebøsse over Sadelen og rettede

Piben mod Josh Stebbins, der i tyve Strids Afstand sad paa sin Hest.

— „Nu, Stebbins," raabte Squatteren med Tordenstemme, „nu er det paa tide, at jeg afgjør min Regning med Eder."

— „Hvad mener I, Holt?" spurgte Mormonen skjælvende, „hvad vil I sige dermed?"

— „Jeg vil sige dermed, I forbandede Skurk, at I ikke forlader dette Sted, førend I tilstaaer Sandheden og renser mig for den Mistanke om Mord, som I har villet vælte over paa mig."

— „Hvad for et Mord?" spurgte Stebbins undvigende.

— „Aa, I veed meget godt, hvad jeg mener. Det var intet Mord, det var et Selvmord, og Gud veed, at det gik mig nær nok til Hjertet."

Efter en Pause vedblev han:

— „Alligevel var Skindet imod mig, og I fandt Beviser imod mig, som Juristerne vilde have tillagt Betydning, skjøndt de vare ligesaa falske som Eders eget sorte Hjerte. Med dem har I nu holdt mig paa Pinebænken Aar ud og Aar ind og tvunget mig til at bandse efter Eders Pibe. Men her er der hverken Lov eller Jurister, der kunne hjælpe Eder. Vi have blot Vidner paa begge Sider — Eders egne Folk der og her nogle af en bedre Sort. For alle disse opfordrer jeg Eder til at erklære, at Eders Beviser vare fabrikerede af Eder selv, og at jeg aldrig har gjort mig skyldig i noget Mord."

Da indtraadte der en dyb Tausshed, og selv de Bevæbnede i den anden Deel af Dalen vedbleve at holde sig tilbage, da de saae, at

Holt falbt fra dem, og at Partiet nu omtrent kunde være lige. Stebbins dreiede Hovedet om for at see efter sine Daniter.

— „Bliv hvor I er!“ raabte Squatteren i en truende Tone, „rør Eder ikke af Pletten. Saasnart I gjør Mine til at flygte, faaer I en Kugle igjennem Hovedet. Tilstaa altsaa Alting, eller, saasandt der er en Gud over os, har I ikke et Sekund at leve i.“

Hickman Holt sagde disse Ord med et saadant Eftertryk, at Stebbins saae paa ham, at der var ikke andet for end at lystre.

— „I har intet Mord begaaet, Hickman Holt“, stammede han, „og det har jeg heller aldrig sagt.“

— „Nei, men I har truet mig med, at I vilde sige det, og at I selv havde lavet Beviserne. Tilstaa det!“

Stebbins tøvede.

— „Rast, eller I er dødsens“.

— „Det er, som I har sagt“, mumlede den Glendige. „Beviserne vare falske.“

— „Det er nok for mig!“ raabte Hickman Holt og tog Bøssen fra Rinden. „Gaa nu, I feige Skurk, med de andre Skurke der! I deres Dine vil I ikke have tabt Noget. Marche.“

— „Nei!“ raabte en Stemme bagved ham, og i samme Dieblis traadte Wingrove frem. „Gaa let skal han ikke slippe. Jeg har ogsaa en Regning at afgjøre med den Kjeltring, og hvis I kjendte den, Hick Holt, lod I ham ikke gaa.“

— „Hvad er det?“ afbrød Squatteren ham.

— „I reed ikke, hvad han har havt for med Eders Datter?“

— „Han er hendes Mand, desværre“, mumlede Holt.

— „Nei, det er han ikke! Vielsen var et tomt Spilfægteri. Han vilde føre den stakkels Marian i et ganske andet Viemed til den hel- lige Stab — og Lilian med“.

— „I hvilket Viemed?“ raabte Holt, for hvem der pludselig syntes at gaae et Lys op.

— „Han vilde . . . jeg kan neppe udtale Ordet i Eders Døttres Nærværelse — han vilde gjøre dem til Mormonprophetens Koner — det var hans Hensigt.“

Et vildt Skrig overdørede Wingroves sidste Ord, og paa samme Tid knaldede et Skud. En Røgsky indhyllede et Dieblisk Holt og hans Hest, og i samme Dieblisk galoperede Stebbins' Hest uden Rytter ned igjennem Dalen. Stebbins laa livløs i Græsset, og en rød Blet paa hans Binde betegnede det Sted, hvor den dræbende Kugle var trængt ind i hans Hjerne. Søstrene havde netop Tid til at flygte om bag en Klippeblok, thi i det samme stødte alle Damerne paa os, men deres Rugler gjorde ingen Fortræd og slog ind i Klippen. Vi sigtede bedre og endnu een af disse Glendige maatte bøde med Livet; de andre fem gjorde hurtig Omkring og galoperede ud af Svælget — vi saa dem albrig mere.

— „O, mine Børn!“ raabte Holt i en bedende Tone, „kunne I ogsaa tilgive mig? jeg har været en slet Fader imod Jer, men jeg vidste ikke, hvad det var for Kjeltringer, jeg havde at gjøre med. Først for seent gif det op for mig.“

— „O, Fader,“ sagde Marian, „der er Intet at tilgive. Vi have faaet Veilighed til at vise vor Trost mod hinanden og ville nu, efterat vi ere undslupne saamange Farer,

vende saameget glädere og lykkeligere hjem."

— "Al, Marian, Du veed jo, at vi have intet Hjem mere."

— "Jo, I har det samme som tidligere," sagde jeg, "thi det gamle Blokhuus ved Mud-Creek har Plads for os Alle, indtil vi kunne faae bygget et større — desuden er her jo to Personer iblandt os, som neppe ville dele Huus med os, men søge hen til et andet høiere oppe ved Floden."

Marian rødmede.

— "Fremmede," sagde Holt, idet han vendte sig til mig og rakte mig frimodig Haanden. "I har dybt beskjæmmet mig, og jeg har Meget at takke Eder for, men jeg modtager Eders Tilbud. Jeg kan ikke give Eder Eders Penge tilbage, men jeg troede at kunne byde Eder en bedre Erstatning. Nu seer jeg, at den allerede er Eders, og jeg kan ikke gjøre andet end give Eder min bedste Velsignelse."

Teppet falder, og Epilogen er ganske kort.

Al vore Utah-Bundsforbandede bleve vi Dagen efter forsynede med Alt, hvad vi behøvede for at kunne tiltræde Tilbagereisen gennem Prairierne. Ikke uden Vællagelse skiltes vi fra vore vakkre Kammerater, og senere havde vi den Glæde at høre, at de vare gaaede over Colorado til de californiske Guldbregioner og havde gjort Lykke.

I god Behold ankom vi til Swampville, og paa Posthuset der ventede et Brev paa mig med sort Segl. Indholdet var ikke saa sørgeligt endda. Det meldte mig, at en firsindestyveaarig Slægtning, der i saa mange Aar havde staaet mellem mig og en lille Arv, at

jeg reent havde ophørt at troe, at den nogen-
sinde vilde tilfalde mig, omsider var død. Ud-
byttet var ikke stort, men det kom ret tilpas
og var derfor dobbelt velkomment.

Paa det Sted, hvor det gamle Blokhuus
stod, seer man nu en anseelig Bolig med Por-
ticus og Veranda, næsten et lille Slot. Mais-
marken, der neppe udgjorde en Tønde Land,
hører nu med til en pragtfuld Plantage, hvor
Mais, Tobak og Bomuldsplanten afveyle med
hinanden. Den gamle Squatter vil man
neppe gjenfjende i den respectable Gentleman,
der rider omkring med sin Bøsse over
Skulderen, holder Opfigt med Plantagen og
holder den fri for de skadelige Dyr.

Det er ikke den eneste Plantage ved Mud-
Creek. Lidt høiere oppe ved Floden er der en
anden, der er næsten ligesaa stor og anlagt og
bebygget paa samme Maade. Begge Eien-
domme grændse til hinanden, og intet skinsygt
Hegn stiller dem fra hinanden.

Den hvide Drn, der svæver høit oppe i den
klare Luft, kan paa eengang see en glad og
lyffelig Gruppe: Det er Eierne af disse to
Plantager med deres unge Koner, Marian og
Lilian. Søstrene staae endnu i deres Skjøn-
heds rigeste Blomst, skjøndt deres eget Pillede
allerede affpeiler sig i mere end eet smilende
lille Ansigt. — Elskede Lilian, din Skjønhed er
ikke født til at blomstre et enkelt Dieblit! I
mine Dine kan den aldrig visne; men ligesom
Citrontræets Blomst bliver den dobbelt skøn,
naar den straalet ved Siden af sine Frugter.

— *Ende* —

